C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Salvatore_Robert_A-Planina_ledoveho_vetru_01-Magicky_krystal.pdb

PDB Name: Salvatore-Plv1-Magicky krystal
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2007
Modification Date: 3.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Planina ledového větru 1
R. A. Salvatore

Kniha 1

Předmluva

Démon se opřel v sedačce, kterou si vyřezal ze stvolu obrovité houby. Žhnoucí bláto se převalovalo a bublalo kolem skalnatého ostrova v odvěkém pohybu, jenž byl pro tuto vrstvu Propasti příznačný.

Errtu bubnoval prsty s dlouhými drápy, otáčel rohatou opičí hlavou a netrpělivě nahlížel do temného šera. "Kde vězíš, Telshazzi?" sykl, očekávaje zprávy o relikvii. Crenshonibon zcela ovládal démonovy myšlenky. Kdyby vlastnil ten krystal, mohl by se povznést o celou jednu vrstvu, možná i o víc.

Démon byl s mocí artefaktu dobře obeznámen - právě sloužil sedmi lichům, když sjednotili své zhotovili krystal. Lichové - duchové mocných čarodějů, již odmítli odpočívat, když jejich smrtelná těla opustila říše živých - se shromáždili, aby společně stvořili ten nejničivější artefakt, jaký kdy byl, ďábla, který se živil tím, co zastánci dobra pokládali za nejvzácnější - světlem slunce.

Tehdy však nevědomky překročili meze svých vlastních sil. Při tvorbě bylo všech sedm Crenshinibonem pohlceno. Okradl je o kouzelné moci, které udržovaly lichy v nesmrtelném stavu, aby jimi živil svůj první záblesk života. Následný výbuch síly shodil Errtua zpátky do Propasti a démon předpokládal, že se krystal roztříští. Crenshinibon se nedal tak lehce zničit. Nyní po mnoha staletích narazil Errtu znovu na jeho stopu - křišťálovou věž s bijícím srdcem, přesnou Crenshinibonovu kopii.

Errtu vědě, že kouzlo nebylo daleko. Démon jeho mocnou přítomnost cítil. Proč jej jen nenašel dřív…, kdyby jej byl mohl uchopit…

Jenže pak přišel Al Dimeneira, andělský tvor ohromných sil, a ten jediným slovem vypudil Errtua zpět do Propasti.

Errtu zíral do oblaků dýmu a tmy a konečně zaslechl mlaskavé kroky.

"Jsi to ty, Telshazzi?" zařval.

"Ano, pane," ozval se menší démon a celý shrbený se blížil k obávanému trůnu.

"Dostal jej?" řičel Errtu. "Al Dimeneira se krystalu zmocnil?"

Telshazz se celý chvěl a kvikl: "Ano, můj pane…, ach, ne, můj pane!"

Errtu zuřivě zúžil rudé oči.

"Nemůže jej zničit, pane," spěchal ubožák s vysvětlením.

"Crenshinibon mu popálil ruce!"

"Ha!" frkl Errtu. "Mocnější než Al Dimeneira! Kde je tedy? Přinesl jsi jej, nebo je stále na druhé křišťálové věži?"

Telshazz zakňučel. Krutému pánovi nechtěl říct pravdu, zároveň si netroufal neposlechnout. "Ne, pane, ne ve věži," šeptl malý démon.

"Ne!" burácel Errtu. "Tak kde je?"

"Al Dimeneira jej zahodil."

"Zahodil?"!

"Hodil jej přes roviny, pane!" naříkal Telshazz. "Vší silou!"

"Přes všechny roviny bytí!" vrčel Errtu.

"Snažil jsem se ho zastavit, ale…"

Rohatá hlava střelila vpřed. Telshazzova slova zanikla v bublání, jak mu Errtuova psí tlama rvala hrdlo.

o o o

Crenshinibon zatím klidně odpočíval na materiální rovině daleko od šera Propasti. Krystal, zhmotnění nejzlovolnějších sil, se usadil do sněhu okrouhlé prohlubeniny ve štítech velehorského pásma Zapomenutých říší na vzdáleném severu. A čekal.

1

Čarodějův učeň

Když se v zorném poli karavany čarodějů z Věže kouzelných věd objevil sněhem pokrytý vrchol Kelvinovy mohyly zvedající se z ploché roviny, všem se značně ulevilo.

Cesta z Luskanu do vzdáleného předsunutého území, nazvaného Desetiměstí, byla obtížná a trvala přes tři týdny.

První týden byl celkem příjemný. Houf se držel v blízkosti Mečového pobřeží, a ačkoliv cestovali podél nejsevernějších cípů Říší, letní vánek z Neprozkoumaného moře byl svěží a teplý.

Když však čarodějové obtočili západní výběžky Páteře světa - pásma hor, jež mnozí pokládali za severní hranici civilizace - a vstoupili na Planinu ledového větru, rychle pochopili, proč je všichni od cesty zrazovali. Planina ledového větru, tisíce čtverečních mil holé nerovné tundry, jim byla popisovaná jako jedno z nejnehostinnějších míst v celých Říších a během jediného dne cestování po severní straně Páteře světa Eldeluc, Dendybar Poďobanec a ostatní mágové soudili, že si tu pověst zaslouží. Ohraničená neprostupnými horami na jihu, plazivým ledovcem na východě a nesplavitelným mořem nespočetných věžovitých ker na severu a východě byla k dosažení jedině průsmykem mezi Páteří světa a pobřežím po stezce, již zřídkakdy používali i ti nejotužilejší z obchodníků. A byla pěkně daleko, museli divočinou urazit čtyři sta mil.

Po zbytek života jim v mysli budou jasně zvonit dvě vzpomínky, kdykoliv si tuto cestu připomenou, dvě věci, které cestovatelům Planinou nikdy nevymizí z paměti. Tou první bylo nekonečné skučení větru, jako by sama země trýznivě sténala. A druhou byla neútěšná prázdnota, nic než míle a míle šedého a hnědého obzoru.

Blízko cíle jim cestování zpříjemnily jediné odlišné rysy - deset malých měst usazených kolem tří jezer v oblasti, nad nimiž se tyčila jediná hora - Kelvinova mohyla. Jako každý, kdo přicházel do těchto drsných krajin, i čarodějové hledali proslulé desetiměstské rytiny, vyřezávané do lebečních kostí ryb, jež se vyskytovaly pouze ve vodách zdejších jezer.

Někteří z čarodějů však měli na mysli zcela odlišné zisky.

o o o

Mladík žasl, jak hladce štíhlá dýka proklouzla záhyby starcova hávu a jak lehce zajela hlouběji do vrásčitého masa.

Rudý Morkai se otočil ke svému učni, třeštící oči strnuly údivem nad zradou muže, jehož po čtvrt století vychovával jako vlastního syna.

Akar Kessell pustil zbraň a vyděšeně ustupoval dozadu, neboť smrtelně zraněný muž stále ještě stál. Klopýtal, kam mohl, až ke zdi malé chaty, kterou čarodějům z Luskanu poskytlo město Východní přístav k přechodnému pobytu. Kessell se třásl, uvažoval nad strašlivými následky, jimž určitě neunikne, jestli se mocnému a zkušenému mágovi podařilo vynalézt způsob, jak porazit samotnou smrt.

Jaký hrozný stud mu určí starý mentor za jeho zradu? Jaká magická muka pro něho vymyslí pravý a mocný čaroděj jako Morkai, která by mohla předčit i nejhorší mučení obvyklé v celé zemi?

Starý muž pevně upíral svůj pohled na Akara Kessella, i když v umírajících očích hasla poslední jiskra. Nezeptal se proč, ani v nejmenším nenaznačil otázku, co ho k tomu vedlo. Věděl, že někomu jde o získání moci - to byl vždycky důvod takové zrady. Co ho mátlo, byl prostředek, ne motiv. Kessell? Jak by mohl ten pitomý učeň, jehož koktavé rty stěží vyslovily nejjednodušší zaříkání, vůbec doufat, že něco získá smrtí jediného člověka, který mu kdy ukázal víc než jenom základní lidskou slušnost?

Rudý Morkai padl mrtev. Bylo to jedna z mála otázek, na něž nikdy nenalezl odpověď.

Dlouhé minuty se Kessell opíral o zeď, potřeboval její pevnou oporu a nepřestával se třást. Zvolna v něm zase narostla sebedůvěra, která ho dostala do této nebezpečné situace. Teď byl pánem on sám - tak to alespoň tvrdil Eldeluc i Dendybar Poďobanec a ostatní čarodějové z výpravy. S jeho pánem odstraněným z cesty bude on, Akar Kessell, po právu odměněn vlastní komnatou a alchymistickou laboratoří ve Věži kouzelných věd v Luskanu.

Eldeluc, Dendybar Poďobanec a ti druzí mu to přesně tak řekli.

o o o

"Tak hotovo?" otázal se tělnatý muž, když Kessell přišel do temné uličky, kde se měli sejít.

Kessell dychtivě přikývl. "Luskanský kouzelník v rudém šatě už nebude zaříkat!" prohlásil příliš hlasitě k nevoli přítomných spoluspiklenců.

"Mluvte tiše, hlupáku," ozval se z ochrany hlubokého stínu známý monotónní hlas Dendybara. Křehce vyhlížející Dendybar vůbec nerad mluvil, a když musel, nikdy neprojevil ani známku pohnutí. Neustále se ukrýval pod nízko staženou kápí hábitu. Bylo v něm cosi chladného, studeného, co znervózňovalo lidi, kteří se s ním dostali do styku. Ačkoliv byl ze všech členů obchodní karavany nejmenší, nejméně impozantní, Kessell se ho bál víc než těch ostatních.

"Morkai, můj bývalý pán, je mrtev," opravil se Kessell potichu. "Akar Kessell, nadále známý jako Kessell Rudý, je nyní členem Cechu čarodějů z Luskanu!"

"Pomalu, příteli," řekl Eldeluc, položiv mu klidnou dlaň na nervózně škubající rameno. "Na korunovaci je dost času, až se vrátíme do města." Za hlavou učně na Dendybara mrkl a ušklíbl se.

Kessellovi se točila hlava, ztrácel se ve snivých představách všech výhod jeho nastávajícího povýšení. Už nikdy se mu nebudou posmívat druzí učedníci, chlapci mnohem mladší, kteří se v cechu šplhali z jednoho namáhavého schodku oboru na vyšší. Teď se k němu budou chovat s úctou, neboť všechny, co ho předešli od prvního dne jeho učení, přeskočí do ctihodného postavení čaroděje.

Jak jeho myšlenky prozkoumávaly každou podrobnost šťastných zítřků, rozzářená tvář mu náhle zesinala. S napjatými

rysy se prudce obrátil k muži po svém boku, jako kdyby objevil hrozný omyl. Eldeluc a pár jeho druhů v uličce zneklidnělo. Všichni si byli plně vědomi děsných důsledků, jestli se arcimág Věže kouzelných věd dozví o jejich vražedném činu.

"Jeho plášť?" otázal se Kessell. "Neměl jsem přinést jeho rudý plášť?"

Eldeluc nemohl potlačit úlevné uchechtnutí, Kessell je však vnímal jen jako uklidňující gesto nově získaného přítele.

Mohl jsem tušit, že něco tak triviálního mu způsobí takový záchvat, pomyslel si Eldeluc, ale Kessellovi pouze řekl: "O to se nestrachujte, ve Věži je dost plášťů. Vypadalo by to trochu podezřele, že ano, kdybyste se ukázal u arcimágových dveří, žádal si uprázdněné místo Rudého Morkaie a nesl v ruce ten kus oděvu, který měl zavražděný čaroděj na sobě, když byl usmrcen?!"

Kessell o tom chvilku přemýšlel, pak souhlasil. "Možná byste neměl nosit rudý šat," dodal Eldeluc.

Kessellovy oči panicky mrkaly. Staré pochyby o sobě samém ho pronásledovaly po všechny dny dětství a teď v něm vyvřely. Co to Eldeluc povídá? Změnili snad svůj názor a nedají mu místo, které si právem vysloužil?

Eldeluc použil dvojakost svého prohlášení jako popíchnutí, nechtěl však Kessella zatlačit do nebezpečného stavu pochyb. S dalším mrknutím na Dendybara, jenž se touto hrou vnitřně bavil, odpověděl na ubožákovu nevyslovenou otázku. "Mínil jsem tím, že jiná barva by vám víc slušela. Modrá by se líp hodila k vašim očím."

Kessell se ulehčeně chichotal. "Asi ano," pípl a stísněně si mnul prsty.

Dendybara vtipkování náhle unavilo. Mávl na svého statného společníka, aby se toho otravného spratka zbavil.

Eldeluc poslušně vedl Kessella pryč. "Jděte teď zpátky do stájí," nařídil mu, "a řekněte stájníkovi, že čarodějové dnes v noci vyrazí na cestu do Luskanu."

"Ale co s tělem?" vyhrkl Kessell.

Eldeluc se zlovolně usmál. "Nechte je tam, kde je. Chata je vyhrazená obchodníkům a hodnostářům z jihu. Nejspíš zůstane prázdná do příštího jara. Mohu vás ujistit, že v tomto regionu další vražda nevyvolá žádný rozruch, a i kdyby se tu dobří lidé dovtípili, co se stalo, jsou dost chytří, aby se starali o svoje věci a záležitosti čarodějů nechali na čarodějích!"

Skupina z Luskanu vyšla na ulici do blednoucího slunečního svitu. "Tak jděte!" rozkázal Eldeluc. "Vyhledejte nás až po západu slunce."

Kessell uháněl ulicí jako malý vzrušený kluk.

"Měli jsme obrovské štěstí, že jsme našli tak příhodný nástroj," poznamenal Dendybar. "Čarodějův naprosto omezený učeň nám ušetřil spoustu starostí. Pochybuji, že bychom byli našli způsob, jak se k tomu starému dostat. Jen bohové vědí, proč si Morkai toho malého ubožáka tak oblíbil!"

"Nakonec ho to stálo život!" smál se jiný hlas.

"A na příhodném místě," utrousil další. "Tady v té necivilizované výspě bude záhadné cizí tělo pro uklízečky znamenat nejvýš nějakou nepříjemnost."

Statný Eldeluc se zachechtal. Chmurný úkol byl úspěšně splněn, konečně mohli opustit tyto holé zmrzlé pustiny a vrátit se domů.

o o o

Kessell čile kráčel vesnickými ulicemi ke stodole, kde byli ustájeni koně čarodějů. Cítil, že až se stane kouzelníkem, změní se každá stránka jeho všedního života a jeho mizivý talent záhadně posílí nějaká tajuplná moc.

Celý se tou nadějí rozechvěl.

Do cesty mu vběhla toulavá kočka, obdařilo ho nedůvěřivým pohledem a opatrně se plížila kolem zdi.

Kessell zúžil oči, přesvědčil se, že ho nikdo nepozoruje.

"Proč by ne?" šeptl si tiše. Napřáhl ke kočce smrtonosný prst a pronesl slova formule, přivolávající šleh energie. Zvíře vyděšené jeho hlasem pádilo pryč, ale žádná magická střela je nezasáhla, by ani nevyletěla.

Kessell si prohlížel ožehlou špičku prstu uvažoval, co zase provedl špatně.

Moc ho to mrzelo. Jeho vlastní zčernalý nehet byl dosud tím nejlepším výsledkem, jaký se mu s tímto kouzlem povedl.

2

Na břehu Maer Dualdonu

Půlčík Regis, jediný svého rodu v okruhu sta mil, spojil prsty za hlavou a slastně se opřel o mechovitou pokrývku stromu. I při standardech jeho rasy byl malý, načechrané kučery hnědých vlasů sotva překročily třístopovou míru, ale kolem pasu byl pěkně obtloustlý díky lásce k dobrému jídlu - či několika, když se naskytla příležitost.

Nad ním se zvedala pokroucená hůl. než mu sloužila za rybářský prut. Přidržoval jej mezi dvěma chlupatými prsty levé nohy, a jak se skláněl nad tichým, jeho obraz se zrcadlil na sklovité hladině Maer Dualdonu. Odraz se jemně zavlnil, červené obarvený dřevěný splávek začal mírně tančit. Vlasec připlul k břehu a zvadle ležel na vodě, takže Regis ani nemohl cítit rybu oždibávající návnadu. Háček byl ve vteřině holý, žádná ryba se nechytila, půlčík to však nevěděl a nijak nespěchal, aby udici zkontroloval Vpravdě o ni vůbec nedbal.

Tohle byl výlet pro zábavu, ne pro práci. Se zimou na krku si spočítal, že v tomto roce je to asi poslední výprava k jezeru, neměl rád zimní rybaření jako někteří fanatici z těch lakomců v Desetiměstí.

Mimoto měl doma dobrou zásobu bílé slonovinové kosti z odchytu jiných lidí, aby po sedm měsíců sněhu měl co dělat. Popravdě byl své nepříliš pilné rase přínosem, neboť vřezal kousek civilizace do území, kde žádná neexistovala - na stovky mil kolem dokola nebylo nic, co by se dalo nazvat pravým městem.

Půlčíci nikdy nepřicházeli tak daleko na sever - dokonce ani v letní sezoně. Dávali prostě přednost teplému jižnímu

podnebí. Regis by byl také s radostí sbalil své věci a vrátil se na jih, nebýt určitého problému s mistrem význačného zlodějského cechu.

V mechu u opřené Regisovy postavičky leželo několik různých ryteckých nástrojů a také čtyřpalcový blok "bílého zlata". Regis měl dobrou vůli na něm při rybaření pracovat a na vyleštěném povrchu se již objevil obrys koňské tlamy.

Regis vůbec měl mnoho dobrých úmyslů.

"Dneska je moc hezky," usoudil ve výmluvě, která ho nikdy neomrzela. Tentokrát měla věrohodný podklad. Zdálo se, jako by si démoni počasí ovládající tuto zemi krutou železnou vůlí vzali dovolenou, anebo snad sbírali síly pro drsnou zimu. Výsledkem byl podzimní den, jenž se spíš hodil do civilizovaného jihu. Byl to vskutku výjimečný den pro oblast, která dostala jméno Planina ledového větru díky větrným proudům, přinášejícím mrazivý vzduch z Reghedského ledovce. I v těch několika dnech, kdy se vítr přesunul, bylo jen málo úlevy, neboť Desetiměstí hraničilo na severu a na západě s mílemi prázdné tundry a za ní bylo pobřeží moře Plovoucího ledu. Úlevu slibovaly pouze větry z jihu, jenže každý závan z tohoto směr obvykle odvrátily vysoké vrcholy Páteře světa.

Regisovi se povedlo udržet oči otevřené, hleděl do roztřepených korun stromů a nadýchaných bílých obláčků, plujících v mírném vánku po zářivém nebi. Slunce lilo dolů zlaté teplo a půlčík byl chvílemi v pokušení svléknout si i vestu. Nato je zakryly mraky a připomněly mu, že v tundře je září. Za měsíc zde bude sníh. za dva budou cesty na západ a na jih k Luskanu, nejbližšímu skutečnému městu, zcela pod sněhem a neprůchodné pro každého kromě několika otužilců či bláznů.

Regis hleděl na dlouhou rozvlněnou zátoku, kde bylo jeho oblíbené místo. Desetiměstí také využívalo vlídného počasí, rybářské čluny vyrazily v plné síle, motaly se kolem sebe, hledajíce svá vybraná loviště. Bez ohledu na to, kolikrát to viděl, nenasytnost lidí Regise vždycky znovu udivila.

Doma, v Calimshanu, rychle stoupal k postavení společníka Cechu, jenž byl jedním z největších zlodějských spolků v přístavním Calimportu.

Jenže jak on to viděl, lidská chamtivost zavinila konec jeho slibné kariéry. Cechovní mistr, paša Pook, vlastnil překrásnou sbírku rubínů - nejméně tucet - jejichž fasety měly tak geniální výbrus, že se zdálo, že na každého, kdo je spatřil, vrhaly téměř hypnotické kouzlo. Kdykoliv je Pook vystavil, Regis zářivé kameny obdivoval - a vůbec, vzal si přece jen jeden. Půlčík si dodnes nemohl vysvětlit, proč se paša na něho tak zlobil, když mu jich přece zůstalo ještě nejméně jedenáct.

"Tak to je nefalšovaná lidská chamtivost," říkal Regis pokaždé, jakmile se pašovi muži ukázali v dalším městě, kam před nimi uprchl, a vytlačovali vyhnance do stále vzdálenějších oblastí. Nyní tu frázi nevyslovil jeden a půl roku, ne od té doby, kdy přišel do Desetiměstí. Pookovy ruce sahaly daleko, ale toto vysunuté sídliště uprostřed nepředstavitelně nehostinné, nezkrocené země bylo ještě dál a Regis byl v novém útočišti docela spokojený a cítil se tu v bezpečí.

Bylo zde bohatství a pro ty, co měli dost zručnosti a talentu, aby mohli tvořit rytiny, a kteří dovedli přeměnit bílou slonovinu rybí kosti do uměleckého díla, byl zdejší život pohodlný a vyžadoval minimum práce.

Rytiny z Desetiměstí byly na jihu novou módou a půlčík chtěl setřást svoji obvyklou letargii a obrátil svůj um v kvetoucí obchod. Až někdy.

o o o

Drizzt Do'Urden tiše klusal, jeho měkké nízké holínky sotva zvedaly prach. Kapuci pláště měl hluboce staženou přes poletující vlny čistě bílých vlasů a pohyboval se s tak půvabnou lehkostí, že se náhodný pozorovatel mohl domnívat, že vidí iluzi - optický trik hnědého moře tundry.

Temný elf si přitáhl plášť úžeji kolem těla. Ve slunečním světle se cítil tak zranitelný jako člověk ve tmavé noci. Víc než půl století života mnoho mil v podzemí nevymazalo několik roků na slunečném povrchu. Dodnes ho slunce vysilovalo a omamovalo.

Drizzt však procestoval celou noc a musel pokračovat. Pro schůzku s Bruenorem v údolí trpaslíků se už opozdil a viděl znamení.

Sobi začínali své podzimní stěhování na jihozápad, k moři, ale žádné lidské stopy stádo nesledovaly. V jeskyních severně od Desetiměstí - stálé zastávky nomádských barbarů na jejich zpáteční cestě tundrou - nebyly pro jejich dlouhé putování žádné zásoby. Drizzt chápal tento náznak. V normálním životě závisely barbarské kmeny na lovu táhnoucích sobích stád. Opuštění tradičních zvyků bylo samo o sobě značně zneklidňující.

A Drizzt slyšel válečné bubny.

Jejich vzdálené dunění se valilo opuštěnými rovinami jako rachot přicházející bouře jejich kadenci však rozuměly pouze barbarské kmeny. Drizzt však věděl, co předpovídají. Byl dobrým pozorovatelem, cenil si vědomostí přítele či nepřítele a často se tiše plížil, aby pozoroval denní rutiny a tradice hrdých obyvatel Planiny ledového větru - barbarů.

Drizzt přidal na tempu, nutil se až k hranici své vytrvalosti. V pěti krátkých letech mu osud shluku vesnic, známých jako Desetiměstí, přirostl k srdci. Jako mnozí z vyhnanců, co se zde usídlili, štíhlý drov nebyl vítán v žádné jiné části Říší. I tady ho povětšinou jen snášeli, ale nikdo ho neobtěžoval - říkalo se o něm, že je nějak svázán či spřízněn s bandou darebáků. Měl víc štěstí než většina, neboť nalezl několik, kteří dovedli přehlédnout dědictví jeho rasy a vážit si jeho pravého charakteru.

Temný elf úzkostlivě upřel zrak na Kelvinovu mohylu, osamělou horu, označující vstup do skalnatého údolí trpaslíků, jež leželo mezi Maer Dualdonem a Lac Dinnesherem. Jeho fialkově modré, mandlové oči, které v noci viděly jako sova, nemohly proniknout oparem denního světla, aby odhadl vzdálenost.

Opět zatáhl hlavu do kapuce, dávaje přednost běhu poslepu před závratí z dlouhého zírání do slunečního svitu, a ponořil se zpátky do temných snů o Menzoberranzanu, tmavém podzemním městě jeho předků. Droví elfové kdysi

kráčeli po povrchu světa, tančili pod sluncem a hvězdami se svými bratranci se světlou kůží. TEmní elfové však byli zlovolní, bezcitní zabijáci, které už nemohli vystát ani jejich tolerantní, neodsuzující příbuzní, a v nevyhnutelné válce elfech národů zatlačili drovy do útrob podzemí. Ti tam našli svět temných tajemství a černé magie a spokojeně se usadili. Po staletí prosperovali, znovu nabyli sil a přizpůsobili se nárokům tajuplné magie. Nakonec byli mocnější než jejich bratranci na povrchu země, kteří pod životodárným teplem slunce používali kouzelné vědy jako koníčka, nikoli jako nezbytnou potřebu.

Celá rasa drovů však ztratila jakoukoli touhu vidět slunce a hvězdy. Těla a mysli se přizpůsobily hlubinám a naštěstí pro všechny, co sídlili pod otevřeným nebem, temní elfové zůstávali tam, kde byli, a na povrchu se ukázali, jen když chtěli rabovat a loupit.

Jak dalece Drizzt věděl, on byl z nich jediný, co žil na povrchu. Naučil se trochu lépe snášet světlo, ale v jeho svitu stále trpěl vrozenou slabostí zraku.

Ale i s omluvou nevýhody v denních podmínkách měl Drizzt zlost sám na sebe, když se před ním náhle objevili dva medvědovití yettiové v letní střapatém kožichu maskovací světlé barvy.

o o o

na stožár jedné rybářské lodi se šinul praporek, signál dobrého úlovku. Regis se díval, jak pomalu stoupá. "Musí mít nejmíň čtyři stopy," mumlal si půlčík spokojeně, když se praporek zastavil přímo pod křížem ráhna. "Dnes v noci se bude v jednom domě oslavovat."

Druhý člun se honem rozjel k tomu s úlovkem a ve svém spěchu do zakotvené lodi narazil. Obě posádky tasily zbraně, postavily se proti sobě, ač nikdo neopustil své plavidlo. Nic nestálo mezi ním a čluny, jen prázdná voda, nad níž se jasně nesl křik obou kapitánů.

"Vy tam, ukradli ste můj úlovek!" řval kapitán člunu.

"Voslepila vás voda?" ječel kapitán lodi. "Nikdá váš nebyl! My sme rybu zahákli a čestně vytáhli! Táhněte pryč s tou svou smradlavou vanou, než vytáhnem z vody i vás!"

Jak se dalo čekat, posádka člunu kákala přes zábradlí ještě dřív, než kapitán lodi domluvil.

Regis se raději vrátil k pozorování obláčků. Hádka lodníků ho nezajímala, ačkoli ho rušil hluk bitky. Tyhle spory byly na jezerech obvyklé, málokdy byl při nich někdo těžce raněn nebo zabit. Byly však i výjimky. Do jedné šarvátky se zapletlo neméně než sedmnáct člunů, tři plné posádky a půlka čtvrté se pozabíjely a jejich mrtvoly nechaly plavat ve zkrvavené vodě. Tentýž den, totéž jezero, nejjižnější ze tří, změnilo jméno z Delon-lune na Rudé vody.

"Ach, rybičky, rybičky, co naděláte starostí," pomyslel si Regis a přemýšlel nad ironií pozdvižení, jež lakomcům z Desetiměstí působili ti nevinní stříbrní tvorové, kteří za nic nemohli. Všech deset vesnic děkovalo za svou existenci obrovitému druhu pstruha s hlavou velkou jako svalnatá mužská pěst a lebeční kostí jako slonovina. Zdejší tři jezera byla jediná na celém světě, kde se vyskytoval, a ačkoliv byl region pustý a holý, vyhlášený častými bouřemi, které dovedly zničit i nejpevnější stavby, vidina rychlého zbohatnutí sem lákala lidi z nejvzdálenějších koutů Říší.

Ač stejně nevyhnutelně jich odcházelo tolik, co přicházelo. Planina ledového větru byla chmurná, bezbarvá pustina nelítostného počasí a nebezpečí bez počtu. Pro vesničany byla smrt obyčejným návštěvníkem, přikradla se ke každému, kdo drsné realitě Planiny ledového větru nedovedl čelit.

Stejně se však městečka v posledním století rozrůstala, ovšem díky objevu cenných ryb. Devět vesnic na jezerech bylo původně pouze pár chatrčí, kde si pionýři vymezili a označili svá osobní loviště.

Desátá ves, Bryn Shander, byla nyní opevněným rušným sídlištěm několika tisíců lidí. Na začátku tu však na holém vrchu stála jediná chata, kde se rybáři jednou za rok scházeli,a by si vyměnili zážitky a zboží s kupci z Luskanu.

V časných dnes Desetiměstí byl člun, dokonce i loďka pro jednoho muže na jezerech řídkým zjevem, neboť voda byla po celý rok tak ledová, že v pár minutách zabila každého, kdo měl tu smůlu, že spadl přes palubu. Nyní však mělo každé město ovlajkovanou flotilu plachetnic.

Sám Targos, největší z rybářských měst, mohl na Maer Dualdon vypravit sto plavidel a několik z nich byly pevné dvoustěžňové škunery s desetičlennou posádkou.

Od bojujících lodí zalehl k Regisovi smrtelný nářek zvonivé narážení oceli na ocel a půlčík mlčky uvažoval, jestli by lidem z Desetiměstí nebylo lépe bez těch otravných ryb.

Připouštěl, že v Desetiměstí našel útočiště. Jeho zručné ohebné prsty se snadno přizpůsobily nárokům a nářadí rytce kosti a v jedné vsi ho dokonce zvolili za radního mluvčího. Jistě, Pustý Les byl nejmenší a nejsevernější ze všech deseti měst, místo, kam se uchylovali lumpové všech lumpů, ale Regis své zvolení pokládal za velkou čest. A zároveň mu přišlo vhod. V Pustém Lese druhý rytec nebyl, takže Regis byl jedinou osobou ve městě, kdo měl důvod nebo touhu cestovat pravidelně do Bryn Shanderu, hlavního střediska a obchodního centra Desetiměstí. A to půlčíkovi vynášelo. Stal se výsadním kurýrem, co přinášel z Pustého Lesa na trh úlovky a dostával desetiprocentní provizi, jíž platil za tolik bílé slonoviny, aby si dobře žil.

Jednou měsíčně v letní sezoně a jednou každý třetí v zimě, dovolilo-li to počasí, se musel zúčastnit schůzí desetiměstské rady a splnit svou povinnost mluvčího. Konaly se v Bryn Shanderu, a ačkoliv se obvykle zvrhly v hádky o rybářská teritoria mezi vesnicemi, trvaly pouze pár hodin. To pokládal za malou cenu, jíž platil za monopol cest na jižní trh.

Potyčka na plavidlech už skončila s jedním mužem mrtvým a Regis se opět oddal tichému potěšení z plujících oblak. Přes rameno se ohlédl na tucty nízkých dřevěných domků tečkujících husté řady stromů, z nichž Pustý Les sestával. Přes špatnou pověst zdejších obyvatel jej pokládal za nejlepší ves v oblasti. Mohutné stromy poskytovaly výtečnou ochranu před zuřivými vichřicemi a pro stavby byly dobrými upevňovacími sloupy. Pouze velká vzdálenost od Bryn Shanderu bránila, že se nestal význačnějším členem Desetiměstí.

Regis zpod vesty láskyplně vytáhl přívěsek a zíral na podivuhodný klenot, který si přivlastnil od svého bývalého pána v Calimportu, tisíce mil odsud.

"Ach, Pooku," dumal, "kdybys mě tak mohl vidět."

o o o

Elf sáhl po dvou scimitarech v pochvách na bocích, ale oba yettiové po něm skočili. Drizzt se instinktivně stočil doleva, nechávaje opačný bok otevřený útoku bližšího netvora. Pravou paži měl bezmocně přitisknutou k tělu, jak ho yetti obtočil dlouhými pažemi, levá ruka byla volná a sáhl po zbrani. Nevšímal si bolestivého sevření, zapřel si rukojeť pevně o bok a nechal druhého netvora, aby jej setrvačnost nabodla na jeho zahnutou čepel.

Ve frenetických smrtelných křečích se odtáhl a vyrval Drizztovi jílec z ruky.

Zbývající netvor ho strhl svou váhou k zemi. Drov se volnou rukou zuřivě bránil, aby se mu vražedné tesky nezaryly do hrdla, ale věděl, že je to jen otázka času, než ho mnohem silnější protivník zabije.

Vtom zaslechl ostré prasknutí. Yetti se prudce otřásl, hlava se mu nepřirozeně stočila a z čela se mu přes obličej lila krev s mozkem.

"Deš pozdě, elfe!" slyšel drsný zvuk známého hlasu.

Bruenor Válečné Kladivo zezadu obešel mrtvého netvora a úplně ignoroval fakt, že jeho těžké tělo leželo na elfím příteli. I přes to nepohodlí se Drizzt pohledem na něj potěšil. Trpaslíkův dlouhý špičatý nos byl na několika místech přeražený a šedě prokvetlé, ač stále žhavě rudé vousy mu moc na kráse nepřidaly. "Hned jsem si myslel, že máš trable, když jsem se šel podívat, kde vězíš!"

Drizzt se ulehčeně zasmál, smál se i svéráznému chování malého přítele a vykroutil se jaksi zpod zdechliny, zatímco Bruenor páčil z její hlavy hluboko zaťatou sekeru.

"Má palici tvrdou jak zmrzlej dub!" bručel naštvaně. Usadil nohy pevně za uši netvora a mohutným trhnutím sekeru konečně vytáhl. "Kde máš to svý kotě?"

Drizzt se hrabal v batohu a po chvíli vyňal malou onyxovou sošku pantera. "Sotva bych nazval Guenhwyvara kotětem," řekl s láskyplnou úctou. Obracel sošku v dlaních, prstem přejížděl složité detaily výtvoru, aby se přesvědčil, že pádem pod yettiho nebyl nikde poškozen.

"Pch, kočka je kočka!" trval na svém trpaslík. "A kde je, když ju potřebuješ?"

"I magické zvíře si musí odpočinout," vysvětlil Drizzt.

"Pch," vyhrkl zase Bruenor. "Je to smutnej den, když se drov a ještě k tomu stopař na otevřený pláni nechá nachytat dvouma všivejma tundrovejma yettima!" Bruenor zkusmo olízl zkrvavenou sekeru a s odporem si uplivl.

"Fuj, smradlavý potvory!" bručel. "Ani jíst se to nedá!"

Drizzt pečlivě uložil sošku zpět do batohu a šel vytáhnout svůj scimitar z druhé zrůdy.

"Dělej, elfe!" nadával trpaslík. "Máme před sebou ještě nějakejch pět či kolik mil!"

Drizzt jen potřásl hlavou a očistil čepel o kožešinu mrtvé potvory. "Jenom si jdi, Bruenore Válečné Kladivo," šeptem si s úsměvem. "Asi by tě nesmírně těšilo, kdybys věděl, že každá nestvůra po cestě si všimne, že jdeš, a uklidí se do úkrytu."

3
Síň medoviny

Mnoho mil od Desetiměstí, za neprozkoumanou tundrou sahající k nejsevernějšímu území všech Říší, zimní mrazy již pokryly ztvrdlou půdu bílými čepičkami polevy. nebyly tam žádné hory nebo stromy, aby zadržely studené útoky neochabujícího východního větru, nesoucího mrazivý vzduch ze zvolna klouzajícího Reghedu. obrovité ledovce na moři Plovoucího ledu pluly důstojně kolem, z jejich vysokých vrcholů byl vítr jako chmurný posel přicházející zimy. A přece se kočující kmeny, které tam se soby trávily léto, nevydaly s migrujícími stády na jihozápad podél pobřeží k přívětivějšímu moři na jižní straně poloostrova.

Neměnnou rovinu obzoru rušil osamělý tábor. Takhle daleko na severu to bylo největší shromáždění barbarů v tomto století. Aby bylo kde ubytovat vůdce příslušných kmenů, bylo v kruhu vztyčeno několik kožešinových stanů a každý byl obklopen vlastním prstencem táborových ohnišť. Ve středu kruhu byl postaven velký jelenicový stan, určený k tomu, aby obsáhl všechny kmenové válečníky. Dali mu jméno Hengorot, "Síň medoviny", a pro severské barbary to bylo místo úcty, kde se jídlo a pití sdílelo v přípitcích Temposovi, bohu války.

Dnes večer se kolem stanů udržovaly malé ohně, protože před západem měsíce byl očekávám příchod krále Heafstaaga a jeho kmene Losa, kteří sem měli dorazit poslední. Všichni barbaři z tábora se již shromáždili v hengorotu a začali s úvodními oslavami. Na všech stolech tály velké číše medoviny a výzvy k veselým zápasům v měření sil se ozývaly stále častěji. V Hengorotu šly všechny odlišnosti a spory stranou, ačkoliv jindy spolu kmeny sváděly krvavé bitky.

V čele stolu vážně stál král Beorg, robusní muž s rozcuchanými světlými kadeřemi, šedě prokvetlým vousem a osmahlým obličejem, rozrytým hlubokými vráskami životních zkušeností. Stál zpříma a pyšně, rozložitá ramena rovná, jak se slušelo na představitele hrdého lidu. Barbaři z Planiny přečnívali o hlavu i víc průměrně vysokého muže z Desetiměstí, rostli, jako by jim sama příroda chtěla pomoci zdolat nekonečné dálky prázdné tundry.

Byli vskutku podobní své zemi. Jako půda, na níž se prohánělí, i jejich často zarostlé tváře byly zhnědlé sluncem a popraskané stálým větrem do tuhého, nezdolného vzhledu - do bezvýrazné, odmítavé masky, která nijak nepovzbuzovala cizince. Lidmi z Desetiměstí opovrhovali, pokládali je za slabochy, honící se za bohatstvím a

postrádající jakékoli duchovní hodnoty.

Teď tu však s nimi jeden z těch honců za bohatstvím stál v nejposvátnějším stanu. Po Beorgově boku byl deBernezan, tmavovlasý jižan, jediný muž, který nebyl počatý a zrozený v barbarském kmeni. Poněkud vylekaný deBernezan měl ohnutý ramena a nervózně se kolem sebe rozhlížel. Uvědomoval si, že barbaři neměli cizince moc v lásce a že každý z nich - i ten nejmladší - by ho zlomil na půl prostým mávnutím velkých rukou.

"Držte se!" nabádal Beorg jižana. "Dnes popíjíte medovinu s kmenem Vlka. Jestli vycítí váš strach…" Zbytek věty nedodal, ale deBernezan dobře věděl, jak barbaři nakládali se slabochy. Malý muž zhluboka nadechl a důstojně se napřímil.

Beorg byl také nervózní. Král Heafstaag byl v tundře jeho úhlavním sokem a velel vojsku stejně početnému a ukázněnému, jaké měl i on.

Král Beorg měl plán. Místo obvyklých výpadů chtěl obsadit celé Desetiměstí, zotročit přeživší rybáře a dobře si žít z bohatství, které jim poplyne z jejich jezerní sklizně. Chtěl svým lidem dát příležitost, aby mohli opustit svou nestálou nomádskou existenci a mohli žít v přepychu, jaký nikdy nepoznali.

Všechno záviselo na Heafstaagově postoji, jenže ten byl mužem, kterého zajímala jenom osobní prestiž a triumfální plundrování. I kdyby nad Desetiměstím zvítězili, Beorg věděl, že dřív či později bude muset jednat se sokem, jenž se tak honem nevzdá své žhavé krvežíznivosti, která mu dala moc. To byl most, který král kmene Vlka bude muset jednou překročit. Hlavním bodem teď byl jeho návrh na válku, a nebude-li s ním Heafstaag souhlasit, menší kmeny se přikloní k té či oné straně. Do války proti sobě mohli jít hned zítra, ale pro všechen lid by to byla zkáza, neboť i barbaři, přeživší počáteční bitvy, by byli odsouzení čelit krutému zápasu se zimou. Sobi dávno odtáhli na jižní pastviny a jeskyně podél tahu neměly připravené zásoby.

Heafstaag byl chytrý vůdce. Dobře věděl, že v této pozdní době kmeny musely dodržet dojednaný plán, Beorg však v duchu uvažoval, jaké si bude klást podmínky.

Beorga poněkud uklidňovalo, že mezi shromážděnými kmeny zatím nedošlo k žádným velkým sporům a tuto noc, kdy se všichni sešli, bylo ovzduší v hale bratrské a snášenlivé, že kmeny by mohl sjednotit boj proti společnému nepříteli a příslib budoucí prosperity. Zatím šlo všechno dobře… zatím.

Leč stále tu byl ten kruťas, Heafstaag. On byl klíčem ke všemu.

o o o

Rozhodný dusot těžkých holínek Heafstaagova zástupu otřásal zemí. Sám veliký jednooký král šel v čele procesí a vykračoval vpřed dlouhými houpavými kroky rodilého nomáda tundry. Ošlehaný král byl zaujat Beorgovým návrhem a natolik vyveden z míry brzkým příchodem zimy, že se rozhodl pro pochod i během chladných nocí, se zastávkami pouze pro jídlo a krátký odpočinek. V bitvách si vydobyl pověst lítého válečníka, leč král byl i vůdcem, jenž obezřele vážil každé rozhodnutí. Neúnavný pochod jeho lidu mu dodá úctu druhých kmenů a král se této příležitosti ruče chopil, aby získal každou výhodu, která se naskytla.

Ne že by v Hengorotu očekával nějaké potíže. Velice si Beorga vážil. Již dvakrát se s králem Vlků setkal na poli cti a nedobyl žádné vítězství. Je-li Beorgův plán skutečně tak slibný, jak se mu zdál zpočátku, Heafstaag se přidá s jedinou podmínkou, že se s ním světlovlasý král bude o velení dělit stejným dílem. Nezajímala ho ta část plánu, která říkala, že jak jednou muži dobudou města, skončí s nomádským způsobem života a spokojí se s prodáváním ryb, byl však ochotný nechat Beorgovi jeho fantazie, jestliže mu dodají vzrušení bitvy a snadné vítězství.

V dálce konečně zahlédli blikavé ohně a přidali do kroku. "Zpívejte, moji pyšní válečníci!" zavelel Heafstaag. "Zpívejte od srdce a silně! Ať se shromáždění chvěje, když přichází kmen Losa!"

o o o

Beorg špicoval uši, aby slyšel Heafstaagův příchod. Znal dobře taktiky svého soka a nic ho nepřekvapilo, když v noci zazněla první nota Temposovy Písně. Světlovlasý hrál ihned jednal. Vyskočil na stůl a požádal o ticho. "Slyšte, muži severu!" zvolal. "Odpovězte na výzvu písně!"

V Hengorotu propukl zmatek, muži opouštěli sedačky, motali se kolem, aby se mohli připojit k houfu svého kmene. Každý hlas se vznesl ve společné melodii písně boha války, opěvující hrdinské činy a slavné smrti na poli cti. Písni se učil každý barbarský chlapec, sotva byl schopen říct první slova, neboť Píseň o Temposovi se považovala za měřítko síly kmene. Od kmene ke kmeni se slova refrénu lišila, označovala kmen zpěváků a válečníci jej zpívali, co jim hrdla stačila. Výzva písně tkvěla v určení, čí volání k bohu války slyšelo božstvo nejjasněji.

Heafstaag vedl své muže přímo ke vchodu Hengorotu. Kmen Vlka uvnitř haly zřejmě utopil všechny ostatní, ale Heafstaagovi muži se vyrovnali síle Beorgových válečníků.

Menší kmeny utichaly jeden za druhým, nechaly dominovat Losy a Vlky. Soupeření mezi oběma se protahovalo na minuty, ty ubíhaly a nikdo se v očích boha nechtěl vzdát svrchovanosti. Bojovníci poražených kmenů neklidně sahali po zbraních. Na planinách vypukla nejedna bitva, protože výzva písně neurčila jasného vítěze.

Nakonec se zvedl cíp závěsu a vešel Heafstaagův praporečník, vysoký a hrdý chlapec s pozornýma očima, jež všechno kolem sebe vážily a popíraly jeho věk. Přiložil ke rtům velrybí roh a zadul čistý tón. A dle tradice oba kmeny současně přestaly zpívat.

Praporečník důstojně kráčel místností k hostícímu králi, jeho oči nikdy nemrkly, ani se nespustily z Beorgovy vážné tváře, ačkoliv král viděl, že mladík zaznamenal každé hnutí jeho výrazu. Heafstaag si svého herolda vybral dobře, pomyslel si Beorg.

"Dobrý králi Beorgu," začal praporečník, když všechen hluk utichl, "a ostatní shromáždění králové! Kmen Losa žádá,a by mohl vstoupit do Hengorotu a dělit se s vámi o medovinu, abychom se mohli spojit v přípitku Temposovi."

Beorg si mladého herolda měřil chvilku déle, chtěl vyzkoušet, jestli neočekávaným prodlením otřese chlapcovým sebeovládáním.

Herold však ani nemrkl, ani neodvrátil pronikavý zrak a jeho tvář zůstala pevná a sebevědomá.

"Uděleno," odvětil Beorg, na něhož chlapec udělal dobrý dojem. "A s potěšením." Potom tichounce zamumlal: "Škoda, že Heafstaag nemá tvou trpělivost."

"Oznamuji Heafstaaga, krále kmene Losa," volal herold čistým hlasem, "syna Hrothulfa Silného, syna Angaara udatného. Třikrát lovec velkého medvěda, dvakrát přemožitel Termalainu na jihu, je ten, kdo Raaga Donina, krále kmene Medvěda, v jediném souboji jedinou ranou…" - tohle vyvolalo mezi kmenem Medvěda neklidné přešlapování a vzrušilo jejich krále Haalfdana, Doningova syna. - Herold tak pokračoval po mnoho minut, uváděl všechny pocty, všechny skutky, každý titul, všechno, co Heafstaag posbíral během své dlouhé a barvité kariéry.

Tak jako výzva písně vyla soutěží mezi kmeny, tak vyjmenování titulů a činů bylo osobní soutěží mezi muži a obzvláště mezi králi, jejichž chrabrost a síla se odrážela přímo na jejich válečníky.

Beorg se tohoto okamžiku obával, neboť sokův výčet přesahoval dokonce i jeho vlastní. Věděl, že hlavním důvodem, proč Heafstaag přišel poslední, byl fakt, že jeho výčet bude přednesen celému shromáždění, mužům, kteří vyslechli Beorgova herolda v soukromé audienci při svém příchodu. Bylo výhodou hostícího krále, že jeho výčet se přednesl každému kmeni zvlášť, zatímco heroldi navštěvujícího krále vyjmenovali jeho zásluhy těm, co byli přítomní, když dorazili. To, že se jeho rival dostavil poslední, v době, kdy oslavy jsou v plném běhu, mu tu výhodu vymazalo.

I herold musel s výčtem někdy skončit a pak odkráčel ke vchodu, aby podržel závěs pro svého krále. Heafstaag sebevědomě dusal halou k Beorgovi.

Jestli na muže udělal dojem králův výčet cti a hrdinství, jeho vzhled je určitě nezklamal. Rudovousý král byl vysoký téměř sedm stop a jeho sudovité břicho bylo dokonce mohutnější než Beorgovo. A pyšně nesl své válečné jizvy. Jedno oko mu vypíchly sobí parohy a levá ruka byla beznadějně zhmožděná při souboji s ledním medvědem.

Král kmene Losa viděl víc bitev než kterýkoli muž v tundře a dle vzhledu byl připravený a dychtivý bojovat v mnoha dalších.

Oba králové na sebe upřeně a nehnutě zírali.

"Vlk nebo Los?" otázal se po dlouhé chvíli Heafstaag, což po nerozhodné soutěži písně byla správná otázka.

Beorg opatrně volil odpověď. "Dobře bojováno. Nechme rozhodnutí bystrým uším Tempose, ačkoliv i samotný bůh bude mít těžkou volbu."

Po úspěšně ukončených formalitách se z Heafstaagovi stáře vytratilo napětí a široce se na svého soka usmál

"Dobře provedeno, Beorgu, králi kmene Vlka. Dělá mi dobře čelit ti a nevidět svou vlastní krev na hrotu tvého smrtonosného kopí!"

Beorg nebyl na přátelský projev připraven, ale pro zahájení porad si nemohl přát nic lepšího. "Ani abych já musel uhnout před neomylným sekem tvé kruté sekery!"

Úsměv náhle zmizel z Heafstaagovy tváře, když si všiml tmavého muže u Beorgova boku. "Jakým právem, u všech bohů, je tohle jižanské nedochůdče v Temposově síni?" štěkl rozhorleně rudovousý král. "Jeho místo je u jeho lidí nebo přinejlepším u ženských!"

"Měj důvěru, Heafstaagu, je to deBernezan, velmi důležitý muž. Dopomůže nám k vítězství. Přinesl mi cenné informace, neboť v Desetiměstí žil dvě zimy či kolik," vysvětlil Beorg.

"Tak jakou roli to hraje?!" naléhal rudovous.

"Informoval mne," odvětil Beorg.

"To je minulost!" bafl Heafstaag. "Jakou cenu má pro nás nyní? Jistě není schopen bojovat vedle válečníků, jako jsou naši muži."

Beorg spolkl opovržení mužem, jenž zradil svůj vlastní lid v ubohé snaze,a by si naplnil kapsy. Otočil se k deBernezanovi. "Přednes svou záležitost, jižane. Nechť na tomto poli najde Tempos vhodné místo pro tvé kosti!"

DeBernezan se marně snažil rovnat svůj zrak železnému pohledu Heafstaagových očí. Odkašlal si a promluvil tak hlasitě a sebevědomě, jak jen mohl. "Až budou města dobyta, jejich majetek zajištěn, budete potřebovat muže, co zná nižní trhy. Já jsem ten muž."

"Za jakou cenu!" zavrčel Heafstaag.

"Pohodlný život," odvětil deBernezan. "Úctyhodné postavení, nic víc."

"Pcha!" frkl král. "Zradil své, zradí i nás!" Obrovitý muž vytrhl z pasu sekeru a skočil po deBernezanovi.

Beorg se tvářil rozmrzele, tento kritický okamžik by mohl zhatit celý plán.

Znetvořená ruka uchopila jižanovy mastné vlasy, zkroutila mu hlavu stranou a obnažila holou kůži hrdla. Král se mocně rozmáchl sekerou s očima na mužově obličeji. Avšak proti všem neohebným pravidlům tradice ho Beorg na podobný výstup připravil. Varoval malého deBernezana - a jeho slova nesla přesvědčivou váhu - že jestli se začne bránit, určitě zemře. Když však útok přijme jako pouhou zkoušku, jeho život bude pravděpodobně ušetřen.

DeBernezan sebral všechnu vůli, upřel svůj zocelený zrak bez mrknutí na Heafstaaga a v očekávání smrti se ani nehnul.

V posledním zlomku vteřiny Heafstaag sekeru odvrátil, ostří zasvištělo a o vlásek minulo jižanův krk. Heafstaag ho pustil, ale jediné oko se na něj stále žhavě upíralo.

"Čestný muž přijme všechny soudy svého vyvoleného krále," prohlásil deBernezan a přinutil hlas, aby zněl klidně.

Ze všech úst v Hengorotu vytryskl pochvalný pokřik a rychle umlkl, když se Heafstaag obrátil k Beorgovi. "Kdo bude velet?" otázal se bez okolků.

"Kdo vyhrál soutěž písně?"

"Dobře rozhodnuto, milý králi," děl rudovous s úctou. "Tak ty a já společně, a až se nikdo neopovažuje něco namítat!"

Beorg rozvážně přikývl. "Smrt každému, kdo by se odvážil!"

Jižan si oddechl úlevou a přešlápl. Jestli si Beorg nebo Heafstaag všimnou loužičky mezi jeho nohama, bude ztracen. Nervózně se ošil, podíval se kolem a ztuhl úlekem, když se setkal s očima mladého praporečníka. DeBernezanův obličej v předtuše nadcházející ostudy zesinal. Chlapec se však usmál, neočekávaně se odvrátil a neřekl nic - čin, který u těchto nelítostných lidí snad neměl obdoby.

Heafstaag vztyčil paže nad hlavu a zvedl sekeru i zrak ke stropu. Beorg rychle hmátl po své a napodobil ho. "Tempos!" vykřikli oba jedním hlasem. Pak hledíce si upřeně do očí si sekerami nařízli paže se štíty a omočili ostří svou vlastní krví. Ve stejný okamžik se obrátili a vrhli zbraně přes síň, a každá sekera našla svůj terč v tomtéž sudu zkvašeného nápoje. Nejbližší muži uchopili své číše a přiskočili, aby zachytli první kapky medoviny, které byli požehnané krví jejich králů.

"Načrtl jsem plán ke schválení…," ozval se Beorg.

"Později, urozený příteli," odpověděl jednooký král. "Ať je tato noc časem pro písně a mok na oslavu budoucího vítězství." plácl Beorga srdečně po rameni a zamrkal zbylým okem. "Těš se z mého příchodu, protože na takovéhle shromáždění jsi byl připravený dost špatně," řekl se smíchem. Beorg na něho nechápavě zíral, ale Heafstaag znovu významně zamrkal, aby uhasil jakékoli podezření.

Rozveselený obr náhle luskl prsty na jednoho ze svých polních pobočníků a šťouchl svého rivala loktem, jako by s ním sdílel žert.

"Přiveď holky!" zvolal.

4
Křišťálový hranol

Byla pouze tma.

Naštěstí si nemohl vzpomenout, co se stalo, kde je. Jen tma, tichá, měkká tma.

Potom se mu do tváří zahryzl mráz a připravil ho o mír bezvědomí. Postupně byl nucen, aby otevřel oči, ale hned je musel přivřít, svit byl tak oslepující.

Ležel břichem ve sněhu. Všude kolem se tyčily hory a jejich bílé rozeklané vrcholy mu připomněly, kde se nalézá. Pohodili ho v Páteři světa. Nechali ho tu, aby zahynul.

Kessellovi třeštila hlava, když se mu ji konečně podařilo zvednout. slunce jasně svítilo z modré oblohy, ale krutá zima a vířící vítr potlačily všechno teplo jeho paprsků. V těchto výšinách vládla věčná zima a Akar měl na sobě jen tenké šaty, které ho nemohly před smrtícím mrazem ochránit.

Nechali ho tady, aby zahynul.

Vyškrábal se na nohy, zapadl do bílého prachu po kolena a rozhlédl se. Hluboko dole na dně rokliny, kde neprostupným bludištěm velehor vedla jediná schůdná stezka k tundře, viděl černé postavičky karavany čarodějů, táhnoucí vpřed na dlouhé cestě zpátky do Luskanu. Oni ho podvedli. Pochopil, že byl pouhým nástrojem jejich lstivého záměru, který jim pomohl zbavit se Rudého Morkaie.

Eldeluc a Dendybar a ti ostatní.

Nikdy neměli v úmyslu udělit mu titul čaroděje.

"Jak jsem mohl být tak pitomý!" sténal. V mysli zahalené mlhou viny a výčitek mu probleskly představy starého učitele, muže, který s ním vždycky jednal slušně, a dokonce ho vychoval. Vzpomínal na radosti, jež mu mág dovolil zažít - na to, jak ho Morkai proměnil v ptáka, aby mohl cítit nádhernou volnost letu, a jednou z něho učinil rybu, aby prozkoumal temný svět pod hladinou moře.

A on tomu skvělému muži splatil dýkou.

Hluboko dole čarodějové slyšeli Akarův výkřik, odrážející se echem od skalních stěn.

Eldeluc spokojeně pobídl koně, šťastný, že jejich plán perfektně vyšel.

o o o

Kessell se vlekl sněhem, nevěděl, proč jde, když nebylo kam jít - odtud nebylo žádného úniku. Eldeluc ho hodil do okrouhlé prolákliny zaváté sněhem a s necitlivými, omrzlými prsty neměl šanci vyšplhat se ven.

Znovu se pokusil vykouzlit čarovný oheň. Držel vztažené dlaně k nebi a jektavými zuby procedil slova moci.

Nic.

Nic, ani pramínek kouře.

Musel se pohybovat. Nohy ho bolely a byl přesvědčený, že na levém chodidle mu upadly už všechny prsty. Netroufal si stáhnout holínku a vidět, jestli jeho morbidní podezření bylo skutečností.

Znovu ve vyšlapaných stopách obcházel proláklinu a náhle shledal, že se odklonil a míří přímo ke středu. Ve svém deliriu ani nevěděl, proč to učinil, ani se nezastavil, aby to vydumal. Celý svět se mu rozmazal do běloby. Zmrzlé mlžnaté bělosti. A pak cítil, že padá, a do tváří se mu zase zakousl mrazivý sníh. V nohách cítil brnění, jež signalizovalo konec života jeho dolních končetin.

Náhle pocítil… teplo.

Zprvu takřka nepostřehnutelné, ale vytrvale sílilo. Něco ho zvalo. Bylo to pod ním, pohřbené pod vrstvou sněnu,

avšak i skrz tu ledovou překážku cítil životodárný výron jeho tepla.

Hrabal. Zrakem vedl ruce, které necítily, co dělají, hrabal pro svůj život. Narazil na cosi pevného a horko zesílilo. Zoufale odtlačoval zbývající sníh a konečně se mu to podařilo vytáhnout.

Nechápal, co vlastně vidí, sváděl to na delirium. Akar Kessell ve zmrzlých prstech držel cosi, co vypadalo jako hranatý střechýl ledu, jehož teplo do něho proudilo, a opět cítil brnění. Tentokrát znamenalo, že se údy probouzejí.

Akar Kessell neměl potuchy, co se děje, a bylo mu to úplně jedno.

Právě teď měl naději, že přežije, a to mu stačilo. Tiskl křišťálový předmět k hrudi a vrátil se ke skalní stěně, hledaje nějakou chráněnou skrýš v závětří.

V malé skalní jeskyňce pod převisem, kde krystal odstranil sníh, přežil v Páteři světa první noc. Společníkem mu byl štíhlý krystalický jehlan, Crenshinibon, pravěká vnímavá relikvie, která po nespočetné věky čekala, až se někdo v prolákline objeví. Probudila se a již vážila metody, jimiž slabošského Kessela bude ovládat. Byla to relikvie očarovaná v nejranějších dnech světa, věc moci, jež k žalu zlých pánů, hledajících její sílu, byla po staletí ztracená.

Crenshinibon byl záhadou, mocí nejtemnějšího zla, nabírající sílu z denního světla. Byl nástrojem destrukce, nástrojem ovládání, avšak útočištěm a domovem pro ty, kdo jej drželi. ale největší předností krystalu byla síla, kterou předával svému vlastníkovi.

Akar Kessell spal klidně, aniž by tušil, co ho potkalo. Zajímalo ho pouze to, že jeho život ještě neskončil. Ale brzo se poučí a pochopí, že už nikdy nebude hrát roli nastrčeného panáka nadutým psům jako Eldeluc a Dendybar.

Stane se Akarem Kessellem svých snů a všichni e mu budou klanět.

"Úcta," mumlal z hlubin snu, který mu Crenshinibon vložil do podvědomí.

Akar Kessell, tyran Planiny ledového větru.

o o o

Kessell se vzbudil do svítání, o němž si myslel, že už nikdy nespatří. Záhadný krystal ho přes noc zahříval, učinil však daleko víc, než že zabránil, aby nezmrzl. Kessell se to ráno cítil podivně změněný. Minulou noc se staral o délku svého života, uvažoval, jak dlouho bude ještě žít. Nyní přemýšlel o kvalitě života - zůstat naživu již nebylo otázkou. Cítil v sobě proud síly.

Na okraji prolákliny ukájela bílá srnka.

"Zvěřina," zašeptal. Natáhl prst ve směru kořisti, pronesl povel kouzla a zachvěl se vzrušením, když mu tělem projel náraz síly. Z ruky mu vystřelil žlutý šíp a zvíře na místě srazil.

"Zvěřina," pronesl nahlas. Zvedl kořist do vzduchu a přenesl ji k sobě zcela bezmyšlenkovitě, ačkoliv telekineze nebyla ani ve značném repertoáru Rudého Morkaie, jeho jediného učitele. Rozdychtěného Kessell nezarazil ani nenadálý objev schopností, o nichž se domníval, že je měl mít vlastně už dávno.

Teď dostal od krystalu teplo a potravu. Čaroděj by měl mít také hrad, uvažoval, místo, kde by nikdo nerušil jeho tajné praktiky. Hleděl na krystal, zda pomůže vyřešit nové dilema, a náhle se vedle něj objevila přesná křišťálová kopie. Instinktivně - jak se mylně domníval - pochopil jeho úkol - byl tu, aby splnil jeho žádost. Věděl, který krystal je pravý podle záření tepla a síly, leč ten druhý ho nesmírně zaujal jeho vlastní chladnou aurou moci. uchopil kopii, zanesl ji do středu prolákliny a usadil ji v hlubokém závalu sněhu.

"Ibssum dal abur," zamumlal, aniž věděl proč nebo co to znamená, a pro jistotu ustoupil.

Cítil, jak relikvií buší rozpínavá síla. Chytala sluneční paprsky a vtahovala je do svých tajemných hlubin. Celé okolí zatemnil stín, neboť kradla samotné světlo dne. Začala pulzovat vnitřním rytmickým svitem.

Potom začala růst.

U paty se rozšířila, takřka vyplnila celou prohlubeň a Kessell se chvíli bál, že ho přitiskne ke stěně skály a rozmačká. A v souladu s růstem do šířky narůstala i do výšky, její špice se zvedala do ranní oblohy. Konečně byla dohotovená v přesných tvarech Crenshinibonu, jenže v mamutích rozměrech.

Krystalická věž. Jaksi - jak se dovídal od krystalu všechny informace - znal i její jméno.

Krystal-Tirith.

o o o

Alespoň v přítomném čase by se byl Kessell spokojil s pobytem v Krystal-Tirith a bohatými chody z nešťastných zvířat, která sem zabloudila. Pocházel z rodu chudobných neprůbojných venkovanů, a ačkoliv se navenek chvástal, co všechno jednou dokáže, důsledky moci ho lekaly. Nevěděl, jak se ti, co získali věhlas, k němu dopracovali a vynesli se nad obyčejné lidi.

Nyní měl moc na dosah, ale nevěděl si s ní rady.

Crenshinibon však čekal příliš dlouho, než aby se spokojil s návratem do světa a marnil čas jako lovecká chata pro mizerného člověka. Z jeho perspektivy byla Kessellova nerozhodnost vpravdě vítanou předností. Během času Kessell přemluví, aby následoval jeho pokyny, jež mu předá během nocí ve snu.

A Crenshinibon měl čas a trpělivost. Sice dychtil, aby mohl opět vychutnávat napětí z dobývání, ale artefaktu se několik let nedálo moc dlouho - vždyť byl stvořen na počátku všech věcí. Užvaněného mladíka přetvoří do pravého představitele své moci, změní slabocha v železnou pěst, aby doručil jeho zprávu destrukce. V počátečních zmatených zápasech světa to učinil již několikrát - stvořil a podporoval některé z nejhrozivějších a nejkrutějších odpůrců zákona ve všech rovinách vesmíru.

A může to učinit znovu.

Kessell spal v pohodlně zařízeném druhém poschodí Krystal-Tirith a hned tu noc měl sny o dobývání. Ne o krvavém tažení proti městu jako třeba Luskan, ani o malé bitvě proti předsunutým sídlištím menších vesnic v Desetiměstí, ale o méně ambiciózním, uskutečnitelném začátku svého království. Snil, že přinutil kmen skřetů, aby mu sloužil v roli osobního personálu, pečujícího o všechny jeho potřeby. Příští ráno se probudil, sen si připomněl a nápad se mu zalíbil.

Dopoledne se vydal na průzkum třetího poschodí věže. Bylo jako dolejší pokoje vyrobené z hladkého, tvrdého křišťálu a našel v něm všemožnou výbavu kouzelnických pomůcek. V hlavě se mu rojila slova a gesta kouzelného povelu, o němž soudil, že ho určitě musel slyšet od Morkaie. Ustoupil pokušení a s nelíčeným údivem pozoroval, jak rozměry v hloubi jednoho ze zrcadel pojednou víří v šedivé mlze. Když opar zmizel, obraz představy se vyjasnil.

Kessell tu oblast poznal, bylo to údolí nedaleko odtud, kudy projížděl s karavanou čarodějů, než ho opustili, aby zahynul.

Podoba obrazu ukazovala kmen skřetů, budujících tábořiště. Byli to asi nomádi, neboť válečné bandy s sebou na výpravy obvykle nebraly ženy a mládež. Svahy těchto hor tečkovaly stovky jeskyní, ale ani jejich počet nestačil k ubytování kmenů orků, skřetů, obrů a jiných mocnějších nestvůr. Soutěžení o brlohy bylo lté a menší kmeny skřetů byly obvykle vytlačeny na povrch nebo skončily v otroctví či byly vyhubeny.

"Jak příhodné," dumal Kessell a uvažoval, zda jeho sen byl proroctví, nebo náhoda. V náhlém popudu vyslal skrz zrcadlo skřetům svou vůli. Výsledek ho polekal.

Zřejmě zmatení skřeti se jako jeden obrátili ve směru neviditelné síly. Válečníci v očekávání připravili kyje a zvedli kamenné sekery, ženy a děti se choulily v pozadí houfu.

Jeden větší, snad vůdce, postoupil obezřetně se zdviženou zbraní o několik kroků vpřed.

Kessell se poškrábal na bradě, vážil, kam až jeho nově nabytá moc může dosáhnout. Za pokus to stálo. "Pojďte ke mně!" zavolal na náčelníka. "Nemůžete se vzepřít!"

o o o

Kmen se zanedlouho dostavil k prohlubni. Skřeti se drželi v bezpečné vzdálenosti rozčileně se snažili rozluštit, co je ta věž a kde se tady vzala. Kessell je nechal, aby se kochali nádherou jeho nového domova, a potom opět zavolal na náčelníka přinutil ho, aby k věži přistoupil blíž.

Velký skřet se proti své vůli oddělil od svých lidí a bojuje proti každému kroku kráčel sice trhaně, ale přímo k úpatí věže. Neviděl žádné dveře, neboť vchod byl neviditelný pro každého mimo stvoření z cizích rovin. Vchod se otevřel jen těm, komu vlastník dovolil.

Kessell zrcadlem zavedl vyděšeného náčelníka dovnitř. Teď tu nehybně stál, oči mu nervózně poletovaly, hledaly nějaký náznak všemocné síly, jež ho do této oslnivé křišťálové budovy zavolala.

Čaroděj - titul právem připadal vlastníkovi Crenshinibon, i když Kessell si ho nikdy nemohl zasloužit vlastními výkony - nechal ubohého tvora čekat v nejistotě v hrůze. Pak prošel tajnými dveřmi a objevil se na vrcholu schodiště. Díval se dolů na postrašeného skřeta a radostně se chechtal.

Ubožák se celý roztřásl, když Kessella spatřil. Znovu cítil čarodějovu vůli, která ho přinutila, aby poklekl.

"Kdo jsem?" zeptal se kvílejícího skřeta.

Odpověď byla z náčelníka vyrvaná mocí, které se nemohl bránit.

"Můj pán."

5
Někdy…

Bruenor kráčel vzhůru po skalnatém svahu odměřenými kroky, statné nohy bez přemýšleni našlapovaly na tatáž místa, jimiž pokaždé stoupaly k vysokému bodu jižního konce údolí trpaslíků. Lidé z Desetiměstí často viděli zadumaného trpaslíka stát na bidýlku tohoto vysokého sloupu kamene na skalním hřbetu, a tak jej nazvali "Bruenorův výstup".

Dole pod trpaslíkem, trochu na západ, blikala světla Termalainu a za ním byly temné vody Maer Dualdonu s občasnými tečkami luceren rybářských lodí, jejichž
rozhodné posádky tvrdohlavě odmítaly přistát, dokud neulov vzácného pstruha.

Bruenor byl vysoko nad rovinou tundry a pod sebou viděl i nízké hvězdy jiskřící nocí. Nebezkou kupoli vyleštil chladný vánek, jenž se objevil při západu slunce, a zmocnil se ho pocit, že se tu zbavuje pout země.

Na tomto místě nacházel své sny. Pokaždé ho braly zpět do dávného domova, do Síně mitrilu, domova svých otců a jejich otců - až někam do pravěké minulosti. Tam tekly bohaté, hluboké řeky lesklého kovu a kladiva kovářů zvonila ke chvále Moranina a Dumathoina. Bruenor byl ještě bezvousým chlapcem, když jeho lid sídlil hluboko v útrobách světa, a pak byl vypuzen temnými věcmi, co přišly z tmavých děr. Byl nejstarším přeživším členem svého klanu a jediným, kdo věděl o pokladech v Síni mitrilu.

Vybudovali si nový domov - ve skalnatém údolí mezi dvěma severními jezery dávno dřív než lidé - mimo barbary - vůbec objevili Planinu ledového větru. Byli už jen ubohým pozůstatkem kdysi prosperující trpasličí společnosti, houfem zlomených a zchudlých uprchlíků, ztrativších domovské území a dědictví. Jejich počet se stále zmenšoval, vymírali spíš smutkem než stářím. Přestože dolování v této oblasti bylo dobré, zdálo se, jako by tu byli předurčeni k zániku.

když se začalo rozvíjet Desetiměstí, začalo se i trpaslíkům vést dobře. Jejich údolí bylo blíž Bryn Shanderu než rybářské osady. lidé často bojovali mezi sebou nebo odráželi vetřelce a byli rádi, že u zručných trpasličích kovářů mohli

dostat nádherná brnění a zbraně.

I v poměrně zabezpečeném blahobytu toužili, a Bruenor snad nejvíc, aby obnovili pravěkou slávu svých předků. pokládal Desetiměstí za dočasný pobyt, ve skutečnosti za odklad problému,který nebude vyřešen, dokud nezískají a nevybudují znovu Síň mitrilu.

"Trochu chladná noc pro tak vysoké hnízdo, příteli," ozvalo se ze tmy.

Trpaslík se otočil po Drizztově hlasu, ačkoliv tušil, že temného elfa proti černé mase Kelvinovy mohyly neuvidí. Z tohoto vysokého bodu se hora jevila jako silueta, jež lomila nevýraznou čáru severního obzoru. Dostala to jméno, protože připomínala hromadu uměle navršených balvanů, a barbarské legendy tvrdily, že kdysi skutečně sloužila jako hrobka.

Údolí, v němž trpaslíci našli nový domov, určitě nepřipomínalo žádný výtvor přírody. Do všech stran se donekonečna rozkládala plochá tundra, hlinitá a rovná. Údolí však mělo jen řídké pruhy půdy roztroušené mezi rozeklanými balvany a stěnami pevného kamene. S horu na své severní hranici bylo jediným místem v celé Planině ledového větru s navrstvenými skalisky, jako kdyby je sem odložil nějaký bůh ve dnech stvoření světa.

Drizztovi neušly přítelovy posmutnělé oči. "Vyhledáváš pohledy, které může vidět pouze tvá paměť," poznamenal. Dobře věděl, že trpaslík byl přímo posedlý touhou po své bývalé domovině.

"Ten pohled zas uvidím! My se tam dostanem, elfe!"

"Neznáš ani cestu."

"Ta se dá najít," usmál se Bruenor. "Ale musíš taky začít s hledáním."

"Někdy se do toho dáme, příteli," žertoval Drizzt. Co se spřátelili, trpaslík na něho stále naléhal, aby se připojil k jeho dobrodružství a šli hledat Síň mitrilu společně. Drizzt si myslel, že ten nápad je šílený, protože nikdo, s kým kdy mluvil, neměl zdání, kde by se staré sídliště trpaslíků mohlo nacházet, a Bruenor měl v paměti jen kusé představy stříbrných sálů. Drov se nechtěl přítele dotknout, ranit jeho nejhlubší touhy, a tak na Bruenorovy prosby pokaždé odpověděl slibem, že někdy…

"Právě teď máme naléhavější záležitost," připomněl mu Drizzt. Dnes při schůzi v trpasličím sále dopodrobna přednesl výsledky svých průzkumů.

"Jseš si teda jistej, že přijdou?"

Drizzt vystoupil ze tmy a připojil se k příteli. "Jejich zástupy otřesou základy Kelvinovy mohyly. A jestli se Desetiměstí v obraně nesjednotí, obyvatelé jsou určitě ztraceni."

Bruenor se usadil v podřepu a obrátil zrak k jihu, ke vzdáleným světlům Bryn Shanderu. "Ti blázni to neudělají."

"Mohli by, kdyby za nimi zašli tví lidé."

"Ne!" zavrčel trpaslík. "Jestli se rozhodnou držet pospolu, budeme stát při nich, a pak běda barbarům. Když chceš, běž za nimi sám, a to ti potom přeju hodně štěstí, ale do tohohle trpaslíky nemíchej. Uvidíme, kolik ti rybáři mají odvahy a rozumu."

Drizzt se kousané ironii Bruenorova odmítnutí zasmál. Oba věděli, že drova tu neměli rádi, nevěřili mu v žádném městě snad kromě Pustého Lesa, kde byl mluvčím jejich přítel Regis. Bruenor zaznamenal dropův pohled a zabolel ho. Věděl, že neláska obyvatel drova trápí, ač předstíral, že tomu tak není.

"Dluží ti víc, než tuší," prohlásil suše Bruenor, mrknuv na něj soucitným okem.

"Co by mi dlužili? Nic mi nedluží!"

Trpaslík potřásl hlavou a zavrčel. "Co se o ně staráš? Pořád se staráš o lidi, který tě nemůžou vystát. Co je ti po nich!" Drizzt pohnul rameny, bylo mu zatěžko najít odpověď. Bruenor měl pravdu. Když sem Drizzt poprvé přišel, jediný, kdo mu ukázal přátelskou tvář, byl Regis. Často půlčíka doprovázel a chránil na prvním nebezpečném úseku otevřené tundry mezi Pustým Lesem severně od Maer Dualdonu a dolů k Bryn Shanderu, když se Regis vypravil do hlavního města za obchodem nebo zasedáním rady. Právě na jedné z takových cest se potkali a Regis se pokoušel před ním utéct, protože znal hrozné zkazky, co o něm kolovaly. Bylo štěstím pro oba, že Regis byl půlčík, který si zachoval otevřenou mysl, nedal na předsudky a sám dovedl posoudit lidský charakter. Netrvalo dlouho, aby se spřátelili.

Do dnešního dne však byli Regis a trpaslík jediní v celé oblasti, co si ho vážili a měli ho rádi. "Nevím, proč mi na nich záleží," čestně přiznal Drizzt. myslí mu proběhla stará domovina, kde loajalita byla pouze prostředkem, jenž měl pomoci získat nad nepřítelem převahu.

"Možná o ně dbám, protože se snažím být jiný než mí lidé," pronesl víc k sobě než ke svému společníkovi. "Starám se možná proto, že se liším od mých lidí. Jsem asi spřízněný víc s rasami na povrchu…, tak aspoň doufám. Starám se, protože se musím o něco starat. A ty jsi stejný, Bruenor. Jsme takoví, protože jinak by naše životy byly prázdné, beze smyslu."

Bruenor natočil udivené oko.

"Mně své pocity k lidem Desetiměstí můžeš zapřít, ale sám sobě ne."

"Pchá!" odfrkl Bruenor. "To víš, že o ně dbám taky! Mí lidi potřebujou obchodovat!"

"Tvrdá palice," zamumlal Drizzt s úsměvem. "A co Catti?" tlačil dál. "Co to lidské děvčátko, jemuž v Termalainu před lety zabili rodiče? Toho sirotka sis vzal domů a vychoval jako vlastní dceru."

Bruenor byl rád, že mu clona noci pomohla skrýt ruměnec.

"Stále u tebe žije, až i ty musíš uznat, že je dost stará, aby se mohla vrátit mezi své. Je možné, ty nerudo, že ti na ní záleží?"

"Och, zavři už klapačku!" řekl mužík nevrle. "Slouží u mě a trochu mi ulehčuje život. Jen nebuď tak naměkko!"

"Paličáku!" opáčil Drizzt tentokrát nahlas. Měl v rukávu ještě jeden trumf. "A co já? Trpaslíci nemají elfy moc v lásce, natož pak drovy. Jak tedy zdůvodníš, že jsi mi dal svou důvěru? Nemám nic, co bych ti mohl nabídnout na oplátku mimo mé přátelství."

"Donášíš mi novinky…" Bruenor raději umlkl - Drizzt ho zatlačil do rohu.

Drov se uchechtl a přestal s nátlakem.

Přátelé mlčky pozorovali, jak se Bryn Shander ukládá ke spánku, světla zhasínala jedno po druhém. Navzdory své tuhé skořápce Bruenor věděl, že jeho přítel má pravdu - nebyl mu lhostejný osud lidí, kteří se usídlili na březích tří jezer.

"Co teda uděláš?" zeptal se drova po chvíli.

"Mám v úmyslu je varovat. Ty své sousedy podceňuješ. Jsou daleko tvrdší, než bys věřil."

"No jo," namítl trpaslík, "ale mám vážný pochyby o jejich charakteru. Každém den je na jezerech nějaká rvačka a pokaždé se jedná o pitomou rybu. Lidé lpí jen na svých městech a ty ostatní až vezme čert, na těch jim nezáleží. Teď mě a mým lidem musí ukázat, že jsou schopni bojovat společně!"

Drizzt uznal tento argument. Rybáři si skutečně v posledních letech zvykli na drsné soupeření, k němuž docházelo, protože ryby se stáhly do hlubších vod a bylo obtížnější je ulovit. Spolupráce měst byla na mrtvém bodě, každé město se snažilo získat ekonomickou převahu nad svými rivaly.

"Rada v Bryn Shanderu zasedá za dva dny," navázal Drizzt. "Věřím, že než barbaři přijdou, zbývá nám nějaký čas k akci. Ačkoliv mám strach z každého odkladu, nemyslím, že by se nám podařilo svolat je dřív. A já sám budu potřebovat čas, abych řádně použil Regise, jakým způsobem jednat s ostatními radními, neboť na něm bude, aby jim sdělil tu pohromu o hrozící invazi."

"Ten kručibřich?" odsekl Bruenor, který tuto přezdívku půlčíkovi přešpendlil pro věčnou chuť k jídlu. "Ten sedí v radě z jediného důvodu - aby si pořádně nacpal pupek! Budou mu naslouchat asi jak, jako by naslouchali tobě, elfe!"

"Podceňuješ ho ještě víc, než podceňuješ lidi z Desetiměstí. Nezapomínej, že nosí s sebou ten kámen."

"No a co! Dyť je to jen dobře vybroušeném rubín, nic víc!" trval na svém trpaslík. "Sám jsem ho viděla nijak mě neočaroval."

"Jeho magie je moc jemná pro tvé oči a možná nemá dost sil, aby pronikla tvou tvrdou lebkou," smál se temný elf. "Ale je v něm - já ji vidím jasně a znám legendu takových klenotů. Regis by mohl radní ovlivnit víc, než myslíš - určitě lépe, než bych mohl já. Musíme v to doufat, protože víš stejně dobře jako já, že někteří mluvčí nebudou ochotní ke spolupráci buď pro jejich domýšlivou nezávislost, nebo ve víře, že barbarský útok na některé z méně chráněných soupeřů by mohl ve skutečnosti prospět jejich sobeckým ambicím. Klíčem ke všemu je Bryn Shander, ale hlavní město popožene k činu, jestli se přidá některé z rybářských měst - obzvláště Targos."

"Ty víš, že Východní Přístav pomůže, vždycky chtěli dostat všecky města dohromady."

"A Pustý Les také, když za něj mluví Regis. Ale Kemp z Targosu věří, že jeho opevněné město je dostatečně silné,a by se ubránilo samo, zatímco jeho soupeř Termalaine by hordy sotva odrazil."

"Nemyslím, že se připojí k něčemu, co zahrnuje Termalaine. A ty, elfe, budeš v pěkným průšvihu, protože bez Kempa nikdy nepřinutíš Konig a Dineval, aby zavřeli hubu!"

"Ale tam právě zasáhne Regis," vysvětloval drov. "Ten jeho rubín dokáže podivuhodné věci. Však uvidíš."

"To zas plácáš o tom kamenu," nadával trpaslík. "Dyť Kručibřich tvrdil, že jeho bejvalej starej pán měl těch věcí dvanáct," zdůvodňoval podrážděně. "Mocný věci nechoděj v tuctech."

Drizzt ho spěchal opravit: "Regis říkal, že jeho pán měl dvanáct podobných kamenů. Půlčík ani neví, jestli všech dvanáct, nebo některé z nich byly magické."

"Ale proč by dal Kručibřichovi akorát ten kouzelnej?"

Drizzt nechal otázku nezodpovězenu, jeho mlčení však zanedlouho přivedlo Bruenor k nevyhnutelnému závěru - Regis měl způsob, jak sbírat věci, které mu nepatřily, a i když půlčík říkal, že dostal rubín jako dar…

6
Bryn Shander

Bryn Shander nebyl jako jiná sídliště Desetiměstí. Jeho pyšný prapor vlál z vrcholu kopce uprostřed tundry mezi třemi jezery. Žádná loď nenesla jeho znaky a neměl doky na žádném jezeře, ale nikdo by se nepřel, že je nejen zeměpisnou osou regionu, ale i centrem dění.

Sem zajížděly obchodní karavany z Luskanu, zde trpaslíci smlouvali obchody a tady bydlela většina umělců, řemeslníků a odhadců rytin. Blízkost města rozhodovala o úspěchu rybářských vesnic hned na druhém místě za množstvím ulovených ryb. Dominantními městy se tedy staly Termalaine a Targos na jižním pobřeží Maer Dualdonu a Caer-Konig a Caer-Dineval u západních břehů Lac Dennesheru. Všechny čtyři města byla od Bryn Shanderu méně než den cesty.

Bryn Shander lemovaly vysoké zdi na ochranu proti kousanému větru a obranu před vetřelci, ať už skřety nebo barbary. Domy uvnitř hradeb byly podobné stavbám v jiných městech - byly dřevěné a nízké, jen tady se mačkaly těsněji k sobě a často byly rozdělené, aby ubytovaly několik rodin.

Ačkoliv město bylo přelidněné, bylo zde dost pohodlí a bezpečnosti bylo jediným ústředím civilizace, jaká se dala najít až po čtyřech stovkách bezútěšných mil v Luskanu.

Regise jeho vůně a hluk pokaždé potěšily, vítaly ho, hned jak prošel mohutnou, železem obitou branou v severním úseku hradeb. V menším měřítku mu ruch a shon na otevřených tržištích připomínal jižní města a pobyt v Calimportu. A jako tam i zde byli obyvatelé průřezem všech možných národů, které v Říších žily. Vysoký osmahlý lid z pouští se mísil s bílými tvářemi z Moonshae. Na každém rohu zvučely z taveren hlučné hlasy šlachovitých jižanů a robustních horalů, vyprávějících příběhy věčné lásky a krvavých bitev.

Regis to všechno vzrušeně nasával, neboť i když místo bylo jiné, atmosféra byla stejná. Kdyby zavřel oči a vklouzl do některé z úzkých ulic, mohl téměř cítit radost ze života, jakou znal před Calimportem.

Tentokrát však půlčíkovo poslání bylo tak vážné, že zchladilo i jeho veselého ducha. Drovovy chmurné zprávy ho podesily a byl nervózní, protože teď byl nositelem zlých novin a měl je přednést radě.

Daleko od tržiště minul palácové obydlí Cassia, mluvčího Bryn Shanderu. Byl to největší a nejluxusnější dům v Desetiměstí, se sloupovím a uměleckými basreliéfy na zdech. Město jej původně vybudovalo pro schůze mluvčích, ale jak zájem o radu klesal, Cassius - zběhlý v diplomacii a bezohledný v užívání ostrých loktů - získal budovu jako sovu oficiální rezidenci a radu přestěhoval do prázdného mladistě, zastrčeného ve vzdáleném rohu města. Většina mluvčích si stěžovala, změna jim nebyla vhod, ale ačkoliv rybářské komunity mohly město ovlivnit v otázkách veřejného zájmu, nebylo nic, co by mohly učinit v této triviální věci, která se netýkala blaha lidu.

Sám Cassius dobře chápal výsostné postavení svého města a uměl si udržet ostatní pěkně pod palcem. Milice Bryn Shanderu mohla porazit spojená vojska kterýchkoli pěti měst a Cassiovi důstojníci drželi výhradní spoje k trhům na jihu. Ostatní mluvčí mohli na změnu v zasedací síni nadávat, jenže jejich závislost na hlavním městě jim bránila, aby slova proměnili ve skutek.

Regis vstoupil do malé zasedací síně poslední. Rozhlédl se po mužích kolem stolu a úzkostlivě si uvědomil, jak málo se mezi ně hodí. Jeho do rady zvolili, protože nikdo v Pustém Lese o tu čest nestál, ale tito pánové si své postavení museli zasloužit udatnými hrdinskými činy. Byli vůdci svých komunit, muži, kteří organizovali výstavbu měst a jejich obranu. Každý z nich prošel množstvím bitev, neboť skřeti a barbarští loupežníci na ně sestupovali častěji než slunné dny. Na Planině ledového větru vládlo jedno prosté životní pravidlo, že když nebudete bojovat, nebudete žít, a mluvčí rady byli těmi nejúspěšnějšími bojovníky z celého Desetiměstí.

Regise zatím nikdy netlačili do kouta, protože normálně neměl nic, co by radě mohl přednést. Pustý Les, vzdálené malé městečko skryté v lese silných jedlí, nikdy po nikom nic nechtělo. A se svou malou flotilou sice sdílelo s městy Maer Dualdon, ale ta nikomu nestála v cestě. Regis nikdy neprojevil svůj názor, aniž by musel, pokaždé dal svůj hlas převládající většině. Někdy se stalo, že proti sobě stály přesně dvě poloviny, a v tom případě se přiklonil ke Cassiovu názoru. V Desetiměstí se vyplácelo být zadobře s Bryn Shanderem.

Dnes se Regis rady bál. Chmurné zprávy, jež přinášel, ho vystaví jejich zastrašovacím taktikám a hněvným represáliím. Soustředil pozornost na dva nejmocnější radní - Cassia z Bryn Shanderu a Kempa z Targosu, dokud seděli kolem stolu a povídali si. Kemp vypadal drsně: nebyl vysoký, ale měl širokou hruď, svalnaté kloubnaté ruce a odměřené vystupování, kterým děsil přátele i nepřátele.

Cassius nevypadal na válečníka. Byl pomenší, šedivé vlasy pečlivě zastřežené, obličej vždycky hladce vyholený. Velké modré oči vypadaly, jako by se těšily nějakému vnitřnímu uspokojení. Kdo ho však někdy viděl zvednout meč v boji nebo manévrovat jeho oddíly na poli, neměl žádné pochyby v jeho bojové schopnosti. Regis měl toho muže opravdu rád, ale vždy si dával pozor, aby se nedostal do situace, kde by byl zranitelný. Cassius si vysloužil pověst, že vždy dostal to, co chtěl, a někdo jiný na to doplatil.

"Zahajuji zasedání," zavelel Cassius a klepl kladívkem na stůl. Některý z mluvčích otevřel schůzi formalitami Řádu, předčítal tituly a úřední návrhy, které původně měly dát radě auru důležitosti před neotesanci z odlehlých osad, kteří se rady někdy zúčastnili, aby promluvili v zájmu jejich obyvatel.

Nyní, když rada jako celek upadala, formality k lítosti všech mluvčích sloužily víc jako odklad konce schůze.

Postupně je tedy zkracovali a mluvilo se i o tom, že by měly být z jednání nadobro vypuštěny.

Seznam byl konečně dočten a Cassius začal s důležitějším programem. "Bod jedna na agendě," zahájil a nahlédl do poznámek na stole, "se týká územního sporu mezi sesterskými městy Caer-Konigem a Caer-Dinevalem na Lac Dinnesheru. Vidím, že Dorim Lugar z Caer Konigu přinesl dokumenty, jak slíbil při minulém zasedání, takže mu uděluji slovo. Mluvčí Lugar."

Dorim Lugar, snědý hubený muž s očima, které nervózně přebíhaly kolem, skoro porazil židli, jak při představování prudce vyskočil.

"V ruce držím," ječel vztekle, pěst sevřenou kolem starého svitku pergamenu, "originální oficiální úmluvu mezi Caer-Konigem a Caer Dinevalem, podepsanou vedoucími obou měst," vystřelil obviňující prst ve směru mluvčího z Caer-Dinevalu, "včetně vašeho vlastního podpisu, Jensine Brente!"

"Úmluvu podepsanou v době přátelství a v duchu dobré vůle," opáčil Jensin Brent, menší zlatovlasý muž s nevinnou tváří, která mu obvykle dávala výhodu nad lidmi, kteří ho pokládali za naivku.

"Rozviňte pergamen, mluvčí Lugare, a nechte radu, ať jej prozkoumá. Uvidí, že nezahrnuje žádné provize pro Východní Přístav."

Rozhlédl se po radních. "V době, kdy se úmluva o rozdělení jezera na poloviny podepisovala, byl Východní Přístav stěží i jen osadou," vysvětlil, a to ne poprvé. "Neměli jedinou loď, co by spustili na vodu."

"Kolegové mluvčí!" zaječel Lugar a probudil některé členy z letargie, jež se vplížila mezi přítomné.

Tato debata se protahovala už po čtyři zasedání, žádná strana nezískala území. Problém byl důležitý pouze pro ty dva zástupce lidu a mluvčího z Východního Přístavu.

"Caer-Konig přece není vinen rozkvětem Východního Přístavu," hájil se Lugar. "Kdo mohl předvídat Východní cestu?" ptal se, referuje k přímé a hladké silnici, kterou se Východní Přístav spojil s Bryn Shanderem. Byl to geniální projekt a malému městu na Lac Dinnesheru přinesl rozkvět. Výhoda krásné přírody ve vzdáleném sídlišti se snadným přístupem do Bryn Shanderu a s rybářskou flotilou, která mohla soupeřit s čluny Caer-Dinevalu, udělala z Východního Přístavu nejrychleji rostoucí město v celém Desetiměstí.

"Vskutku! Kdo?" opáčil Jensin Brent a trochu podráždění proniklo jeho chladnou fasádou. "Je jasné, že vzrůst Východního Přístavu postavil Caer-Dineval do tuhé soutěže o jižní vody jezera, zatímco Caer-Konig přímo odmítl znovuprojednávání původních podmínek, aby se nerovnováha vykompenzovala. za takových podmínek nemůžeme prosperovat!"

Regis věděl, že musí začít jednat dřív, než se spor mezi Brentem a Lugarem zvrhne v hádku. Dvě předcházející schůze musely být kvůli jejich výbušné debatě odložené a Regis nemohl dopustit, aby se rada rozpadla dřív, než jim řekne o nebezpečí barbarského útoku.

Váhal, shledal, že nemá na vybranou, že od tohoto naléhavého poslání nemůže ustoupit - jestli nepromluví, jeho útočiště bude zničeno.

I přes Drizztovo ujištění o moci, již má u sebe, nedokázal pochyby o opravdové magii rudého kamene překonat. Jenže právě díky své nejistotě - rys zcela obvyklý mezi malými národy - slepě věřil Drizztovu úsudku. Drov byl pravděpodobně nejvzdělanější osoba, kterou kdy znal, a znal jich pěkné řady. Teď byl čas, aby začal jednat, a půlčík byl rozhodnutý plánu dát své nejlepší.

Sevřel prsty kolem rukojeti dřevěného kladívka na stole před sebou. Dotek mu připadl cizí a uvědomil si, že nyní to bude poprvé, kdy nástroj použije. Spustil je lehce na stůl, všichni však byli zaujatí řvoucím kláním mezi Lugarem a Brentem. Regis si opět připomněl naléhavost drovovy zprávy a odvážně nechal kladívko dopadnout na stůl.

Všichni se k němu otočili s prázdným výrazem v obličeji. Půlčík na schůzích zřídkakdy promluvil, a to jen když musel odpovědět na přímý dotaz.

Cassius uhodil svým kladívkem důrazněji.

"Rada uděluje slovo mluvčímu… ech… mluvčímu z Pustého Lesa." Z nejistého tónu Regis vycítil, že předseda se přemáhal, aby jeho žádost o udělení slova bral vážně.

"Vážení mluvčí," zahájil Regis pomalu hlasivky mu rozčilením přeskočili do fistule. Odkašlal si. "Se vší úctou k debatě mezi mluvčími za Caer-Konig a Caer-Dineval věřím,že máme prodiskutovat vážnější problém."

Jensin Brent a Dorim Lugar měli vztek, že byli přerušeni, ostatní se na Regise dívali s dávkou údivu a zvědavosti. Dobrý začátek, pomyslel si Regis, mám jejich pozornost.

Znovu si odkašlal, aby uklidnil svůj hlas a učinil na ně dojem. "Dozvěděl jsem se - nade vší pochybnost? - že barbarské kmeny se shromažďují k hromadnému útoku na Desetiměstí!" Snažil se, co mohl, aby ohlášení vyznělo dramaticky, ale čelil devíti lhostejným a zmateným mužům.

"Jestli nevytvoříme alianci," pokračoval naléhavým tónem, "hordy přemohou naše města jedno za druhým a zabijí každého, kdo se jim postaví na odpor!"

"Jistě, mluvčí z Pustého Lesa," ozval se Cassius hlasem, jenž měl být zklidňující, ale čišelo z něj opovržení, "přestáli jsme barbarské výpady několikrát. Není třeba se…"

"Ne jako tento!" zvolal Regis. "Všechny kmeny se sešly. Jejich dřívější útok byl vždy jeden kmen proti jednomu městu, a obvykle dopadl dobře. Jak však Termalaine nebo Caer-Konig - nebo i Bryn Shander - odolá útoku všech kmenů Pláně ledového větru?" Někteří muži se opřeli, aby promysleli půlčíkova slova. Zbytek se začal dohadovat mezi sebou - někteří s úzkostí, jiní v hněvné nevíře. Cassius konečně práskl kladívkem, volaje shromáždění k pořádku.

S navyklou bravurou vstával zvolna Kemp z Targosu. "Milý Cassie, dovolíte mi promluvit?" tázal se s přehnanou zdvořilostí. "Snad se mi podaří postavit toto oznámení do správného světla."

Když Regis a Drizzt plánovali tuto akci, dali dohromady předpoklady spojeneckých možností. Věděli, že Východní Přístav, založený a rozkvétající na principech bratrství mezi desetiměstskými sídly, přijme návrh spojené obrany s otevřenou náručí. Stejně tak i Pustý Les a Termalaine přijmou rády každou nabídku pomoci, neboť byly nejpřístupnějšími a nejčastěji zplundrovanými města.

Usoudili, že i mluvčí Agorwal z Termalainu, jenž by aliancí nejvíc získal, bude tiše mlčet, jestli Kemp z Targosu odmítne plán přimout.

Z devíti rybářských komunit byl Targos největší a nejmocnější, vlastnící flotilu dvakrát větší než Termalaine, který co do velikosti stál na druhém místě.

"Vážení členové rady," zahájil Kemp, stoupl si na špičky a naklonil se nad stůl, aby se v očích přísedících jevil co nejvyšší. "Než se začneme strachovat, vyslechněme si víc z půlčíkových novinek. I v horších časech jsme barbarské střelce odrazili, a to podporuje naši důvěru, že obranný systémy nejmenších měst je dostatečný." Barvitým stylem popisoval vojenské taktiky Targosu.

Regis ztrácel klid, neboť Kemp svou řeč prožíval a zdůrazňoval body, jimiž chtěl zničit půlčíkovu věrohodnost. Kemp z Targosu bude v celé záležitosti klíčovou osobou, půlčík ho však znal lépe a bál se, že se nedá jen tak lehce zmanipulovat. Byl to statný muž se sklonem k prudkosti a často jim předvedl takové záchvaty vzteku, že polekal i Cassia. Regis se snažil drovovi tuto část plánu vymluvit, ten však na něm trval.

Drizzt mu řekl: "Jestli Targos odsouhlasí spojenectví s Pustým Lesem, Termalaine se rád připojí a Bremen, který je další vesnicí na jezeře, nebude mít žádnou jinou volbu, bude se muset přidat. Bryn Shander se proti spojenectví čtyř měst na největším a nejvýnosnějším jezeře určitě nepostaví a s Východním Přístavem jcih v paktu bude šest, a to je jasná většina."

Ostatním nezbude, než aby se připojili. Drizzt věřil, že Caer-Konig a Caer-Dineval v obavě, že Východní Přístav v příští radě obdrží obzvláštní výhody, předvedou divadlo vroucí loajality, aby se v očích Cassia, Dobré Medoviny a Douganovy Díry pěkně vynesla. Ta dvě poslední městečka sice stála trochu stranou, v poměrném bezpečí před invazí ze severu, ale neodváží se ostatním odporovat.

Ale to byly sladké spekulace, napadlo Regise, když ho Kemp přes délku stolu propaloval žhoucíma očima. Drizzt předvídal, že nejtvrdším oříškem bude Kemp a Targos. Mocné město ve své aroganci může věřit, že vydrží barbarský nápor, a kdyby se mu to podařilo, zkázou několika soupeřů by jen získalo.

"Vy říkáte, že jste se dozvěděl o zamýšlené invazi," pokračoval Kemp. "Jak se vám povedlo získat tak cenné a těžko dosažitelné informace?"

Regis cítil, že se mu čelo rosí potem. Tušil, kam Kemp svými otázkami zamíří, ale nebylo vyhnutí, musel s pravou ven.

"Od přítele, který často cestuje," odvětil čestně.

"Od drova?" ujišťoval se Kemp.

S krkem zvráceným dozadu a Kempem tyčícím se nad ním byl Regis tlačen do obrany. Půlčíkův otec ho kdysi varoval, že bude při jednání s lidmi vždy v nevýhodě, protože na něho budou shlížet dolů jako na dítě. Teď mu ta slova zvonila v hlavě, byla trýznivě pravdivá. Z horního rtu si setřel kapičky své úzkosti.

"Nemohu mluvit za ostatní," prohlásil Kemp a přidal krátké uchechtnutí, aby z půlčíkova vážného varování udělal frašku, "ale já sám mám moc práce, než abych se kvůli drovovým slovům utíkal schovat!" Statný mluvčí se rozesmála tentokrát nebyl sám.

Agorwal z Termalainu podal zoufalému půlčíkovi pomocnou ruku. "Snad bychom měli nechat mluvčího z Pustého Lesa, aby pokračoval. Jestli má pravdu…"

"Jeho slova jsou jak ozvěna drovových lží!" vrčel Kemp. "Vůbec si jich nevšímejte. Bojovali jsme s barbary už dřív a…" Regis Kempa přerušil svým skokem nahoru na stůl. Toto byla nejožehavější část Drizztova plánu. Drov věřil, že vyjde,a vysvětlil mu jej tak věcně, jako by to nebyl žádný problém. Regis však cítil, že se na něho hrne nebezpečí že všech stran. Ruce si složil za zády, vypadal, že on kontroluje situaci, a Cassius dosud jeho neobyčejné vystoupení nepřekazil.

Zatímco Agorwal hovořil, Regis vyňal svůj přívěsek z vesty. Jak přecházel po stole sem a tam jako po jevišti, třpytil se mu na prsou.

"Co o drovovi víte, že ho tak podceňujete?" tázal se všech a obzvláště Kempa. "Může někdo z vás jmenovat jedinou osobu, které by ublížil? Ne! Trestáte ho za zlé činy jeho rasy, ale uvážili jste, že Drizzt Do'Urden žije mezi námi, protože svůj lid nemůže vystát?" Ticho v síni Regise ujistilo, že buď na muže učinil dojem, nebo si mysleli, že je absurdní. Rozhodně nebyl tak naivní, aby se domýšlel, že jeho projev byl dost důrazný, aby splnil jeho úkol.

Přešel ke Kempovi. Tentokrát to byl on, kdo shlížel dolů, a mluvčí z Targosu vypadal, že každou chvíli vybuchne ve smích.

Musel jednat rychle. Lehce se ohnul, zvedl ruku, jako by se chtěl poškrábat na bradě, ale ve skutečnosti rubínový přívěsek roztočil. Využil nastalého ticha a podle Drizztova návodu počítal do deseti. Deset vteřin uteklo a Kemp ani nemrkl. Drizzt říkal, že tohle bude stačit, ale Regis, překvapený a zaskočený tím, jak snadno dosáhl účelu, nechal uplynout dalších deset vteřin, než si troufl vyzkoušet, zda se drov nemýlil.

"určitě chápete, jak je moudré připravit se na útok," pronesl klidně. A potom dodal tiše, že jenom Kemp mohl rozumět, co říká: "Tito lidé spoléhají na vaše vedení, mocný Kempe. vojenská aliance vaše postavení a vliv ještě povznese."

Účinek ho ohromil.

"V půlčíkových slovech je víc, než jsem zprvu věřil," pronesl Kemp monotónně a skelné oči nespustil z rubínu.

Regis se vzpřímil a rychle strčil kámen zpět pod vestu. Kemp potřásl hlavou, jako by z ní odstraňoval matoucí sen, a promnul si oschlé oči. Vyhlížel, jako by si poslední slova nevybavil, ale Regisův návrh měl pevně usazený v mysli. Kemp ke svému údivu zjistil, že jeho postoj se změnil.

"Regis má pravdu," prohlásil s důrazem. "Nic neuškodí, když utvoříme alianci. Kdybychom nic neučinili, následky by mohly být vpravdě hrozné!"

Jensin Brent cítil, že přišla jeho chvilka, a vyskočil ze židle. "Mluvčí Kemp rozhodl moudře. Počítejte s lidmi z Caer-Dinevalu! Vždycky vyzývali Desetiměstí ke sjednocení! Budeme v armádě, která hordy porazí!"

Pak se už všichni mluvčí postavili za Kempa, jak Drizzt předvídal. Dorim Lugar v projevech loajality všechny předčil.

Když Regis později opouštěl zasedací síň, měl být na co pyšný a jeho naděje, že Desetiměstí přežije, opět stouply. Myšlenky se mu stále vracely k jeho rubínu, k nově objevené moci. Hluboce přemýšlel nad neselhávajícím způsobem, jímž by mohl obrátit moc vnucené spolupráce do zisku a pohodlí.

"Jak hezké od paši, že mi dal právě tenhle!" uvažoval, když obcházel přední branou Bryn Shanderu k místu schůzky s Drizztem a Bruenorem.

7
Bouře se blíží

Vyšli za prvního světla, vyrazili do tundry jako zlobný vichr. Zvířata a nestvůry, dokonce i lítí yettiové před nimi v děsu prchali. Zmrzlá půda praskala pod dusotem jejich těžkých holínek a šepot věčného větru nad Planinou byl pohřben pod silou jejich písně, písně k bohu války.

Pochodovali dlouho do noci, byli na cestě, když se šeřilo k ránu - víc než dva tisíce barbarských válečníků, žíznících po krvi a vítězství.

o o o

Drizzt Do'Urden seděl v polovině severního svahu Kelvinovy mohyly s kabátem pevně obtočeným kolem těla na ochranu před dorážejícím větrem, jenž vil mezi horskými balvany. Od zasedání rady v Bryn Shanderu zde trávil každou noc a jeho fialkové oči pátraly ve tmách pláně po prvních známkách blížící se bouře. Na Drizztovu žádost mu Bruenor zprostředkoval, aby Regis s ním mohl držet hlídku. Vítr půlčíka štípal, kousal jako neviditelné zvíře. Vmáčkl se tedy mezi dva balvany, aby se před nevítaným elementem trochu ochránil.

Kdyby si mohl vybrat, byl by zachumlaný v teple široké postele v Pustém Lese, naslouchaje tichému vzdychání větví za bezpečnými zdmi. Chápal, že každý od mluvčího očekával, že se zúčastní provedení akce, kterou radě navrhl, tohle však bylo příliš.

Při strategických schůzkách mluvčích s Bruenorem coby zástupcem trpaslíků se brzo vyjevilo, že Regis se ve vojenských záležitostech nevyzná, takže když si ho Drizzt vyžádal za kurýra, všichni ochotně souhlasili.

Půlčíkovi bylo mizerně - nohy a ruce zimou necítil a záda ho od opěradla tvrdé skály bolela. Byl tu již třetí noc a bez ustání si stěžoval a nadával, prokládala kletby občasným kýchnutím. Vedle seděl nehybně Drizzt, nestěžoval si, jeho stoická oddanost k povinnosti přehlušila všechno osobní nepohodlí.

"Kolik nocí zde ještě budeme čekat?" kvílel Regis. "Jednoho rána nás určitě najdou přimrzlé ke skále téhle prokleté hory!"

"Neboj se, malý příteli," těšil ho Drizzt se smíchem. "Vítr vyje zimou. Barbaři přijdou co nejdřív, než napadne první sníh." Ještě jak mluvil, koutkem oka zachytil droboučký zátřpyt světla. Prudce se zvedl z dřepu a vylekal půlčíka napjatým, soustředěným způsobem, s jakým se jeho oči upíraly do dálky.

"Co s…" ozval se Regis. Drizzt ho rychle umlčel vztaženou rukou. Na okraji obzoru se zableskl další bod ohně.

"Přání se ti splnilo," řekl Drizzt pevně.

"Jsou tam?" šeptl půlčík. Jeho zrak se v noci nemohl rovnat jestřábímu pohledu drova.

Drizzt zamyšleně stál několik minut, v duchu odhadoval vzdálenost, jež ho dělila od táborových ohnišť, a vypočítával čas, který budou barbaři potřebovat, aby dokončili svůj pochod.

Regis mlčky čekal.

"Běž za Bruenorem a Cassiem, příteli. vyřiď jim, že hordy dosáhnou Bremenskou cestu, když slunce bude zítra v zenitu."

"Pojď se mnou," vybídl Regis drova. "Určitě tě nevyhodí, když neseš tak důležitou zprávu."

"Mám před sebou dlouhou cestu a nebezpečný úkol. Jdi teď! Řekni Bruenorovi - ale jen samotnému Bruenorovi - že na něho počkáme za úsvitu na Bremenské cestě." A s tím drov odběhl do tmy.

"U boha, kam jdeš?" volal za ním půlčík.

"Hledat obzor obzoru!" ozvalo se z temna noci.

Potom slyšel jen sténání větru.

o o o

Barbaři už dávno dokončili stavbu tábora, když Drizzt dorazil do jeho blízkosti. Bojovníci nebyli daleko od Desetiměstí a byli opatrní: první věc, co mu padla do očí, byly četné hlídky. I s jejich bdělostí ohně hořely nízko, aby nepřivábily nežádoucí pozornost. Nyní byla noc, čas drovů. Ani obezřetný strážce se nemohl rovnat elfovi narozenému ve světě bez světla. Dokázal vyvolat magickou tmu, kterou nepronikly ani ty nejostřejší oči, a nést ji s sebou jako nehmotný plášť. Neviditelný jako stín, s kroky tak tichými jako číhající kočka, kradl se kolem stráží do vnitřního okruhu tábora.

Ještě před hodinou všichni válečníci zpívali a hovořili o zítřejší bitvě, leč ani vzrušení a touha po boji, které jim proudily krví, nemohly úplně odstranit vyčerpání z těžkého pochodu. Většina mužů zdravě spala, hluboké pravidelné dýchání Drizzt uklidnilo. Proplétal se mezi nimi jako duch, hledaje vůdce, kteří jistě dokončují bitevní plány.

V srdci tábora byl shluk stanů, pouze jeden však měl u vchodu stráže. Byl uzavřený, nicméně Drizzt viděl uvnitř zář svíce a slyšel pár drsných hlasů, často pozvednutých hněvem. Proklouzl dozadu až za stan. Naštěstí tu nesměl nikdo tábořit, takže zde byl celkem v bezpečí. Pro všechny případy vyjmul z batohu sošku pantera. Potom vytáhl tenkou dýku, ve stěně udělal malou dírku a nahlédl dovnitř.

Uviděl tam osm mužů, sedm barbarských náčelníků a malého tmavovlasého muže, který mezi severany nezapadal. Náčelníci seděli kolem stojícího jižana v půlkruhu a kladli mu otázky, týkající se terénu a vojsk, s nimiž se příští den střetnou.

"Prvně bychom měli napadnout město v lese," trval na svém největší muž ve stanu a také největší muž, jakého kdy drov spatřil. Nosil znak Losa. "Potom podle plánu přijde na řadu Bryn Shander."

Tmavý muž byl absolutně a bezmocně vzteklý, ač Drizzt předvídal, že strach z obrovitého barbarského krále jeho odpověď pořádně zchladí, a nemýlil se.

"Mocný králi Heafstaagu," odvětil obezřetně, "jestli rybářské flotily zočí nebezpečí a přistanou, než dorazíme k Bryn Shanderu, najdeme tam vojsko, které nás potom nejen převýší počtem, ale bude nás očekávat za pevnými městskými hradbami."

"Jsou to jenom slabí jižani!" vrčel Heafstaag a hrdě vypjal široký hrudník.

"Mocný králi, ujišťuji vás, že můj plán uspokojí váš hlad po jižanské krvi," řekl menší muž.

"Tak mluv, deBernezane z Desetiměstí! Dokaž mým lidem svou cenu!"

Drizzt viděl, že poslední prohlášení deBernezanem otřáslo, neboť v podtónu rozkazu barbarského krále znělo záštiplné opovržení. Věděl, jaké city barbaři obecně chovali k cizincům, a napadlo ho, že sebemenší omyl během kterékoli části tažení bude malého muže pravděpodobně stát život.

DeBernezan sáhl do boku holínky a vytáhl pergamen. Rozvinul svitek a držel jej, aby jej všichni králové viděli. Byla to hrubě načrtnutá mapa, jejíž čáry ještě víc rozmazávalo chvění jižanových rukou, ale Drizzt jasně rozeznával význačné charakteristiky Desetiměstí.

"Západně od Kelvinovy mohyly," vysvětloval deBernezan a jel prstem podél západního břehu největšího jezera na mapě, "tam se táhne jazyk vyvýšeného povrchu nazvaný Bremenská cesta, jde na jih mezi horou a Maer Dualdonem. Odtud je to nejpřímější cesta k Bryn Shanderu a já se domnívám, že bychom měli jít tudy."

"Pak město na jezeře je první, jež bychom měli zničit!" uvažoval Heafstaag.

"To je Termalaine," odvětil deBernezan. "Všichni muži tam jsou rybáři a budou na lovu, když půjdeme kolem. Tam

byste si moc boje neužili."

"Žádný nepřítel za našimi zády nesmí zůstat naživu!" hřímal Heafstaag a několik králů mu přizvukovalo.

"Ne, ovšemže ne," řekl deBernezan. "Ale s loděmi na jezeře nebudete k dobytí Termalainu potřebovat mnoho mužů. Nechte krále Haalfdana a kmen Medvěda rabovat město a ostatní vojsko pod vaším vedením a vedením krále Beorga bude pokračovat k Bryn Shanderu. Plameny hořícího Termalainu by tam měly přilákat celou flotilu i lodě z Maer Dualdonu a král Haalfdan je může v docích zničit. Velice záleží na tom, abychom je odlákali od opevněného Targosu. Bryn Shander nedostane zavčas žádnou pomoc od sídel na ostatních jezerech a bude proti vašemu útoku stát zcela osamocen. Kmen Losa se rozvine kolem úpatí kopce pod městem a odřízne nejen cestu uprchlíkům, ale i narychlo sehnaným posilám."

Drizzt pečlivě sledoval, jak deBernezan přesně popisoval rozdělení barbarských vojů a v jeho kalkulující droví mysli se utvářela kostra obranného plánu. Kopec Bryn Shanderu nebyl vysoký, ale jeho úpatí bylo rozsáhlé a barbaři, kteří se mají rozvinout na zadní straně, budou daleko od hlavního vojska.

Příliš daleko od posil.

"Město určitě padne před západem slunce!" prohlásil deBernezan triumfálně. "A vaši muži budou hodovat na nejlepší kořisti z celého Desetiměstí!" Sedící králové jásali do posledního muže.

Drizzt se odvrátil od svého kukátka a vážil, co právě vyslechl. Ten tmavovlasý deBernezan znal města dobře, znal jejich sílu i slabosti. Kdyby padl Bryn Shander, nedal by se zorganizovat žádný odpor, jenž by barbary vypudil. Pravda byla, že jak by jednou drželi hlavní opevněné město, mohli by vyrazit proti ostatním, kdy by se jim zachtělo.

"dokázal jste mi svou cenu," slyšel Heafstaaga chválit jižanův plán. Byl tedy přijat a budou podle něj postupovat.

Byl nejvyšší čas odejít a Drizzt zaměřil své výjimečné smysly na tábor kolem,hledaje nejkratší cestu k úniku. Za blízkým stanem se náhle objevili dva strážní a kráčeli směrem k němu. Zatím byli daleko, aby ho jejich lidské oči zahlédly, byl jen stínem po boku stanu, ale každý jeho pohyb je upozorní na jeho přítomnost.

Bez váhání jednal, a položil černou sošku na zem. "Guenhwyvare," zvolal tichounce. "Můj stíne, pojď ke mně."

o o o

Kdesi v koutech nesmírné astrální roviny se bytost pantera sunula v trhavých plíživých pohybech, jak číhal na bytost srnky. Dravci toho přírodního světa hráli tuto scénu nesčíslněkrát, neboť následovali řád, jenž řídil životy jejich potomků. Panter se přihrbil ke smrtícímu skoku, vychutnávaje sladkost blízké kořisti. Jeho zabíjení bylo harmonií řádu přírody, účelem panterovy existence a maso bylo odměnou.

Když slyšel své pravé jméno, ihned se zastavil, neboť nade všechno byl nucen dbát volání svého pána.

Skvělý duch kočky spěchal dolů dlouhým potemnělým průchodem, jenž označoval prostor mezi rovinami, hledaje osamělý bod světla, který na hmotné rovině byl jeho životem. A pak byl vedle temného elfa, svého pána a duševního druha, a krčil se ve stínu kůží lidského sídla.

Chápal naléhavost volání, pán ho nikdy nežádal zbytečně, a nyní nastražil mysl pro drovovy instrukce.

Oba strážní se se zvednutými zbraněmi opatrně blížili ke dvěma temným tvarům stojícím u králova stanu. Guenhwyvar se v mocném skoku mihl pod jejich tasenými meči. Strážci se po něm sice ohnali, nezasáhli jej a rozběhli se s poplašným křikem za kočkou.

V nastalém chaosu se Drizzt úplně klidně, tiše vzdaloval opačným směrem. Slyšel alarmující výkřiky, jak panter uháněl táborem spících válečníků, a nemohl přemoct smích, když kočka proletěla jednou skupinou. Bojovníci zahlédli šelmu, jež pádila kolem nich s takovým půvabem a rychlostí, že vypadala spíš jako ducha, a celý kmen Tygra padl na kolena a zvedl ruce a hlasy v díku k Temposovi, místo aby se zúčastnil honby.

Hluk zmatku za ním zanikal, občas se ozvalo jen halasné vzývání Tygrů, kteří se snad vydrží modlit do rána. Za několik minut Guenhwyvar lehce klusal po Drizztově boku.

Z tábora oba unikli bez obtíží, a když dosáhli okraje tundry, namířili na jih ke Kelvinově mohyle a uháněli tryskem její smutnou plání. Drov se soustředil na domyšlení smrtelného protiútoku. Hvězdy mu napovídaly, že do rozbřesku mu zbývají tři hodiny a na schůzku s Bruenorem se nesmí opozdit, má-li být přepad řádně připraven.

"Už stokrát jsi mi zachránil život, věrný příteli." Drizzt poplácal svalnatý krk černé kočky. "Nejméně stokrát."

o o o

"Hádají se a perou celé dva dyn," poznamenal Bruenor zhnuseně. "Je to požehnáním, že se úhlavní nepřítel konečně dostavil."

"Neměl bys mluvit o jejich příchodu jako o požehnání," řekl drov, ač skryl úsměv rozjasňující jeho obvykle nehnuté rysy. Věděl, že jeho plán stojí na pevných základech, že dnešní bitva bude náležet lidu z Desetiměstí. "Jdi teď a připrav past - nemáš moc času."

"Hned jak nám Kručibřich přinesl tvou zprávu, začali jsme nakládat ženský a děcka na čluny," informoval ho trpaslík. "Vyženem tu chamraď za hranice, než se setmí!" Bojovně se rozkročil a práskl sekerou o štít, aby svá slova zdůraznil. "Elfe, ty máš fakt nadání pro bojovou taktiku. Tvůj plán obrátí překvapení proti barbarům a k tomu ještě stejnoměrně rozdělí slávu mezi ty, kdo po ní baží."

"I Kemp z Targosu by se měl radovat," souhlasil Drizzt.

Bruenor plácl přítele po paži a chystal se k odchodu. "Tak budeš bojovat vedle mě?" otázal se přes rameno, ač znal odpověď.

"Určitě," ujistil ho drov.

"A co tvá kočka?"

"Guenhwyvar již v bitvě sehrál svůj díl," odvětil drov. "Brzo pošlu svého přítele domů."

"To je dobře." Bruenor to potěšilo, k drovovu zvláštnímu dravci necítil moc důvěry. "Není přirozená," mumlal si do vousů, spěchaje Bremenskou cestou ke shromáždění vůdců Desetiměstí.

Bruenor byl příliš daleko, než aby Drizzt jeho slova pochytil, znal však trpaslíka dobře a povšechný smysl jeho mumlání si mohl snadno domyslet. Chápal, že přítomnost tajuplné kočky jej, i všechny ostatní, zneklidňuje. Magie byla podstatnou částí tmavého světa jeho lidí, nutností jejich existence, jenže národy na povrchu ji takřka neznaly a nerozuměly jí. Na trpaslíky působila obzvláště tísnivě, ač oni sami vyráběli magická brnění a zbraně.

Drizzt ve společnosti kočky nikdy žádnou úzkostí netrpěl, nebál se jí ani při prvním setkání. Soška patřila kdysi Masoji Hun' ettovi, vysoce postavenému drovovi z význačné rodiny velkého města Menzoberranzanu. Dostal ji darem od pána démonů za pomoc, kterou mu Masoj poskytl v nějakých potížích s gnómy. V temném městě se cesty Drizzta a kočky mnohokrát zkřížily a pak se začaly scházet. Chovali k sobě silnou náklonnost, jež převýšila i vztah pantera k jeho tehdejšímu pánovi. Guenhwyvar dokonce Drizzta zachránil od jisté smrti, jako kdyby ho kočka hlídala před nebezpečím, ačkoli nebyl jejím pánem. Drizzt se tehdy vydal sám na cestu do sousedního města a padl za kořist jeskynnímu rybáři, tvoru připomínajícímu kraba, který se vždy usadil v nějaké rozsedlině ve stropech tunelů a spouštěl dolů neviditelná, lepkavá vlákna sítě. Potom trpělivě čekal a Drizzt mu padl do pasti jako ryba. Lepkavé vlákno ho pevně obtočilo, že se nemohl hnout, a byl bezmocně tažen vzhůru po stěně chodby. Neviděl žádné východisko, neměl naději, že z tenat děsivé smrti unikne.

Vtom se objevil Guenhwyvar s mohutným skokem se vynesl mezi rozeklané výčnělky podél stěny do téže výšky, kde čekala nestvůra. Bez ohledu na svou vlastní bezpečnost a bez jakéhokoli rozkazu se vrhl přímo na rybáře a srazil jej dolů. Nestvůra se pokoušela prchnout, ale panter na ni pomstychtivě skočil, jako kdyby ji trestal za to, že se odvážila Drizzta napadnout.

Od toho dne oba věděli, že jsou určeni běhat spolu, jenže kočka neměla sílu, aby se vzepřela vůli svého pána, a Drizzt neměl žádné právo na Masojovu sošku pantera. V úvahu přicházela i skutečnost, že dům Hun'ettů byl v rozdělené hierarchii podsvětí daleko mocnější než Drizztova vlastní rodina.

A tak drov a kočka pokračovali ve svém nezávazném přátelství na dálku.

Zanedlouho na to došlo k incidentu, s jehož důsledky se Drizzt nedokázal smířit. Masoj pantera často brával na výpady proti nepřátelským drovím domům nebo jiným tvorům podzemního světa a kočka ochotně plnila příkazy, šťastná, že svému pánovi může v bitvách pomáhat.

Na jednom z výpadů proti klanu svirfneblinů, neškodných důlních skřítků, kteří měli to neštěstí, že se s drovy ve společném prostředí sráželi, zašel Masoj ve své zlomyslné zášti příliš daleko.

Po počátečním útoku na klan se přeživší skřítci rozběhli do bludiště svých důlních chodeb. Nájezd se vyplatil. Hledané poklady se zabavily a klan byl rozprášen. Bylo jasné, že drovy nebudou už nikdy obtěžovat.

Masoje krveprolití neuspokojilo. Za vražedný nástroj své zloby užil hrdého, majestátního lovce. Poslal kočku, aby je pronásledovala a zabíjela jednoho po druhém, až byli všichni vyhubeni.

Drizzt s několika drovy podívané přihlížel. Všichni to pokládali za zábavný sport, Drizzt sám byl do hloubi duše otřesen. A navíc v rysech pyšné kočky vyčetl bolestně vryté pokoření. Guenhwyvar byl lovec, ne vrah a zneužít jej v takové roli byl zločin, nemluvě o hrůzách zmasakrování ubohých nevinných skřítků.

Toto byla poslední potupa v celé řadě potup,které už Drizzt nemohl déle snášet. Odjakživa si uvědomoval, že se od svých vrstevníků v mnoha směrech liší, ač se někdy obával důkazu, že je nakonec stejný jako oni. Měl však soucit, cenil si života druhých tvorů a nepokládal smrt za sport jako většina jeho rasy. Nemohl to vyjádřit, neboť ve slovníků drovů nikdy nenašel odpovídající výraz. Slyšel jej až na povrchu - nazýval se svědomí.

Týden nato Drizzt potkal Masoje venku za městem. Věděl, že zasadí-li jednou smrtelnou ránu, nebude pro něho žádné cesty zpět - nezaváhal ani okamžik a vrazil meč do žeber nic netušící oběti. Bylo to jedinkrát v jeho životě, kdy zabil někoho ze své rasy, a ten čin ho napůl zlomil.

Vzal potom sošku a prchal s úmyslem, že si někde najde jinou jeskyni a zabydlí se v ní, ale nakonec se vymotal až na povrch. V hustě zabydleném jihu ho lidé kvůli jeho původu nepřijali, perzekvovali ho v jednom městě za druhým, a vypravil se tedy na sever do divočiny Desetiměstí, tavícího hrnce uprchlíků a vyhnanců. Byla to také poslední obydlena výspa, kde ho alespoň nechali na pokoji.

Nevadily mu vyhýbavé pohledy, které ho následovaly i sem. Našel přátele v půlčíkovi a mezi trpaslíky.

A měl po svém boku pantera.

Znovu velkou kočku pohladil, sešel z Bremenské cesty a hledal nějakou tmavou díru, kde by si mohl před bitvou odpočinout.

8
Krvavé pole

Hordy vešli do ústí Bremenské cesty něco před polednem. Muži by byli rádi ohlásili svůj slavný vpád válečnou písní, ale chápali, že určitý stupeň utajení byl pro deBernezanův bitevní plán nezbytný.

DeBernezan klusal vedle krále Haalfdana a velmi ho potěšilo, když na Maer Dualdonu zahlédl známé plachty, tečkující jezerní vody. Překvapení bude totální, říkal si s úsměvem a ironicky se ušklíbl, neboť na několika stožárech již vlály

rudé prapory úlovku. "Víc bohatství pro vítěze," sykl si pro sebe. Když se kmen Medvěda oddělil od hlavního proudu a mířil k Termalainu, ani pak barbaři nezačali se svou písní, ač mračna prachu zvednutá dusajícíma nohama by každému pozorovateli prozradila, že se děje něco nezvyklého.

Valili se k Bryn Shanderu a vypukli v jásot, až když vlajky hlavního města byly na dohled.

V Termalainu se ukrývala spojená vojska čtyř město Maer Dualdonu. Jejich dílem bylo uhodit na malý kmen útočníků, přemoct je co nejrychleji, nato vyrazit na pomoc Bryn Shanderu a sevřít nepřátelské voje mezi obě armády. Této operaci velel Kemp z Targosu, ač první výstřel přenechal Agorwalovi, mluvčímu rodného města.

Pochodně obrátily první domy v plameny, jak Haalfdanova divá smečka vtrhla do ulic. Termalaine co do počtu obyvatel byl hned za Targosem, ale bylo to roztažené, nestísněné město s domy rozsetými po velké oblasti, s širokými silnicemi, jež je oddělovaly. zdejší obyvatelé měli rádi soukromí a dost vzduchu na dýchání, takže velké nezastavěné prostory mezi domy jim dávaly ráz samot.

DeBernezanovi se ulice zdály podezřele prázdné a hned se s tím svěřil králi po svém boku. Haalfdane nad tím mávl rukou a prohlásil, že krysy se pře Medvědem schovaly.

"Vytáhněte je z děr a spalte jejich domy!" hřímal barbarský král. "Ať rybáři na vodě slyší křik svých žen a vidí kouř svého hořícího města!"

Vtom do jeho prsou narazil šíp, projel skrz a zaryl se mu do srdce. V šoku hleděl na vibrující hůlku, ač se nezmohl ani na poslední výkřik, než se kolem něho rozestřela tma smrti.

Jasanový luk Agorwala z Termalainu krále umlčel. Byl to signál k útoku a čtyři armády Maer Dualdonu oživly.

Muži skákali ze střech každého domu, ze zahrad a dveří každé ulice. Proti lítému výpadu neměli barbaři naději a rychle poznali, že jejich bitva brzo skončí. Byli tak zmatení a ohromení, že mnozí byli sraženi dřív, než připravili své zbraně.

Někteří ze zkušených vetřelců se shlukli do bojových skupin, avšak lidé z Desetiměstí, bojující o své životy a životy svých milovaných a vyzbrojení skvělými zbraněmi a štíty trpasličích kovářů, je bez milosti napadli. Rozlícení obránci poráželi zbytky vetřelců čirou váhou svých počtů.

V uličce na okraji Termalainu se Regis vrhl do úkrytu malé káry, když ho míjeli dva prchající barbaři. Půlčík bojoval s osobní nerozhodností: nechtěl být označen za zbabělce, ale neměl žádnou touhu skočit rovnýma nohama do bitvy velkých lidí. Nebezpečí minulo, obešel káru a snažil se vymyslet, co dál.

Do uličky vběhl tmavovlasý muž - člen zdejší armády, usoudil Regis, a půlčíka uviděl. Regis uhodl, že jeho malá hra se skrýváním skončila a přišel čas, kdy musí zaujmout stanovisko. "Dva z té chátry právě utíkali tamhle," zvolal odvážně k muži. "Pojďte, jestli si pospíšíme, můžeme je ještě chytit!"

DeBernezan měl úplně odlišný plán. V zoufalém pokusu zachránit si život se rozhodl vklouznout do jedné uličky a vynořit se z druhé jako člen desetiměstských vojů. A k tomu podvodu nepotřeboval žádné svědky. Vytrvale kráčel k Regisovi s tenkým rapírem připraveným k úderu.

Půlčík cítil, že něco v chování přicházejícího muže nesedělo. "Kdo jste?" zeptal se, ač nečekal odpověď. Znal ve městě téměř každého, tohoto muže však nikdy nepotkal. V hlavě mu začínalo rašit podezření, že je to zrádce, o němž Drizzt mluvil. "Jak to, že jsem vás neviděl přijít s ostatními…"

DeBernezanův meč vyrazil k půlčíkovu oku. Čilý a pozorný chlapík uskočil stranou, hrot ho škrábl po spánku a setrvačnost jeho úhybu ho stočila k zemi. Klidný jižan s hrozivě chladnou rozhodností opět pokročil blíž.

Regis vyskočil na nohy a ustupoval krok co krok se svým útočníkem, až narazil do malé káry. DeBernezan metodicky pokročil - půlčík neměl, kam by utekl.

Hlavou mu bleskl nápad a na rubín, jejž rychle vyňal, dopadl sluneční paprsek. "Prosím, nezabíjejte mne," škemral. Držel přívěsek za řetízek a svůdně jej rozhoupal.

"Jestli mne necháte žít, dám vám tohle a ukáži vám, kde je jich víc!" Regise povzbudilo jižanovo lehké zaváhání. "Má nádherný výbrus a má cenu drakova pokladu zlata!"

DeBernezan nesklonil meč, ale ani nemrkl. Zatímco Regis odpočítával vteřiny. Levou rukou pevně držel klenot, pravá se sevřela na držadle malého, ale těžkého palcátu, který pro něj vykoval sám Bruenor.

"Pojďte blíž, podívejte se," navrhl Regis tiše. DeBernezan se v zajetí kouzla třpytného drahokamu hluboce sehnul, aby mohl lépe prozkoumat jeho fascinující světelný tanec.

"Není to docela fér," postěžoval si půlčík hlasitě. Byl si jistý, že jižan už nevnímá, ať řekne cokoliv. Ježatá hlava palcátu dopadla s praskotem na mužovu hlavu.

Regis pohlížel na výsledek svého nečistého triku a bezmocně pokrčil rameny. Udělal jen to, co musel.

Hřmot bitvy řinčel k jeho útočišti a vyrušil ho ze zadumání. Okamžitě začal jednat, jak ho vedl instinkt. Vplazil se pod tělo padlého nepřítele a stočil se tak, aby to vypadalo, že byl sražen k zemi jeho váhou. Narychlo prozkoumal ránu na spánku a byl rád, že nepřišel o ucho. Doufal, že jeho zranění je dost vážné, aby scéně smrtelné šarvátky dodalo na důvěryhodnosti.

o o o

Hlavní těleso barbarského vojska dosáhlo úpatí dlouhého, povlovného vrchu, na němž se tyčily hradby Bryn Shanderu, aniž by znalo osud svých kamarádů v Termalainu. Zde se rozdělilo. Heafstaag s Losy odbočil kolem východní strany úpatí a Beorg vedl své oddíly přímo k městu. Teď se dali do válečného zpěvu, aby ještě víc vyděsili šokované a poděšené měšťany.

Za zdí Bryn Shanderu však vládla docela jiná scéna, než jakou si barbaři představovali. Seděla tu armáda města posílená vojsky z Caer-Konigu a Caer-Dinevalu, připravená s luky a oštěpy a vědry vařícího oleje.

Ve výsměšném zvratu ironie muže kmene Losa radostně zajásali, od hradeb se ozvaly první smrtelné výkřiky a oni

byli přesvědčeni, že oběťmi jsou překvapení obyvatelé Desetiměstí. O několik vteřin později Heafstaag vyvedl vojsko kolem nejvýchodnějšího zákrutu pahorku a zde padli do léčky. Čekaly je tu pevně seřazené šiky z Dobré Medoviny a Douganovy Díry a barbaři byli v kleštích dřív, než jim došlo, co je potkalo.

Heafstaag neztratil kontrolu, po první chvilce zmatku situaci zvládl. Jeho válečníci bojovali společně v mnoha taženích, byli to tvrdí a zkušení muži, kteří neznali strach. I se ztrátami z prvního útoku je armáda počtem nepřevyšovala a Heafstaag si byl jistý, že rybáře rychle zdolá a dostane své muže do pozice.

Potom však z Východní cesty vyrazila s řevem vojska Východního Přístavu a napadla levý bok vetřelců. Klidný, neotřesený král mužstva převelel, aby je chránil proti novému útoku, a vtom jim do zad vtrhli boje znalí, těžce obrnění trpaslíci. Devadesát zamračených trpaslíků zaútočilo v klínovitém útvaru s Bruenorem na smrtonosné špici. zařízli se do kmene Losa a poráželi barbary jako svist kosy ve vysokém obilí.

Barbaři bojovali udatně a na východním svahu Bryn Shanderu zahynulo mnoho rybářů. Kmen Losa byl v menšině, obklíčen ze všech stran, a barbarské krve teklo víc než protivníkovy. Heafstaag se divoce pokoušel muže seřadit do nějaké formace a pořádku, ale kolem něho se rozpoutal naprosto nezvládnutelný chaos. Ke své hrůze si uvědomil, že všichni jeho muži na bitevním poli zahynou, jestli se neprosekají kruhem nepřátel a nezmizí v bezpečí tundry.

Sám Heafstaag, než nikdy v životě neustoupil z bitvy, zařval povel a postavil se do čela zoufalého pokusu o průlom. Vyrazili mezi oddíl trpaslíků a armádu Východního Přístavu a probíjeli se ze sevření. Většinu válečníků srazily čepele Bruenorových lidí, některým se podařilo vymanit se z kruhu a pádit ke Kelvinově mohyle.

Heafstaag se prosekal ven a zabil při tom pár trpaslíků, krále - obra však náhle obklopila neproniknutelná clona absolutní černoty.

Hlavou napřed jí prorazil do světla, jen aby shledal, že stojí tváří v tvář temnému elfovi.

o o o

Bruenor si mohl do násady své válečné sekery udělat sedm zářezů a vrhal se k osmému. Byl jím vysoký barbarský jinoch, příliš mladý, aby mu na opálené tváři vyrazilo strniště vousu, ale standartu kmene Losa držel s klidem ostříleného válečníka. Útočící Bruenor v duchu vážil jeho soustředěný pohled a chladný výraz a udivilo ho, že v jeho očích nevidí krvežíznivý oheň barbarské zběsilosti, spíš jen pozornou chápavou hloubku. A shledal, že skutečně lituje, že musí zabít někoho tak mladého a zvláštního, a ten zármutek způsobil, že jak se srazili, trochu zaváhal.

Chlapec neukázal známku strachu, ač divoce - jak mu diktoval vrozený pud - využil trpaslíkova zaváhání a rozmáchl se k úderu. Se smrtící přesností udeřil žerdí nepřítele po hlavě,a ž se dřevo zlomilo. Překvapivě mocná rána promáčkla Bruenorovu helmu a strhla ho do krátkého úskoku. Tuhý jako kámen si založil ruce v bok a planoucíma očima si měřil hocha, jenž takřka pustil svou zbraň, tak ho ohromilo, že trpaslík stále ještě stojí.

"Kluku pitomá," zabručel Bruenor a hbitě chlapci podrazil nohy. "Nikdo ti nikdy neřekl, že trpaslíka nemáš třískat po hlavě?" Hoch se snažil postavit na nohy, ale Bruenor mu do obličeje vrazil svůj těžký železný štít.

"Osum!" zařval a rozběhl se za devátým. Nedalo mu to a přes rameno se ohlédl po jinochovy a potřásl hlavou nad zmarem někoho tak vysokého a přímého, s inteligentníma očima, jež se rovnaly jeho fyzické zdatnosti. Byla to výjimečná kombinace kvalit, pozoruhodná mezi divokými a lítými válečníky Planiny ledového větru.

o o o

Heafstaagova zuřivost se zdvojnásobila, když v novém protivníkovi rozeznal drovího elfa. "Čarodějnický pse!" zahřměl a zvedl obrovskou sekeru vysoko k nebi.

Ještě jak řval, Drizzt namířil prst a vysokého barbara zahalily rudé plameny od hlavy k patě. Heafstaag vyjekl hrůzou, ač plameny ho na kůži nepálily. Drizzt skočil, jeho dva scimitary vířily a sekaly, bodaly nahoře a dole příliš rychle, než aby král stačil obě zbraně odrážet.

Krev kapala z mnoha mělkých ran, Heafstaag byl však schopen bodance štíhlých čepelí setřást, jako by takřka nebyly. Sekera s obloukem máchla dolů, a ač ji Drizzt odrazil, náraz mu ochromil ruku. Barbar opět mávl sekerou. Tentokrát Drizzt otočkou uhnul z vražedného dosahu a setrvačnost síly králova rozmachu zavinila, že zakolísal a otevřel se výpadu. Drizzt neváhal, vrazil jedno ostří hluboko do králova boku.

Heafstaag zavyl bolestí a divokým máchnutím ze strany ránu oplatil. Drizzt se domníval, že jeho zásah byl smrtelný. Teď jeho překvapení neznalo mezí, když mu plochá hlava těžké sekery vrazila do žeber a odhodila ho do vzduchu. Barbar rychle skočil, aby nebezpečného soka dorazil dřív, než se postaví.

Drizzt byl mrštný jako kočka. Dopadl, odkutálel se a Heafstaagův divoký výpad čekal pevný scimitar. Se sekerou bezmocně vztyčenou nad hlavou král nemohl prudký pohyb zpomalit či zastavit a břichem nalehl na nelítostní hrot. Jeho oči drova nenávistně spalovaly, ruka vedla sekeru dolů. Drizzt si však již uvědomil barbarovu nadlidskou sílu a měl se na pozoru. Vbodl druhou čepel hned pod tu první a otevřel královo břicho od boku k boku.

Heafstaag sekeru pustil na zem, držel si oběma rukama ránu v zoufalé snaze zabránit útrobám, aby se nevyvalily ven. Veliká hlava se převalovala ze strany na stranu, svět se kolem něj točila král cítil, že nekonečně padá.

Několik jeho válečníků v plném trysku s trpaslíky v patách tudy v tu chvíli prchalo a zachytili svého krále, ještě než se skácel. Tak velká byla jejich oddanost, že dva ho uchopili a odnášeli ho pryč a druzí se shlukli, aby přílivu trpaslíků čelili. Věděli, že budou pobití, ale doufali, že svým kamarádům vykoupí čas, aby Heafstaag mohli dopravit do bezpečí.

Drizzt se od barbarů odkulil a vyskočil s úmyslem dohnat ty dva, co unášeli krále, neboť měl hrozivý pocit, že děsný král přežije i své těžké zranění, a musel svou práci dokončit. Jak se postavil, i jeho svět vířil. Celá strana pláště byla zalitá jeho vlastní krví a najednou se nemohl ani pořádně nadechnout. Drsný žár poledního slunce ho pálil v očích a

tělo mu zalil pot.
Drizzt se nořil do tmy.

o o o

Tři armády za hradbami Bryn Shanderu se rychle vypořádaly s první linií útočníků a ostatní voj zahnali dolů až do poloviny pahorku. Neohroženě, v domnění, že čas jim hraje do ruky, se divoké hordy přeskupily a pod dohledem Beorga začaly vytrvalý, opatrný pochod zpátky k městu.
Z východního svahu slyšeli křik a dusot, usoudili, že Heafstaag tam s bitvou skončil, dozvěděl se o odporu obránců u brány a vracel se,a by jim pomohl. A nato Beorg zahlédl válečníky prchající na sever k průsmyku Ledového větru, k pásu území mezi Lac Dinneshere a západní stranou Kelvinovy mohyly. Král kmene Vlka věděl, že jsou v pasti. Bez vysvětlení dal hrotem oštěpu znamení k ústupu. Obracel muže zády k městu a doufal, že se spojí s Haalfdanem a jeho kmenem Medvěda a zachrání tolik mužů, kolik bude moct.
Ještě než stačil dokončit obrat pochodu, měl v patách Kempa se čtyřmi armádami z Maer Dualdonu, jejichž hluboké řady sotva nějak prořídly masakrem u Termalainu. Z mohutných hradeb se valily voje Bryn Shanderu, Caer-Konigu a Caer-Dinevalu a po svahu kopce k nim spěchal Bruenor v čele trpasličího klanu a tři armády Desetiměstí.
Beorg křikl povel a jeho válečníci se přeřadili do těsného kruhu. "Tempos se dívá!" povzbuzoval muže. "Nechť je pyšný na svůj lid!"
Stálo tu osm set barbarů a bojovali s důvěrou v požehnání boha. Drželi formaci téměř celou hodinu, zpívali a umírali, než se jejich linie protrhla a nastal naprostý chaos.
Živých jich uniklo sotva padesát.

o o o

Poslední rány konečně dopadli a vyčerpaní bojovníci Desetiměstí se podjali chmurného úkolu počítání ztrát. Víc než pět set jejich společníků bylo zabito a dalších dvě stě podlehne těžkému zranění. Cena, co zaplatili, nebyla příliš vysoká, když přihlédli k takřka dvěma tisícům barbarů, kteří leželi mrtví v ulicích Termalainu a na svazích Bryn Shanderu.
Ten den se zrodilo velmi mnoho hrdinů a Bruenor, ač se chtěl co nejdřív vrátit na východní svah a pátrat po svých ztracených kamarádech, se zastavil a pečlivě pozoroval, jak posledního z nich nesou se slávou k Bryn Shanderu.
"Kručibřichu?" zvolal nevěřícně trpaslík.
"Mé jméno je Regis," opáčil půlčík ze svého hřadu a pyšně složil ruce na prsou.
"Úctu, dobrý trpaslíku," řekl jeden, co na ramenou pomáhal nést Regise. "Mluvčí Regis z Pustého Lesa porazil v souboji zrádce, který na nás barbary poslal, a byl při tom vážně zraněn!"
Bruenor si pobaveně odfrkl, když ho procesí minulo. "Vsadil bych se, že za tím něco vězí!" Jeho druhové se chechtali.
"Nebo to ať su fousatej gnóm!"

o o o

Kemp z Targosu a jeden z jeho pobočníků byli první, co našli tělo Drizzta Do'Urdena. Kemp ho požďuchl špicí zakrvavené holínky a odpověděl mu přidušený sten.
"Žije," pronesl s pohrdavým úsměškem. "Škoda." Zvou kopl zraněného drova, tentokrát s větším elánem. Druhý muž se zasmál a zvedl nohu, aby si té švandy taky trochu užil.
Vtom do Kempových ledvin vrazila obrněná pěst s takovou silou, že mluvčí přeletěl drova a valil se dolů po dlouhém svahu. Pobočník bojovně skrčený se bleskem obrátil a jeho obličej utržil druhou ránu Bruenorovy pravice.
"To ti patří!" hřímal zuřivě, když cítil, že se mužův nos pod jeho ranou zlomil.
Cassius šarvátku viděl, ječel vztekem a hnal se dolů k Bruenorovi. "Měl byste se trochu naučit diplomacii!" nadával.
"Zůstaň stát, kde seš, ty prasečí synu!" vrčel trpaslík hrozivě, pak se už neovládl a zařval: "Tomu elfovi dlužíte svý zatracený životy a smradlavý baráky! To máte odvahu jednat s ním jak se psem?!"
"Važte svá slova, trpaslíku!" dohřál se Cassius a položil ruku na jílec meče. Kolem něj se shromáždili jeho muži a trpaslíci za svým vůdcem se bojovně naježili.
Vtom se drsně ozval třetí hlas. "Važte vaše vlastní slova, Cassie," varoval Agorwal z Termalainu. "Udělal bych to Kempovi já sám, kdybych měl trpaslíkovu odvahu!" Ukázal k severu. "Obloha je čistá," ječel zuřivě. "Jenže nebýt drova, byla by plná kouře z hořícího Termalainu!" Mluvčí z Termalainu a jeho společníci se postavili k Bruenorovým bojovníkům. Dva muži Drizzta opatrně zvedli.
"Nebojte se o svého přítele, statečný trpaslíku," pravil Agorwal a podíval se kolem. "Mé město se o něho dobře postará. Ani já, ani mí spoluobčané ho už nikdy nebudeme soudit podle barvy jeho kůže nebo podle pověsti jeho rasy."
Cassius soptil. "Okamžitě odstraňte své vojáky z území Bryn Shanderu!" hulákal na Agorwala. Byla to prázdná slova, neboť muži z Termalainu již odcházeli.
Uklidněný, že drov je v dobrých rukou, Bruenor a jeho klan šli prohledat zbytek bojiště.
"Já ti to nezapomenu!" řval Kemp z úpatí pahorku.
Bruenor si odplivl jeho směrem a klidně šel dál.

Takže aliance lidí z Desetiměstí vydržela jen o chvilku déle než jejich společný nepřítel.

Doslov

Všude podél pahorku přecházeli rybáři mezi padlými nepřáteli, prohledávali je brali si, co z bohatství barbaři nesli s sebou do boje, a dobíjeli ty nešťastníky, kteří nebyli docela mrtví.

A přece se v masakru krvavého dějiště našel paprsek slitování. Muž z Dobré Medoviny otočil bezvládný trup bezvědomého mladého barbara na záda a vytáhl dýku, aby ho dobil. Bruenor stál hned vedle, v mladíkovi poznal praporečníka, jenž mu zničil helmu, a zadržel rybářův úder. "Nezabíjejte ho. Je to jenom kluk a nemohl vědět, co jeho lidi udělali."

"Ha!" bafl rybář. "Ptám se vás, jaké slitování by tihle psi měli s našimi dětmi? Stejně je napůl v hrobě."

"Žádám vás, abyste ho nechal bejt!" vrčel Bruenor, podtrhuje slova sekerou na rameni. "Víte, já na tom dokonce trvám!"

Rybář se na trpaslíka také zaškaredil, viděl však na poli Bruenorovu zručnost v boji a rozmyslel si, aby na něho příliš tlačil. S otráveným vzdechem se zvedl a šel hledat jinou oběť.

Hoch se v trávě převalil a zanaříkal.

"Tak přece máš v sobě ještě kousek života." Bruenor k němu přiklekl, uzvedl mu hlavu za vlasy a hleděl mu do očí. "Poslouchej mě dobře, chlapče. Ani sám nevím, proč jsem ti tady zachránil život, ale nemysli si, že ti lidi z Desetiměstí odpustili. Možná, že máš zabíjení v krvi, a jestli máš, tak to ať tě ten rybář hned na místě dorazí. Ale pořád mně něco říká, že v tobě je něco víc, a budeš mít dost času, abys mně to dokázal.

Budeš v dolech sloužit mně a mým lidem po celých pět let a den, abys prokázal, že si opravdu zasloužíš život a svobodu."

Bruenor viděl, že hoch znovu upadl do bezvědomí. "Nevadí," řekl tiše, "než všechno skončí, budeš mě slyšet dobře, to tě můžu ujistit."

Chystal se hlavu pustit, ale pak ji jemně položil do trávy.

Ti, co viděli nevrlého trpaslíka, jak barbarskému chlapci daroval laskavě život, se polekali, ale nikdo z nich by neuhodl důsledky činu, jemuž přihlíželi. Ani samotný Bruenor se všemi odhady chlapcova charakteru nemohl předvídat, že tento barbar, Wulfgar, jednou dospěje v muže, který toto drsné území tundry přetvoří.

o o o

Daleko na jihu, v širokém přesmyku mezi nebezpečnými vrcholy Páteře světa, si Akar Kessell hověl v měkkém životě, jejž mu krystal bohatě poskytoval. Jeho skřetím otrokům se podařilo unést z obchodní karavany další ženu, aby si měl s čím hrát, teď však jeho oči zaujalo něco jiného - kouř, zvedající se do čisté oblohy odněkud z Desetiměstí.

"Barbaři," hádal. Slyšel nějaké řeči o shromažďování severských kmenů při výpravě čarodějů z Luskanu. Jemu to nevadilo, a proč by mělo? Všechno, o čem kdy snil, měl tady, v Krystal-Tirith, a neměl žádnou touhu někam cestovat.

Žádnou touhu, kdyby bylo jen po jeho vůli.

Crenshinibon byl relikvií, jež ve své magii byla skutečně živá. A část jejího života zabírala touha po dobývání a ovládání. Se svou existencí v opuštěném horstvu nebyla spokojená, zotročení skřeti jí nestačili. Chtěla víc. Chtěla moc.

Když si Akar všiml kouře a vzpomínal na Desetiměstí, probudil její hlad a nyní na Kessella dolehla její důrazná sugestivní moc.

Hlubiny jeho mysli ovládla náhlá nutkavá představa. Viděl sám sebe sedět na trůnu Bryn Shanderu, tonul v bohatství a celý dvůr se mu klaněl. Představoval si odezvu Věže kouzelných věd v Luskanu, tamních mágů, a obzvlášť Eldeluca a Dendybara, až se doslechnou o Akaru Kessellovi, pánovi z Desetiměstí a vládci celé Planiny ledového větru! Jestlipak mu nabídnou plášť jejich směšného řádu?

I když Kessella opravdu těšil lenošný život, tahle myšlenka se mu zalíbila. Promýšlel svou fantazii, zkoumal cestičky, jimiž by tak náročného cíle mohl dosáhnout.

Zavrhl nápad, že by rybářům mohl dominovat jako skřetům, neboť i ti nejhloupější z nich se jeho vůli dost dlouho vzpírali. A jakmile se dostali z bezprostředního okolí věže, vrátila se jim schopnost rozhodování a utekli do hor. Ne, lidi tímto způsobem nezvládne.

Kessell dumal, jestli by se dalo využít sil, než tepaly stěnami Krystal-Tirith, destruktivních sil daleko převyšujících hranice všeho, co kdy slyšel, co neznali ani mágové ve věži kouzelných věd.

Snad by to pomohlo, ale to nestačí. I síla Crenshinibovu byla omezená, musel být dlouho vystaven slunci, aby nabral vydanou energii. A nejen tohle - v Desetiměstí bylo příliš mnoho lidí rozsetých po příliš velké oblasti, než aby se dali zvládnout jedinou sférou vlivu, a Kessell je nemínil všechny vyhubit. Komu by pak vládl? Skřeti nebyli špatní, ale čaroděj toužil, aby se před ním pokorně skláněli lidé, skuteční muži, kteří jím celý jeho život opovrhovali.

Po celý jeho život, než získal krystal.

Dlouho dumal a došel k nevyhnutelnému závěru. Bude potřebovat armádu.

Vážil skřety, jimž teď vládl. S fanatickou oddaností plnili každé jeho přání, rádi pro něho i zemřou - a někteří to také už učinili. Nebylo jich však dost a nemohli by obsáhnout široký region tří jezer.

A teď čaroděje napadla ďábelská myšlenka, potají vsunutá krystalem do jeho vůle. "Kolik je v těchto horách děr a jeskyní? Kolik tam musí žít lidožravých obrů, dokonce i trolů a obrů, o skřetech ani nemluvě!" vykřikl vzrušeně.

V mysli se mu začínal spřádat počátek hrůzného plánu. Viděl se v čele obrovské armády skřetů a nestvůr, ženoucí se nezadržitelně a neporazitelně přes planiny.

Jak se muži budou třást!

Opřel se o měkký polštář a vyžádal si, aby mu přivedli nový přírůstek do harému, Nyní se chtěl pobavit hrou, která se mu zdála v podivném snu: dívka měla prosit a kvílet a nakonec zemřít.

Čaroděj byl rozhodnutý dát svému plánu čas. Nijak nespěchal. A co se děvčete týkalo, skřeti mu vždycky zaopatří čerstvou hračku.

Zdálo se, že i Crenshinibon je klidný. Do Kessellovy mysli vložil símě, o němž věděl, že uzraje do plánované války. Ale jako Kessell, ani relikvie neměla naspěch.

Křišťálový úlomek čekal deset tisíc let,a by se vrátil do života, a teď mu opět kynul paprsek naděje na moc.

Na nějakém roku mu nezáleželo.

Kniha 2

9

Dospívání

Regis se lenošně protáhl, opřel se o svůj oblíbený strom a široce zívl. Jeho andělské dolíčky zasvitly v jasných paprscích slunce, jež si jaksi našlo cestu hustými větvemi. Rybářský prut měl položený ve vidlici, ačkoli háček byl dávno dohola ožraný. Málokdy chytil nějakou rybu, pyšnil se však tím, že nikdy nepromarnil víc jak jednoho červa.

Co se vrátil do Pustého Lesa, přicházel sem každý den. Přezimoval v Bryn Shanderu u svého dobrého přítele Cassia. Ovšem, to město na kopci nebyl žádný Calimport, ale palác mluvčího byl nejluxusnější věcí v celé Planině ledového větru. Gratuloval sám sobě, že se mu podařilo Cassia přemluvit, aby mu nabídl své pohostinství.

Z Maer Dualdonu zavála chladná bríza a půlčík spokojeně vzdychl. Minula již polovina června a toto byl první horký den léta. A Regis byl rozhodnutý, že si jej užije. Po víc než roce byl venku před polednem a svlékl si oděv, nechávaje slunce pronikat hojivým teplem každou píď jeho těla. Až do poslední záře západu ho odtud nikdo nedostane.

Vyrušil ho zlostný výkřik na jezeře. Zvedl hlavu a pootevřel jedno ztěžklé víčko. První, čehos i spokojeně všiml, bylo břicho, jež se přes zimu pěkně nafouklo, a z tohoto úhlu, jak ležel natažený na zádech, viděl pouze špičky palců u nohou.

V polovině vodní hladiny zápasily o nejlepší místo čtyři lodě, dvě z Termalainu a dvě z Targosu. Motaly se kolem sebe v náhlých obratech a soupeřící plavčíci obou měst po sobě plivali kletby. Posledního čtyři a půl roku - od bitvy o Bryn Shander - byla jejich města prakticky ve válečném stavu. V šarvátkách se víc užívaly nadávky a pěsti než zbraně, přesto však byla nejedna loď proražena nebo vytlačena na úskalí či do pobřežních mělčin.

Regis bezmocně pohodil rameny a položil hlavu zpátky na složenou vestu. V posledních letech se Desetiměstí nijak nezměnilo. Regis a pár mluvčích chovalo vysoké naděje na sjednocenou komunitu i přes ohnivou rozepři po bitvě, k níž došlo mezi Kempem z Targosu a Agorwalem z Termalainu, jenže zakrátko vyprchaly.

Na březích protějšího jezera údobí dobré vůle mezi rivaly také nevydrželo. Mír mezi Caer-Konigem a Caer-Dinevalem trval, pokud jedna z dinevalských lodí neulovila cennou a vzácnou pětistopovou rybu. A došlo k tomu v pásu vody, jehož se Caer-Konig vzdal, aby Caer-Dinevalu nahradil ztrátu vodní plochy, zaviněnou růstem flotily Východního Přístavu.

K nepokojům přispěla i Dobrá Medovina a Douganova Díra, normálně skromná a zuřivě nezávislá města na nejjižnějším jezeře Rudé vody. Dožadovala se úhrad za těžké ztráty utrpěné v bitvě na brynshanderském úpatí. Podle jejich názoru se jich celá válka vlastně vůbec netýkala. Jako podklad požadavku uváděla, že ta dvě města, která spojeneckým úsilím nejvíc získala, by měla také platit. obě severní města se ovšem vzpírala požadavek uznat.

A tak ponaučení, jež ze spojenectví vyplynulo, nikdo nedbal. Deset sídlišť zůstalo stejně rozděleno jako před válkou.

Popravdě nejvíc na tom vydělal Pustý Les. Populace Desetiměstí jako celku se téměř neměnila. Stále sem přicházeli honci štěstěny a prchající lumpové, leč přibližně stejný počet byl zabit, nebo je zdejší kruté podmínky vyhnaly do pohostinnějších končin.

Pustý Les však vzrůstal. Maer Dualdon plynule produkovalo vzácného pstruha, byl z jezer nejvýnosnější, a se svárem mezi Targosem a Termalainem a s Břemenem riskantně usazeným na březích nepředvídatelné, často rozvodněné řeky Shaengarny vypadal Pustý Les ze všech čtyř měst nejslibněji. Zdejší lidé dokonce zahájili kampaň, aby přilákali nové usedlíky. Pustému Lesu dali přízvisko "Domov půlčíka - hrdiny" a rozhlašovali, že po stovky mil je jediným místem se stínícími stromy.

Brzo po válce se Regis postavení mluvčího vzdal. Chtěl to on sám a měšťané nakonec taky. Město rostlo na významu, setřáslo reputaci tavícího hrnce darebáků a v radě potřebovalo rozhodnou osobnost. A Regis se chtěl té odpovědnosti zbavit.

Věděl si ovšem rady, jak na své slávě vydělat. Každý nový rybář ve městě musel z prvních úlovků platit procenta coby poplatek za právo vyvěsit si na loď městskou vlajku a Regis přemluvil vedoucí měšťany a nového mluvčího, že když už použili jeho jméno, aby přivábili usedlíky, měl by z toho dostat svůj díl.

Regis se šťastně smál, kdykoliv mu to vytanulo na mysli.

Dny trávil v klidu a míru, chodil si, kdy a kam chtěl, nejraději však lehával u svého stromu s udicí, na niž nic nechytal.

Vedl náramně spokojený život a jedinou prací, kterou kdy dělal, bylo rytectví. Jeho rytiny mu díky jeho proslulosti vynášely desetkrát víc než dřív a též proto, že sběratele přesvědčil o svém unikátním stylu, který zvyšoval jejich estetickou a uměleckou hodnotu.

Regis položil dlaň na rubínový přívěsek, spočívající mu na nahých prsou. Připadalo mu, že může přemluvit kohokoliv k čemukoliv.

o o o

Těžké kladivo se zaduněním dopadlo na rozžhavený kov. Z kovadliny vytryskla sprška jisker a v půvabném oblouku zmírala ve tmách horké kamenné komory. Těžké kladivo vedené bez námahy mohutnou svalnatou paží zvonilo znovu a znovu.

Kovář měl na sobě jen kalhoty a koženou zástěru. V oranžové záři ohniště se leskl potem a kdejaký záhyb na krku a široké hrudi omalovaly čmouhy černého mouru. Jeho pohyby byly tak rytmické, tak neúnavně lehké, že vypadal téměř nadpřirozeně - jako bůh, jenž kul svět ve dnech před příchodem smrtelníků.

Obličej mu zjasnil spokojený úsměv, když cítil, jak se tvrdé železo konečně poddává dopadu jeho úderů. Nikdy předtím nepracoval s takovým odolným materiálem. Testoval ho až k hranicím jeho vytrvalosti a pocítil vzrušení jak v napětí bitvy, když si nakonec dokázal, že je silnější.

"Bruenor se bude divit!"

Wulfgar si na chvilku oddechl, vážil, do jeho slova naznačovala, a musel se sám sobě zasmát, když si připomněl své trpké začátky v trpaslicích dolech. Jak byl tvrdohlavý a vzteklý! Tehdy mu připadalo, že ho trpaslík připravil o právo zemřít na čestném poli a k tomu ještě cosi bručel o soucitu a dobrém byznysu!

Toto bylo páté a poslední jaro učňovské smlouvy v dolech, jejichž úzké tunely nutily jeho sedmistopovou postavu do věčného ohýbání.

Stýskalo se mu po svobodě volné tundry, kde mohl ruce natáhnout vysoko k teplému slunci a nehmatnému tahu měsíce nebo ležet na zádech, nechat neúnavný vítr lechtat kůži a hledět do krystalických hvězd, kdy se mysl plnila tajemnými vidinami neznámých horizontů. Lnul k brutálnímu kodexu svého národa, který zajetí označil na ztrátu cti, a v prvním roce služby si často přeříkával slova Písně Temposovi jako litanii síly proti slabostem změkčilých civilizovaných jižanů.

Bruenor se však ukázal být tak pevný jako kov, do něhož bušil. Otevřeně prohlásil, že bitvy nemá rád, a přesto mával svou válečnou sekerou se smrtící přesností a setřásl rány, jež by porazily obra.

V časných dnech jejich vztahu byl pro něj trpaslík záhadou. Mladičký barbar byl nucen prokazovat mu určitou míru úcty, neboť ho na poli cti porazil. Ale i tam, kde je bitevní čára jednoznačně určila jako nepřátele, rozeznal v Bruenorových očích pravou, nefalšovanou náklonnost, která ho mátla. Wulfgar a jeho lidé přišli do Desetiměstí loupit a vraždit, ale trpaslíkův postoj k němu víc připomínal přísného otce než otrlého otrokáře. Chlapec si v dolech nepřestal uvědomovat své podřadné postavení, neboť drsný Bruenor mu často vynadal a zadával mu malicherné ponižující úkoly.

Wulfgarův hněv po měsících vyprchal. Naučil se přijímat své poddanství s obrněným klidem, vykonával Bruenorovy příkazy bez otázek či stížností. Postupně se podmínky urovnávaly, lepšily.

Bruenor ho učil práci u slévárenské pece a později mu ukázal, jak se kov zpracovává do různého nářadí a zbraní. A konečně přišel den, na nějž Wulfgar nikdy nezapomene - dostal vlastní pec a kovárnu, kde pracoval sám a bez dohledu, ačkoli Bruenor tam často strčil hlavu a bručel kolem nepřesného úderu nebo poukázal na nějaké nedostatky. Víc však než poměrná svoboda ta malá kovárna vrátila chlapci hrdost. Od prvního zdvihu jeho vlastního kovářského kladiva byl obranný stoicismus služebníka nahrazen dychtivostí a puntičkářskou přesností pravého řemeslníka. Barbar shledal, že nesnáší sebemenší chybičku, a někdy předělal celý kus, aby opravil lehkou vadu.

Wulfgara nová odpovědnost nesmírně těšila, pokládal ji za přínos, který mu v budoucím životě prospěje, ač zatím nevěděl jak.

Bruenor to nazval "budováním charakteru".

A fyzicky mu práce platila dobré dividendy. Sekání kamene a bušení do kovu zesílily barbarovo svalstvo, přetvořily vyčouhlý rámec mládí do tuhého objemu nevídané síly. A byl ohromně vytrvalý, neboť tempo neúnavných trpaslíků mu zesílilo srdce a roztáhlo plíce.

Wulfgar znechuceně sevřel rty, když si živě připomněl první vědomou myšlenku, jež se mu zaryla do mozku tam na tom poli u Bryn Shanderu. Zařekl se, že Bruenorovi splatí krví v tom okamžiku, kdy splní podmínky učebního závazku.

Užasle pochopil, že se pod Bruenorovým vedením stal jiným, lepším člověkem a představa, že by proti němu zvedl zbraň, mu připadla absurdní.

Proměnil své dojetí v pohyb, udeřil kladivem do železa, zplošťoval jeho neuvěřitelně tvrdou hlavu víc a víc, až se podobala čepeli. Z tohoto kusu bude skvělý meč.

Bruenor se bude divit.

10
Síly temna

Statný ork Torga hleděl na skřeta Grocka s neskrývaným opovržením. Jejich kmeny spolu bojovaly po léta, tak dlouho, kam až sahala paměť. V nebetyčné Páteři světa sdíleli a bezohledně soutěžili o území a potravu s vrozenou brutalitou válečnických ras.

A teď tu stáli vedle sebe bez napřažených zbraní, přitažení na toto místo silou mnohem větší, než byla jejich vzájemná nenávist. V každou jinou dobu, na každém jiném místě by oba kmeny už dávno spolu lítě bojovaly, není se museli spokojit s planými výhrůžkami a zlostnými pohledy, neboť dostali rozkaz, že své spory musí odložit stranou.

Torga a Grock se obrátili a bok po boku kráčeli k věži, kterou obýval muž - jejich budoucí pán.

Vstoupili do Krystal-Tirith a stáli před Akarem Kessellem.

o o o

K jeho početnějším řadám se přidaly dva další kmeny. Všude na plošině kolem jeho věže vlály standarty několika klanů skřetů i orků a mnoha jiných a všichni přišli sloužit svému pánovi. Kessell dokonce přitáhl i velký klan obrů, pár trolů a dvě dvacítky tuláckých verbegů - nejmenší z obrů, nicméně byli to obři.

Korunoval svůj úspěch skupinou ledních obrů, kteří sem přišli sami, aby potěšili vládce Crenshinibonu.

Akar byl docela šťastní se svým životem v Krystal-Tirith, ale Crenshinibon nebyl, jeho hlad po moci se nedal utišit. Nakrátko se spokojil s malými přírůstky, leč pak po svém majiteli vyžadoval víc, další výboje. Nestavěl se otevřeně na odpor, neboť v neustálé válce vůlí byl Kessell rozhodujícím činitelem. Ten malý kousek krystalu měl v zásobě neuvěřitelnou moc, ale bez prostředníka byl jako meč v pochvě a neměl žádnou ruku, která by jej vytasila. A tak prosazoval svou vůli manipulací - do čarodějových snů vkládal vidiny dobývání, jimiž Kessellovi předváděl, co všechno dokáže moc. Bývalému, nepříliš chytrému učni mával před nosem mrkví, které nemohl odolat - úctou.

Kessell - pro domýšlivé čaroděje z Luskanu pouhé plivátko a zdálo se, že vlastně pro kohokoli - byl pro ambiciózní návrhy snadnou kořistí. On, který nebýval ničím víc, než kusem bláta na podpatcích významných osobností, bolestně toužil po šanci, aby mohl role obrátit.

Crenshinibon ho nepřestával ujišťovat, že nyní mohl své fantazie uskutečnit. S relikvií u srdce se mohl stát uzurpátorem, vládcem. Mohl dokázat, že se při zmínce jeho jména všichni roztřesou strachem, dokonce i čarodějové ve své Věži kouzelných věd.

Kessell musel být trpělivý. Několik let se učil, jak důvtipně ovládat napřed jeden a pak druhý skřetí kmen. ale vyžadovalo to daleko víc lsti, aby svedl dohromady tucty rozličných kmenů, zlomil jejich vrozené nenávisti a ohnul je do svého poddanství. Musel je přivádět postupně a zajistit, že jsou až do dna duše otroky jeho vůle, než se odvážil přitáhnout další houf.

Ale dařilo se mu to výborně, teď dokonce přivedl dva nepřátelské kmeny zároveň a výsledek ho potěšil. Torga a Grock vstoupili do Krystal-Tirith a každý hledal způsob, jak by svého rivala zabil, aniž by na sebe přivolal čarodějovu pomstu.

Avšak po krátkém pohovoru s Kessellem spolu odcházeli jako staří přátelé a bavili se o slávě budoucích vítězství.

Kessell si hověl v polštářích a uvažoval o svém štěstí. Jeho armáda se utvářela vskutku dobře. Pro pozice polních velitelů měl lední obry, obry pro polní stráž, verbeny jako smrtící úderní voj a trolů, ohavné, strašlivé troly za svou osobní stráž. A jestli počítal správně, měl deset tisíc fanaticky oddaných skřetů, aby provedli žatvu ničení.

"Vivat Kessell!" zaječel a harémová dívka, která mu manikúrovala dlouhé nehty, sebou ulekaně trhla, přestože její mysl byla už dávno zničená krystalem. "Sláva tyranovi Planiny ledového větru!"

o o o

Daleko na jih od zmrzlých stepí, v civilizovaném světě, kde lidé měli víc času pro chvíli oddechu a přemýšlení a každý čin nebyl rozhodnut holou nutností, nebyli čarodějové a rádoby - čarodějové tak vzácní. Praví mágové, celoživotní studenti kouzelných věd, praktikovali své povolání s patřičným respektem k magii a věčně trnuli nad možnými důsledky svého užívání kouzelných formulí.

Pokud je nepohltila touha po moci - což byla velice nebezpečná věc - praví mágové prováděli své pokusy s pečlivou opatrností a málokdy zavinili neštěstí.

Rádoby - mágové byli docela jiná sorta. Byli to muži, kteří nějak přišli ke svitku mistrovské knihy kouzel nebo našli nějakou relikvii, a ti právě byli strůjci kolosálních kalamit.

Podobný případ se přihodil jednou v noci čarodějovu učni. Mladý, velice slibný muž získal někde diagram mocného magického kruhu a potom hledal a našel přivolávací formuli. Učeň omámený příslibem moci objevil v zápascích svého mistra pravé jméno démona.

Mladík si obzvláště zamiloval umění, jímž se do služeb povolávaly bytosti z jiných rovin. Za obezřetného dohledu mu jeho pán dovolil, aby magickým portálem přivedl skrčky a many, neboť mu chtěl ukázat, jak je to nebezpečné, a udělit mu tak lekci v opatrnosti. Docílil tím pravého opaku, v mladíkovi vzbudil ještě větší touhu, aby se tomuto umění naučil. Prosil mistra, aby mu dovolil pokus s přivoláním pravého démona, a čaroděj odmítl. Věděl, že na takovou zkoušku zdaleka nestačil. A chlapec s ním nesouhlasil.

Ještě tentýž den kresbu kruhu dokončil. Tak si byl jistý, že to zvládne, že nevěnoval ani den - někteří čarodějové tím strávili týden - opětovnému zkoumání run a symbolů, ani nevyzkoušel kruh na nějaké menší bytosti, jako třeba skrčkovi.

A teď v něm seděl, oči upřené na oheň ohřívadla, jež poslouží za bránu k Propasti, a se sebejistým pyšným úsměvem zavolal démona.

Errtu byl však rád, že soudné zavolání zachytil. Před několika lety cítil z materiální roviny příboj moci, že věřil, že ukončí hledání, do něhož se dal před tisíci lety. Posledních několik roků netrpělivě čekal, kdy mu čaroděj otevře cestu, aby mohl přijít na materiální rovinu a vyšetřit to.

Mladý učeň cítil, jak je sám vtahován do hypnotického ohně. Žár se sjednotil do jediného vysokého plamene a ten se začal mučivě kývat ze strany na stranu, sem a tam.

Obluzený učeň si ani neuvědomil, že intenzita ohně stoupá. Jazyk plamene šlehal stále výš a výš, mihotání se zrychlovalo a zabarvení prošlo až do nejvyšší tavící výhně bělosti.

Sem, tam. Sem, tam…

Teď se divoce kmital a nabíral sílu,a by podepřel mocnou bytost, která čekala na druhé straně.

Učeň se zapotil Věděl, že moc formule narůstala daleko za jeho možnosti, že magie už ožila svým vlastním, nespoutaným životem a převzala moc. Nemohl postup nijak zastavit.

Sem - tam - sem - tam…

V plameni rozeznal tmavý stín, obrovské ruce s drápy, kožnatá křídla, jako má netopýr. A velikost té bestie. Obr i podle měřítek jeho druhu.

"Errtu!" zvolal mladík - slovo z něho vynutily příkazy formule. V mistrovských poznámkách nebyl přesný popis, co jméno skrývá, ale jasně viděl, že patřilo mocnému démonovi, nestvůře z nižší hierarchie vládců Propasti.

Se - ta - se - ta---

Teď byla viditelná i groteskní hlava s tlamou a čumákem jako pes, přerostlými špičáky jako kanec a proti žáru přivřené, krvavě rudé oči. Kyselinové sliny syčely, jak do padaly do ohně.

S - s - s - s…

Oheň vyšlehl do konečného klimaxu moci a Errtu jím postoupil. Démon se vůbec nezastavil, aby vzal v úvahu vyděšené lidské mládě, které z hlouposti zvolalo jeho jméno. Začal se pomalu plížit kolem magického kruhu, hledaje známky dosahu moci tohoto čaroděje.

učni se konečně podařilo se sebrat. Přivolal jednoho z hlavních démonů! Tato skutečnost mu pomohla, aby znovu získal důvěru ve svou čarodějnickou schopnost. "Postav se přede mě!" rozkázal. Ovládání tvora z chaotických nižších rovin vyžadovalo pevnou ruku.

Errtu nevyrušeně pokračoval ve zkoumání magických symbolů.

Učeň se dopálil. "Budeš mě poslouchat!" ječel. "Přivedl jsem tě sem a držím klíč k tvým mukám! Poslechni mé rozkazy a pak tě milostivě propustím zpátky do tvého hnusného světa! Teď se přede mne postav!"

Učeň byl na sebe náramně pyšný.

Potom však Errtu našel chybu v opisu jedné runy - osudnou nedokonalost magického kruhu.

Učeň byl mrtvý.

o o o

V hmotném světě vnímal moc mnohem citlivěji a lehce si našel směr vyzařování. Na svých obrovitých křídlech Errtu letěl nad městy lidí, šířil paniku všude, kde se objevil, ale nezvolnil, aby se pokochal tím chaosem pod sebou.

Rovně jako šipka a stejně rychle se nesl přes hory a jezera, přes veliké dálky prázdné země. K nejsevernějšímu pásmu hor v Říších, k Páteři světa, k pravěké relikvii, kterou hledal celá staletí.

o o o

Kessell si byl vědom démonova příchodu dávno před tím, než shromážděné voje začaly prchat ze tmy letícího stínu. Crenshinibon tu informaci čaroději předal, neboť živoucí relikvie předvídala pohyby mocného tvora z nižších rovin, jenž po ní pátral po nesčíslné roky.

Kessell se nestrachoval. Byl přesvědčený, že uvnitř jeho věže zvládne i tak silného nepřítele, jakým byl Errtu. A proti démonovi měl obrovskou výhodu - byl vládcem relikvie. Byla s ním sladěná a jako většina magických artefaktů z počátku světa nemohla týt majitel vyrvaná holým násilím. Errtu si relikvii přál sám pro sebe, neodváží se Kessellovi odporovat, aby nevyvolal Crenshinibonův hněv.

Démon dychtivě slintal, když uzřel věžatou podobu krystalu.

"Kolik roků?" zavyl vítězně. zřetelně viděl dveře vchodu, neboť byl tvorem z nehmotného světa, a hned k nim přistoupil. Nikdo z Kessellových stráží,a ž skřeti či obři, mu nestáli v cestě.

Čaroděj obklopený trolly ho očekával v přízemní hale. Kessell chápal, že trollové by mu proti démonu - vládci ohně - nebyli nic platní, ale chtěl je jako dekorum, aby udělal na démona dojem.

Bylo celkem v jeho silách, aby ho poslal pryč, ale krystal mu vnukl jiný návrh.

Errtu by mohl být užitečný.

Démon se zastavil, sotva se protlačil dveřmi. Věž byla v tak odlehlém místě, že Errtu očekával, že zde najde orka či snad obra. Doufal, že přihlouplého majitele relikvie zastraší, nebo ho nějakým trikem přiměje, aby mu relikvii vydal, jenže vzhled muže v hávu, pravděpodobně mága, vhodil do jeho plánu nečekanou kličku.

"Zdravím tě, mocný démone." Kessell se zdvořile, hluboce uklonil. "Vítej v mém skrovném domě."

Errtu podrážděně zavrčel, ve své všeobjímající zášti a závisti vůči sebevědomému člověku zapomněl, co se může přihodit, pokusí-li se vlastníka zničit.

Crenshinibon mu to připomenul.

Ze stěn náhle vybuchlo světlo a obklopilo Errtu jasem tuctu pouštních sluncí. Démon se zarazil, děsivá pracka přikryla citlivé oči. Jak zakrátko vybledl a démon zůstal stát, kde byl.

Kessell se ušklíbl. Moc stojí při něm! Pyšně oslovil nestvůru znovu, tentokrát však jeho hlas zněl ostře. "Ty jsi přišel pro tohle," sáhl pod háv a vyňal krystal. Oči démona se přimhouřily a upřely se na předmět jeho touhy.

"Nemůžeš jej mít," řekl Kessell věcně a opět jej uschoval. "Je právem můj, já jsem jej našel. Ty na něj nemáš žádný nárok!" Hloupá nadutost byla osudnou vadou Kessellovy osobnosti, jež ho vždycky dostala do neštěstí, a teď měl chuť démona v bezvýchodné situaci chvilku potrápit.

"Dost," varoval ho pocit uvnitř - hlas, jehož podezříval, že je vůlí relikvie.

"Tohle není tvá věc," odsekl čaroděj vztekle. Errtu se rozhlédl halou, ke komu Kessell mluví. Trollové si ničeho

nevšimli. obávaje se neviditelného útočníka zamumlal nakolik odhalujících zaříkání, aby se pojistil.

"Dráždíš nebezpečného nepřítele," naléhal krystal. "Já jsem tě před démonem ochránil, ale popuzuješ proti sobě tvora, jenž může být cenným spojencem."

Jak se mu stalo zvykem, kdykoliv ho Crenshinibon oslovil, objevil netušené možnosti. Řekl si, že bude s netvorem vyjednávat a dojdou ke kompromisu, který bude výhodný pro oba.

Errtu vážil svou situaci. Toho drzého člověka nemohl zničit, přestože by se jeho pozvolným zabíjením vpravdě kochal. Avšak odejít bez relikvie, zapomenout na pátrání, kterým se zabýval staletí, nepřicházelo v úvahu.

"Mám pro tebe nabídku, dohodu, jež by tě mohla zajímat," pronesl čaroděj vábivě, nevyhýbaje se smrtonosnému pohledu.

"Zůstaň po mém boku a staň se velitelem mého vojska! S tvým vedením, s mocí Crenshinibonu a Akarem Kessellem v pozadí rozmetáme celý sever!"

"Sloužit? Tobě?" zachechtal se Errtu. "Nemáš nade mnou žádnou moc, červe!"

"Nechápeš, co míním," odvětil Kessell. "Dívej se na to jako na výhodu. Připojil by ses k tažení zkázy a dobývání! Máš moji nejvyšší úctu, démone, neodvážil bych se ti poroučet či pokládat se za tvého pána!"

Crenshinibon se svými cílevědomými instrukcemi vedl Kessell dobře a Errtuův méně výhružný postoj dokazoval, že nad návrhem uvažuje.

"A nezapomínej, co v budoucnu získáš," cukroval čaroděj. "Podle tvých věčných měřítek žijí lidé jen krátce. Kdo získá krystal, když Akar Kessell už nebude?"

Errtu e ušklíbl a mírně se uklonil. "Jak bych mohl odmítnout tak štědrou nabídku?" chrčel hrozivým nezemským hlasem. "Ukažte mi tedy, jaké slavné bitvy plánujete."

Akar takřka poskočil radostí. Teď byla jeho armáda kompletní.

Měl generála.

11
Aegisův tesák

Na Bruenorově dlani se zaleskl pot, když vkládal klíč do zaprášeného zámku těžkých dřevěných dveří. Toto byl začátek dění, které až do dna vyzkouší všechnu jeho zručnost a zkušenost. Jako všichni mistři kováři čekal na tento okamžik od počátku svého dlouhého výcviku, těšil se a zároveň se jej trochu bál.

Musel silně zatlačit, aby se dveře otevřely do malé komůrky. Rezavé závěsy skřípaly, dřevo vrzavě protestovalo, během let se zkřivilo a usadilo. Bruenor to uklidnilo, nechtěl, aby se někdo v jeho nejcennějším majetku přehraboval. Rozhlédl se po tmavé chodbě málo užívaného důlního úseku, ujistil se, že ho nikdo nesleduje, a vstoupil dovnitř, mávaje pochodní,a by strhl závoje pavučin.

Jediným kusem nábytku byla železem pobitá bedna obtočená dvěma silnými řetězy, spojenými obrovským visacím zámkem. Bednu křížily husté pavučiny a silná vrstva prachu zakrývala celé víko. Druhá dobrá známka, pomyslil si. Znovu vykoukl do chodby a potom dveře zavřel tak tiše, jak to šlo.

Opálil pavučiny plamenem, na moment oranžově foukly a uhasly. U bedny poklekl a pochodeň položil na zem. Z torny u pasu vyjmul kus dřevěné desky a vytáhl stříbrný klíc, jenž mu visel na řetízku kolem krku. S prknem pevně před sebou a drže prsty pod rovinou dírky, vsunul klíč opatrně do zámku.

Teď přišla ožehavá část. Bruenor pomalu otáčel klíčem a naslouchal. Když západka cvakla, zapřel se a bleskově odtrhl ruku s klíčem, zámek se vysmekl z kroužku, uvolniv natažené pero páčky, která byla vtisknuta mezi ním a bednou. Malý šíp klepl do dřevěného bloku a Bruenor si úlevou oddychl. Ač past nachystal před téměř sto lety, věděl, že jed tundrového hada si uchoval smrtelné žihadlo.

Trpaslíkovu ostražitost přemohlo divoké vzrušení, spěšně odhodil řetězy a sfoukl prach. Uchopil víko, připomněl si závažnost svého konání a okamžitě se ovládl.

Každý, kdo by byl jeho bednu našel a podařilo se mu překonat smrtonosnou past, by byl nadšený jejími poklady. Stříbrný pohár, pytlík zlata a drahokamy zdobená, ač mizerně vyvážená dýka byly promíchány s jinými méně hodnotnými věcmi, pro zloděje by sbírka osobních věcí neměla žádnou cenu - byla tu promáčknutá přilba, staré holínky a podobné předměty.

Byly však pouhou clonou. Bruenor je vytahoval ven a bezohledně je házel na špinavou zem.

Dno těžké bedny sedělo právě nad úrovní podlahy, nijak neprozrazovalo, že by se tam mohlo nacházet něco dalšího. Trpaslík však pod bednou vyřízl díru a usadil v ní bednu tak nenápadně, že i pozorný zloděj by přísahal, že stojí na podlaze. Teď vytáhl ze dna suk ve dřevě a v otvoru zahákl svůj svalnatý prst. Dřevo během let pracovalo a Bruenor se s tím trápil hodnou chvíli, než se mu je podařilo uvolnit. Tahal ze všech sil, vtom s prasknutím povolilo a trpaslík přepadl na záda. Hned byl u bedny a nedočkavě přes její okraj kontroloval svůj poklad.

Blok nejčistšího mitrilu, malá kožená taška, zlaté pouzdro a stříbrný válec na pergamenové svitky uzavřený diamantem ležely přesně tak, jak je tam před dávnem uskladnil.

Když své cennosti vytahoval a ukládal je do vaku, ruce se mu chvěly a několikrát musel přestat a otřít si z nich pot. Blok mitrilu dal na rozloženou deku. Rychle falešné dno vsunul zpátky, přesvědčil se, že suk ve dřevě pevně sedí, a naskládal ostatní věci do bedny. Napnul řetězy a spojil je zámkem, přesně jak byly dříve, neviděl však důvod, proč by měl znovu nastražit nebezpečnou past.

o o o

Bruenor vybudoval svou tajnou kovárnu ve skrytém zářezu na úpatí Kelvinovy mohyly. Místo bylo na samém konci trpasličího údolí, kam nikdo nechodil. Při stavbě s radostí zjistil, že kámen zde byl tvrdý a čistý, hluboce nasycený silou země, a to pro svou svatyni potřeboval.

Trpaslík se k ní blížil odměřenými, uctivými kroky. Přinášel sem své dědictví a jeho myšlenky sklouzly sta let pozpátku do Síně mitrilu, starověké domoviny jeho lidu, a v duchu slyšel otcův proslov, s nímž mu slavnostně předával první kovářské kladivo.

"Jestli máš pro řemeslo opravdovém talent," pronesl otec významně "a jestli budeš mít štěstí, že budeš žít dlouho a pocítíš sílu země, nadejde tvůj zvláštní den. Na naše lidi bylo vložený zvláštní požehnání - někdo by řekl, že spíš kletba - neboť jednou, jenom jedinkrát může někdo z těch nejlepších kovářů našeho klanu vyrobit zbraň podle svého výběru, která předčí cokoliv, co kdy vykoval. Až ten den přijde, synu, měj se na pozoru, neboť do té zbraně vložíš pěkný kus sebe sama. Nikdy v životě už té dokonalosti nedosáhneš a s tím vědomím ztratíš hodně ze svého řemeslnického fortelu, kterej řídí úder tvého kladiva. Mohlo by se přihodit, že tvůj život bude najednou prázdnej.

Jestli seš ale dobrej, jak říká tvůj původ, ukováš legendární zbraň, která bude žít ještě dlouho potom, co se tvý kosti obrátí v prach."

Bruenorův otec zahynul ve tmách, jež postihly Síň mitrilu, nedožil se svého zvláštního dne, ač kdyby byl, několik předmětů, které měl ve vaku, by potřeboval. Trpaslík si toho vážil, bylo to jeho vzácné dědictví a věděl, že vyrobí takovou zbraň, na niž bude duch jeho otce opravdu pyšný.

Bruenorův den přišel.

o o o

Na počátku týdne měl Bruenor živý sen, v bloku mitrilu viděl podobu dvouhlavého kladiva. Trpaslík tomu znamení ihned porozuměl a musel si pospíšit, aby měl všechno připravené pro kouzelnou noc, která se rychle blížila. Měsíc na obloze byl již velký a jasný. Dosáhne úplňku v noci slunovratu, šedého času mezi dvěma ročními obdobími, kdy vzduch je nabit magií. Úplněk ještě pozdvihne čarovnost té noci a Bruenor doufal, že zachytí opravdu silné kouzlo, pronese-li zaříkání moci.

Měl před sebou hodně práce, měl-li být připraven. Dřina začala stavbou malé pece. To byla snadná část a musel se přemáhat, aby myslel na konstrukci a nezneklidňoval se myšlenkami na kování zbraně.

Teď přišel čas, na který čekal. Rozbalil deku a hleděl na těžký blok mitrilu, vychutnávaje jeho čistotu a sílu. Podobný blok držel v rukou už dřív a na moment jím prolnula úzkost. Zíral upřeně do stříbrného kovu.

Dlouhou dobu to byl jen hranatý blok. Pak se jeho strany zaoblily do jasného tvaru válečného kladiva. Srdce mu letělo jako o závod, prudce oddechoval.

Jeho vidina byla skutečná!

Zapálil v peci a dal se do práce. Dřel celou noc, až světlo nového dne rozehnalo kouzlo, v němž byl ponořen. Stavil se doma, jen aby si vyzvedl adamantinovou tyč, již si pro zbraň odložil, a vrátil se do své kovárny, aby se trochu vyspal. Odpoledne ho našlo, jak netrpělivě přechází sem a tam, zatímco čekal na noc.

Sotva se zešeřilo, dal se do práce. Kov se jeho zkušenému zacházení snadno poddával a Bruenor věděl, že než přijde svítání, bude hlava kladiva hotová. Ač měl před sebou ještě hodiny tvrdé práce, cítil příval hrdosti. Příští noc vyrobí adamantinovou rukojeť a vše bude připravené pro očarování pod úplňkem noci letního slunovratu.

o o o

Sova nehlučně klouzala na hebkých křídlech k malému králíkovi. Ke kořisti ji naváděly smysly vyvinuté pro noční lov, jako všechny noční lovce. Bude to lehká kořist, to nešťastné stvoření ani neví, že má za sebou dravce. Sova však byla podivně nesvá, soustředění lovu v poslední chvíli zakolísalo. Velký pták málokdy minul, ale tentokrát se vracel ke svému hřadu bez potravy.

Hluboko v tundře seděl nehnutě jako socha osamělý vlk, seděl tam ještě, když obrovský kotouč stříbrného měsíce prolomil plochý kraj obzoru. Seděl, dokud se vábivý disk nevynořil v celém zářícím majestátu, a pak zavyl odvěkým způsobem jeho roku. Vlci mu z dálky odpovídali a noc zněla voláním k moci nebes.

Noc letního slunovratu nadcházela.

Bruenor její magii zřetelně vnímal, byl však plně zaujat vrcholným dílem své celoživotní práce, na něž se plně s klidem soustředil. Ruce měl pevné, když otevřel zlaté víko malého pouzdra.

Mocné válečné kladivo leželo ve svěrácích před ním. Představovalo jeho nejdokonalejší výrobek a i teď bylo nádherné a mocné, čekalo však na delikátní runy a symboly, které mu dají zvláštní moc.

Trpaslík uctivě vyjmul z pouzdra malou stříbrnou paličku a rydlo. Byla to jemná a složitá práce a bez váhání se do ní pustil. Usadil rydlo na kov a pevně na ně klepl paličkou. Ušlechtilé kovy zazvonily ostrou, čistou notou, která mu projela páteří. V srdci věděl, že všechny podmínky jsou dokonalé, a zachvěl se, když pomyslel na výsledek své noční práce.

Nepostřehl oči, jež ho z dálky upřeně pozorovaly.

Pro první vrypy nepotřeboval žádnou předlohu, byly to symboly, které žili v jeho mysli. S vážností vryl do kladiva znak Moranina - Kováře duší, a na stranu jeho hlavy znak Clanggedona, trpasličího boha bitvy. Potom vzal válec na svitky a jemně vytáhl diamantový uzávěr. Nahlédl dovnitř oddechl si, když viděl, že pergamen přežil dlouhé uskladnění bez poškození. Otřel si upocené ruce, svitek vysunul a rozložil na kovadlině. Zprvu se zdálo, že je stránka prázdná,

postupně však paprsky úplňku přemluvily symboly, aby vyjevily tajné runy moci.

Ty byly jeho dědictvím, měl je v krvi, a ačkoli je nikdy dřív nespatřil, jejich kouzelné čáry a křivky se mu zdály úzce známé. S pevnou rukou a důvěrou posadil stříbrné rydlo mezi jména obou bohů a začal vyrývat tajné runy. Cítil, jak ses jejich kouzlo z pergamenu vlévá do něho a do zbraně, a s úžasem pozoroval, že jakmile runu přenesl do kovu, z pergamenu zmizela. Byl tak hluboce v transu své práce, že pro něj čas přestal existovat, teprve až runy dokončil, viděl, že měsíc překročil svůj vrchol.

První zkouška jeho zručnosti přišla, když runy zakryl klenotem v horském symbolu Dumathoina, Držitele tajemství. Linky bohovy znaku se do detailu kryly s runami, překrývaly tajné přepisy moci.

Bruenor byl spokojený, jeho práce se chýlila ke konci. Chvíli seděl a zhluboka dýchal, aby se naprosto uklidnil, neboť teď přicházela poslední a nejdůležitější zkouška jeho odbornosti. uvolnil provázek a obdivoval chvilku jemné zátřpyty diamantového prachu.

Drizzt na hřebenu ztuhl napětím, ale dával pozor, aby ničím nevyrušil přítelovo naprosté soustředění.

Bruenor zadržel dech, pak náhle trhl taškou vzhůru a její obsah vyletěl vysoko do vzduchu, do měsíční záře. Tašku pustil, uchopil válečné kladivo oběma rukama a zvedl je nad hlavu. Pronášel slova moci a cítil, že z něj prchá všechna síla. Nedozví se však, jak dobře si počínal, dokud práce nebude kompletní. Míra přesnosti rytin rozhodne o jeho úspěchu, neboť jak pracoval na runách, jejich síla proudila do jeho srdce. Tato moc pak táhla magický prach ke zbrani a její moc se zase měřila množstvím třpytného diamantového pachu, který pohltila.

Před očima se mu zatmělo. Hlava se mu točila, nechápal, co ho ještě drží na nohou. Stravující moc slov vycházela sama od sebe z jeho duše. Ani si neuvědomoval, že slova proudící mu ze rtů vysávala stále víc a víc jeho síly.

Potom padal a prázdnota bezvědomí ho obestřela dřív, než zarazil na zem.

Drizzt se odvrátil a opřel se o skálu - i jeho napětí vyčerpalo. Neměl tušení, zda jeho přítel noc své zkoušky přežije, ale nesmírně ho obdivoval a v duchu mu blahopřál. Neboť on sám byl svědkem trpaslíkova triumfu - když ten "chudák" omdlel - neboť mitrilová hlava kladiva žhnula živou magií a vtáhla do sebe celou sprchu diamantů.

Ani jediný prášek ze třpytivé fontány neunikl Bruenorově výzvě.

12
Dar

Wulfgar seděl vysoko na severní straně Bruenorova výstupu. Chodíval sem často, aby byl sám se svými myšlenkami a svobodným větrem. Teď se jeho oči upíraly dolů na území skalnatého údolí a pátraly po sebemenším pohybu, jenž by značil trpaslíkův návrat. Za údolím trpaslíků byla Kelvinova mohyla a severní cíp Lac Dinnesheru. Mezi nimi se táhl rovinatý pás - známá Planina ledového větru.

A za ní byl průsmyk, jenž byl na cestě k jeho domovině.

Trpaslík mu řekl, že tu pár dní nebude, a Wulfgar se zaradoval, že bude mít na chvilku pokoj o jeho věčného brumlání a kritiky. Ta radost nějak brzo vyprchala.

"Máš strach, že se mu něco stalo?" ozvalo se za ním. Nemusel se obracet, aby poznal hlas Catti.

Nenamáhal se s odpovědí, byla to od ní stejně jen řečnická otázka a tak jak tak by mu nevěřila, kdyby to popřel.

"Přijde zpátky," dívka pokrčila rameny. "Bruenor je jako skála, v tundře není nic, do by ho dokázalo zastavit."

Mladý barbar se po děvčeti ohlédl. Před časem, když mezi Bruenorem a Wulfgarem zavládla důvěra, trpaslík ho představil své adoptované dcerce, lidskému sirotkovi hochova věku.

Na povrchu byla chladně klidná, v nitru sálala ohněm a duchem, na nějž nebyl zvyklý. Barbarské dívky byly vychované, aby si své myšlenky a názory nechávaly pro sebe, podle měřítek mužů nebyly důležité. Catti však stejně jako její mentor říkala, co si myslela, a nikoho nenechala na pochybách, co o určité věci soudí. S Wulfgarem se téměř stále dohadovali, často se zlostně přeli, ale Wulfgar byl rád, že má někoho ve svém věku, někoho, kdo na něj neshlíží z piedestalu stáří a zkušeností.

V prvním roce jeho učební doby mu Catti hodně pomáhala, jednala s ním s respektem, když si sám sebe přestal vážit. Někdy měl dojem, že v tom měla prsty, když se Bruenor rozhodl, že si ho vezme pod své vedení.

Byli stejného věku, ač v mnoha ohledech se zdála být starší - měla pevný vnitřní smysl pro realitu, jenž krotil i její výbušnost. V jiném směru, jak šla a sem a tam si poskočila, byla věčným dítětem. Její neobvyklá klidná vyrovnanost a vážnost se v okamžiku dovedla změnit v neovladatelnou radost a Wulfgara to mátlo a vyvádělo z míry, kdykoliv s ní mluvil.

Těch příčin, proč se cítil v nevýhodě, bylo ovšem víc. Catti byla bezesporu velice krásná, těžké vlny bohatých rudohnědých vlasů jí spadaly přes ramena a tmavomodré pronikavé oči by vyvolaly ruměnec na tváři kdejakého nápadníka. Za vší tou krásou však byl něco, co Wulfgara zaujalo. Catti byla za hranicí jeho zkušeností, byla to mladá žena, která neodpovídala roli, s jakou se v tundře setkávala. Nemohl sám sobě zapřít, že ho přitahuje.

"Chodíváš sem často. Co tady hledáš?" vyptávala se zvědavě.

Wulfgar pokrčil rameny, sám dobře nevěděl.

"Tvůj domov?"

"Jistě, a jiné věci, které žena nikdy nepochopí."

Catti se nad neúmyslně urážlivou odpovědí rozesmála. "Tak mi to pověz," naléhala a v tónu zazněl posměch.

"Má hloupost možná do problému vnese nové světlo," dodávala škádlivě, seskočila dolů na kámen a usedla vedle něho na výstupek.

Wulfgara potěšil její půvabný pohyb. Stejně jako protichůdnost její citové směsi, připadala mu záhadná i fyzicky. Byla vysoká a štíhlá, vypadala velmi křehce, vyrůstala však v jeskyních trpaslíků a byla zvyklá na namáhavou, těžkou

práci.

"Přemýšlím o dobrodružství a nesplněném slibu," řekl tajuplně, snad aby na dívku učinil dojem, ale víc aby posílil své vlastní názory v tom, o co se žena má starat či nemá.

"Slib, který hodláš splnit, jen co budeš volný," usoudila Catti.

Wulfgar vážně kývl. "To je moje dědictví, břímě, které na mne bylo vloženo, když byl můj otec zabit. Jednoho dne…" Jeho hlas se vytratil a toužebně se díval na prázdnotu tundry za Kelvinovou mohylou.

Catti potřásla hlavou, rusé kadeře na ramenou poskočily. Prohlédla Wulfgarovou fasádou dost na to, aby pochopila, že se chce ve jménu cti vydat za nebezpečným, pravděpodobně sebevražedným posláním.

"Nevím, co tě žene. Přeji ti štěstí v tvém dobrodružství, ale jestli se za ním hodláš vypravit a nemáš lepší důvod, než co jsi mi řekl, mrháš svým životem."

"Do ženská ví o cti?" střelil zpátky zuřivě.

Catti nemohl zastrašit a trvala na svém. "Pravda, co?" zvýšila hlas. "Ty si myslíš, že tvé velké pracky všechno udrží jen pro to, co máš ve svých kalhotách?!"

Wulfgar zčervenal do tmavoruda a odvrátil se. Nebyl schopen se vypořádal s tak chlapským výrokem, proneseným jemnými ženskými rty.

Catti ještě neskončila. "A mimoto si můžeš žvanit, co chceš, o tom, proč tady dnes dřepíš! Vím, že se o Bruenor bojíš, a nechci slyšet, jak se to pokoušíš zapřít!"

"Ty víš jen to, co si přeješ vědět!"

"Vždyť jsi jako on," Catti náhle změnila nit hádky a Wulfgarovu poznámku přešla. "Podobáš se trpaslíkovi víc, než kdy přiznáš!" řekla se smíchem. "Oba pyšní, oby dva tvrdohlaví a žádný nepřipustí, jak vám na sobě záleží. Ať je tedy po tvém, Wulfgare z Planiny ledového větru. Mně můžeš nalhávat, co chceš, ale sobě… to je jiná věc!" VYskočila ze svého bidýlka a běžela dolů skalnatou stezkou k údolí trpaslíků.

Díval se za ní a obdivoval lehký tanec jejích kroků, přestože kypěl hněvem. Ani se nepokoušel uhodnout, proč má na Catti takový vztek.

Věděl, že kdyby to učinil, jako obvykle by shledal, že se vzteká, protože její slova trefila do černého.

o o o

Drizzt DoUrden trpělivě hlídal svého přítele celé dva dny. Přestože se o Bruenor obával a byl zvědaví na zázračné válečné kladivo, držel se od kovárny v uctivé vzdálenosti.

Konečně v šeru třetího rána se Bruenor pohnul a protáhl se. Drizzt potichu šlapal pryč, kráčeje po stezce, jíž se vydá i trpaslík. Našel malou mýtinu a rychle rozdělal malý oheň.

Bruenor vnímal sluneční svit jen jako rozmazanou čáru a trvalo mu několik minut, než se v prostředí orientoval. Potom jasnící zrak upřel na zářící slávu válečného kladiva.

Rychle prohlížel zem, hledaje stopy diamantového prachu. Žádné nenašel. Vzrušení se v něm stupňovalo, až se celý roztřásl. zvedl nádhernou zbraň, obracel ji v rukou, cítil její dokonalou vyváženost a neuvěřitelnou sílu. Zarazil se v něm dech, když na kovu viděl symboly tří boků, do jejichž hlubokých vrypů se diamant tajuplně vpálil. Okouzlený zřejmou dokonalostí své práce pochopil tu prázdnotu, o níž mluvil jeho otec. Věděl, že nikdy znovu nedosáhne této neopakovatelné hladiny svého umění. Sklesle uvažoval, jestli bude vůbec kdy schopen zase zvednout kovářské kladivo.

Pokoušel se nějak roztřídit a urovnat své smíšené pocity a mezitím se dal do úklidu. Paličku a rydlo uložil ve zlatém pouzdře, smotal pergamen a vsunul jej do obalu, ač teď už byl čistý a magické runy se na něm nikdy neobjeví. Uvědomil si, že několik dní nejedla síla vysátá magií se plně neobnovila. Naskládal do vaku, co se tam vešlo, hodil si válečné kladivo na rameno a vlekl se k domovu.

Sladká vůně masa na rožni ho pozdravila, ještě než došel k drovovu tábořišti. "Tak ses vrátil z cest," zvolal radostně.

Drizzt se mu díval přímo do očí, neboť nechtěl prozradit svou nesmírnou zvědavost. "D vašim službám, trpaslíku," řekl s úklonou. "Jistě se po mně dívalo dost tvých lidí, abys věděl, kdy se vrátím."

Bruenor narážku přešel a nepřítomně utrousil: "Potřebuji tě." Při pohledu na maso ho přemohl děsný hlad.

Drizzt se vědoucně usmál. On sám už jedl a chytil a pekl králíka pouze pro Bruenor. "Přidáš se?"

Nestačil dořící své pozvání. Bruenor se už dychtivě natahoval k rožni. Najednou se zarazil a obrátil podezřívavé oko na drova.

"Kdy ses vrátil?" zeptal se neklidně.

"Právě dnes ráno," zalhal Drizzt z ohledu k trpaslíkovu posvátnému obřadu. Bruenor se jen ušklíbl a vrhl se na králíka. Drizzt dal na rožeň hned dalšího.

Drov počkal, až byl Bruenor zabraný do jídla, a pak rychle sáhl po válečném kladivu. Než se jeho tvůrce stačil hnout, Drizzt zbraň zvedl.

"Pro trpaslíka je příliš velké," poznamenal věcně. "Pro mé tenké ruce je příliš těžké." Podíval se na trpaslíka, jenž stál, v každé ruce kus masa a netrpělivě dupal. "Pro koho tedy je?"

"Máš sklon strkat nos do věcí, po kterejch ti nic není, elfe," štěkl trpaslík podrážděně.

Drizzt se na něho usmál. "Je pro toho chlapce? Wulfgara?" zeptal se nevěřícně. Dobře věděl, že trpaslík měl hocha opravdu rád, ale nikdy by to nedal najevo. "Skvělá zbraň - pro barbara. Vyrobil jsi ji ty sám?"

Přes všechno škádlení nad Bruenorovým umem uctivě žasl. Ač kladivo pro něho bylo příliš těžké, aby jím mávl, viděl, jak je neuvěřitelně vyvážené.

"Je to jen starý kladivo," mumlal kovář. "Chlapec ztratil svůj kyj. Nemůžu ho pustit do týhle divočiny beze zbraně?"

"A jmenuje se…?"

"Aegisův tesák," odpověděl Bruenor bezmyšlenkovitě. Jméno mu vyklouzlo z úst, než měl vůbec čas se zamyslet. nevzpomínal si, kdy se to stalo, ale o jménu zbraně rozhodl on sám, když pronášel část magického recitálu obřadu.

"Chápu." Drizzt položil kladivo přesně tak, jak leželo, než je vzal do rukou. "Staré kladivo, ale dost dobré pro chlapce. Bude se muset prostě spokojit s nitrilem, adamantinem a diamanty."

"Ach, zavři tu svou klapačku," odsekl trpaslík zrudlý rozpaky. Drov se na omluvu hluboce uklonil.

"Proč myslíš, že mne potřebuješ, příteli?" Drov změnil předmět hovoru.

Trpaslík si odkašlal. "Chlapec," broukl měkce. Drizzt viděl, jak se mu stáhlo hrdlo, a polkl žert, než jej vyslovil.

"Než přijde zima, bude volnej," pokračoval zachmuřeně, "a není řádně vycvičeném. Je silnější než jakémkoli chlap, co jsem kdy viděl, a pohybuje se s mrštností prchající srny, co se však boje týká, je úplnej zelenáč."

"Ty chceš, abych ho učil?" otázal se drov nevěřícně.

"No, já to dělat nemůžu! Měří sedum stop a nízký seky trpaslíka by mu ve cvičení moc nepomohly!"

Drov hleděl udiveně na rozpačitého společníka. Všichni kolem Bruenor věděli o vzájemném poutu těchto dvou, ale neodhadl, že je tak hluboké.

"Nedržel jsem na něm celejch pět let oko, aby ho srazil nějak pitomej smradlavej yetti!" vyhrkl netrpělivě nad drovovým váháním, znejistělý, že jeho přítel uhodl víc, než měl. "Tak uděláš to?"

Drizzt se usmál. Tentokrát v úsměvu nebylo žádné škádlení. Vzpomněl si na svůj souboj s Yettim před pěti roky, kdy mu Bruenor zachránil život, a nebylo to poprvé ani naposled, kdy trpaslíkovi za něco dlužil.

"Bozi vědí, že ti dlužím víc než jen tohle. Jistěže ho budu cvičit."

Bruenor cosi zabručel a sáhl po druhém králíkovi.

o o o

Zvon Wulfgarovy kovadliny se odrážel od stěn jeskyní. Rozzlobený nad nahou pravdou Cattiných slov se vrátil do práce, kde si aspoň mohl vybít zlost.

"Zastav ten rámus, chlapče," ozval se bručivý hlas. Wulfgar se otočil na podpatku. Byl tak ohlušený svým kováním, že Bruenor neslyšel vstoupit. Obličej se mu roztáhl úlevným úsměvem. Rychle tu známku slabosti potlačil a nasadil vážnou tvář.

Bruenor hleděl na barbarovu výšku a rozložitost, na ubohé výhonky světlého vousu na zlaté pleti jeho obličeje. "Nebylo by správný, abych ti eště říkal chlapče."

"Máte právo mne nazývat, jak se vám zlíbí, jsem váš otrok," opáčil Wulfgar.

"Máš ducha tak divokého jak tundra," usmál se Bruenor. "Nikdy nebyl a nikdy nebudeš otrokem žádného trpaslíka ani muže!"

Wulfgar nebyl na trpaslíkovu poklonu vůbec připraven. Chtěl odpovědět, ale nenašel slova.

"Nikdy jsem v tobě neviděl otroka, chlapče," pokračoval mentor. "Sloužils u mě, abys zaplatil za zločiny svýho lidu, a já jsem tě na oplátku hodně naučil. Odlož teď svý kladivo." Odmlčel se a prohlížel si spokojeně Wulfgarův vynikající výrobek.

"Jseš dobrej kovář, máš dobrej cit pro kov i kámen, ale nepatříš do trpasličí jeskyně. Přišel čas, abys na tváři opět pocítil slunko."

"Svoboda?" šeptl hoch.

"Takovej nápad pusť z hlavy!" ťal Bruenor. Namířil silný prst na barbara s výhružným vrčením. "Jseš můj až do posledního dne podzimu, na to nikdy nezapomeň!"

Wulfgar se kousl do rtu, aby zadržel smích. Jako vždycky ho trpaslíkova těžkopádná směsice citu a výbušné zuřivosti mátla a vyváděla z klidu. Ale už to nebyl šok. Čtyři roky s Bruenorem ho naučily očekávat a ignorovat náhlé záchvaty hněvu.

"Dodělej, co máš rozdělaný," poručil mu teď stroze. "Zejtra ráno tě vezmu,a by ses seznámil se svým učitelem, a podle svýho závazku ho budeš poslouchat stejně, jakos poslouchal mě!"

Wulfgar se ušklíbl při myšlence na službu ještě u někoho jiného, přijal však bezpodmínečně pět roků a jeden den učební smlouvy a neposkvrní svou čest tím, že by od ní odstoupil. Přikývl na souhlas.

"Nebudu mít možnost tě často vidět," pokračoval Bruenor, "tak žádám, aby ses mně zapřisáhl, že nikdy nepozvedneš zbraň proti lidem z Desetiměstí."

Wulfgar se pevně opřel. "To vám nemohu slíbit," odvětil odvážně. "Až splním podmínky, co jste vy sám určil, odejdu odtud jako muž se svobodnou vůlí!"

"To je fér,"utrousil Bruenor. Chlapcova tvrdohlavá hrdost ještě zvýšila trpaslíkovu úctu. Mlčky pohlížel na pyšného mladého válečníka a potěšila ho jeho vlastní účast na Wulfgarově růstu.

"Tys mně o hlavu přerazil svou smradlavou žerď," začal zkusmo. Odkašlal si. Tato poslední část rozhovoru ho tísnila. Nebyl si jistý, jak by tím měl proplout, aby nevypadal sentimentálně nebo pitomě. "Až tvůj termín tady skončí, budeš mít na krku zimu. Nemůžu tě pustit do divočiny beze zbraně." Sáhla dveře a uchopil válečné kladivo.

"Aegisův tesák," zavrčel a hodil je Wulfgarovi. "Nemíním vložil na tvou vůli žádný pouto, ale pro klid mýho vlastního svědomí žádám tvou přísahu, že tuto zbraň nikdy nepozvedneš proti lidem z Desetiměstí!"

Jakmile mladík sevřel ruce kolem adamantinové rukojeti, vycítil ducha magického válečného kladiva. Diamanty vyplněné runy zachycovaly zář ohniště a vysílaly po místnosti tisíce tančících odlesků. Barbaři Wulfgarova kmene se vždycky pyšnili svými dokonalými zbraněmi a cenu muže měřili podle kvality jeho oštěpu nebo meče, ale Wulfgar nikdy neviděl nic, co by se rovnalo vynikajícím rytinám a holé síle Aegisova tesáku. V jeho velkých rukou byl tak

skvěle vyvážený a jeho velikost a tíha mu seděla tak dokonale, že měl pocit, že se pro tuto zbraň přímo narodil. Hned si slíbil, že se po mnoho nocí bude modlit k bohům, že mu tuto zbraň seslali. za tohle si určitě zaslouží díky.

Jako Bruenor.

"Máte moje slovo," vyhrkl, hrdlo stažené dojetím nad královským darem. Snažil se,a by mohl říct víc, ale když byl schopen od zbraně odtrhnout zrak, trpaslík zmizel.

Ten zatím dusal dlouhými chodbami k svému soukromému příbytku, mumlal kletby na svou slabost a doufal, že se s nikým nepotká. Obezřetně se ohlédl a otřel si vlhké šedé oči.

13
Jak Pán přikáže

"Shromáždi své mužstvo a jdi, Biggrine," řekl čaroděj rozložitému lednímu obrovi, jenž před ním stál v trůnní komnatě Krystal-Tirith. "Pamatuj, že reprezentuješ armádu Akara Kessell. Jste první skupinou, co jde do té oblasti, a utajenost manévru je zásadním klíčem vítězství! Tak mne nezklam! Budu hlídat každý tvůj pohyb."

"Nezklameme vás, pane," ujistilo obr. "Vše bude připravené pro váš příchod."

"Věřím ti, teď hned jdi," rozkázal Kessell velkému veliteli. Lední obr zvedl zakryté zrcadlo, jež mu Kessell dal, a s hlubokou úklonou odešel.

"Neměl jste je tam posílat," syčel Errtu, který stál neviditelně vedle trůnu. "Verbegové a jejich lední velitel budou v lidských a trpasličích sídlištích příliš nápadní."

"Biggrin je chytrý vůdce," odsekl Kessell, dopálený démonovou drzostí. "Je dost lstivý, aby tlupy udržel z dohledu!"

"Lidé by se pro tuto akci hodili lépe, i Crenshinibon to říkal."

"Já jsem vůdce!" hulákal čaroděj. Vyňal z hávu krystalový úlomek a mával jím hrozivě, celý vypjatý vpřed, aby ještě dodal důraz svým slovům. "Crenshinibon může radit, ale rozhoduji já! Nezapomínej na své postavení, mocný démone. Já jsem vládce krystalu a nepřipustím, abys měl poznámky ke každému mému činu!"

Errtuovy krvavě rudé oči se nebezpečně přimhouřily a Kessell se na trůnu posadil rovně, uvědomiv si, že vyhrožovat mu nebylo právě moc chytré. Errtu se rychle uklidnil. Už se smířil s nepříjemnostmi čarodějových výbuchů - co však znamenaly proti faktu, že jednou bude vlastníkem krystalu on sám!

"Crenshinibon existuje od počátku světa," chroptěl démon poslední varování. "Řídil tisíce tažení - mnohem rozsáhlejších než vaše. Bylo by asi moudřejší dát víc na jeho rady."

Kessell sebou nervózně trhl. Krystal mu skutečně doporučil, aby na první výpravu do regionu vyslal lidi. Našel tisíce výmluv, aby podepřel svou volbu, a poslal tam obry, ale popravdě se rozhodl pro Biggrina, jen aby dokázal své výsostné právo velení nejen sobě, ale i krystalu a tomu domýšlivému démonovi, než že by tou operací chtěl vojensky něčeho docílit.

"Crenshinibonovými radami se budu řídit, když to uznám za vhodné," dodal,a by měl poslední slovo. Z jedné z mnoha kapes hávu vytáhl další krystal, druhou kopii Crenshinibon. "Vezmi jej na místo, které jsem ti naznačil, a proveď obřad! Krystal nech na starost mně!"

Errtu vzal kopii, přikývl a bez dalšího slova dusal ze dveří. Bylo mu jasné, že Kessell dětinsky předvádí svou kontrolu nad krystalem na úkor řádné rozvahy a vojenské taktiky. Čaroděj prostě neměl schopnost a zkušenost, aby operaci řídil - a přece ho krystal podporoval!

Errtu mi již učinil tajnou nabídku, že jej zbaví Kessell a převezme jej do svého vlastnictví. Krystal odmítl, dal přednost Kessellovi s jeho nabubřelým vytahováním, než nejistotě neustálého boje o kontrolu, kterému by čelil s mocným démonem.

o o o

Ačkoliv kráčel mezi obry a troly, hrdý postoj barbarského krále nedoznal žádné změny. Vzdorně se pronesl železnou branou černé věže a prodral se s výhružným vrčením strážemi trolů. Tohle čarodějnické hnízdo nenáviděl a umanul si, že volání z věže, která se najednou z holé tundry vztyčila jako prst, nebude brát ohled. Nakonec se však volání pána Krystal-Tirith neubránil.

Heafstaag čarodějem opovrhoval a nenáviděl jej. Podle jeho měřítek byl Akar Kessell slaboch, užívající triky a démonické síly, aby prováděly práci svalů. A nejvíc ho nenáviděl proto, že se jeho moci nemohl vzepřít.

Barbarský král prudce odmrštil korálkový závěs, jenž odděloval Akarovu soukromou audienční komnatu od ostatních místností v prvním patře. Čaroděj odpočíval na velikém saténovém polštáři uprostřed komnaty a dlouhým nalakovaným nehtem netrpělivě klepal na podlahu. Obskakovalo ho několik nahých dívek, jejichž mysli se působením krystalu zdeformovaly a zlomily.

Pohled na děvčata zotročená takovou politováníhodnou plevou v králi zpěnil krev. Ne poprvé uvažoval, že náhle vyrazí vpřed a zatne do čarodějovy hlavy sou velkou sekeru. Komnata však byla plná závěsů a sloupů a barbar věděl, že Kessellův démonický oblíbenec určitě není od svého pána daleko.

"Urozený Heafstaag, dobře, že se ke mně můžete připojit," uvítal ho Kessell mírným, odzbrojujícím hlasem. Měl Errtu a Crenshinibon blízko po ruce a v přítomnosti nebezpečného krále se cítil docela jistý. Laskal jedno z děvčat, aby mu ukázal svou převahu a ponížil jej. "Čekal jsem, že přijdete dřív. Vojska jsou shromážděna a první skupina zvědů již odešla."

Naklonil se k barbarovi, aby zdůraznil svá slova. "Jestli v mých plánech nenajdu pro vaše lidi žádné uplatnění," řekl se zlým úšklebkem, "pak je nebudu vůbec potřebovat."

Heafstaag se nepolekal, jeho výraz se nezměnil.
"Pojďte, mocný králi," vrkal, "sedněte si a po služte si z bohatství mého stolu."
Heafstaag lnul ke své pýše, řeč s ním nehnula.
"No dobrá!" štekl Kessell. "Komu slibujete svou věrnost?"
Královo tělo strnulo. "Akaru Kessellovi!" odvětil s odporem.
"A teď mi rozpakujte, kdo velí kmenům tundry?!"
"Následují mne a já následuji Akara Kessell. Akar Kessell velí kmenům tundry!"
Čaroděj otevřel pěst a barbarský král se zhroutil.
"Netěší mne, že vám to musím dělat," pravil Akar a mnul si ulomený nehet. "Nenuťte mne, abych to učinil znovu." Vytáhl odkudsi svitek a hodil jej na podlahu. "Sedněte i přede mne a popište mi znovu vaši porážku."
Heafstaag se posadil před svým pánem a pergamen narovnal.
Byla to mapa Desetiměstí.

14
Levandulové oči

Ráno Bruenor uvítal Wulfgara svým obvyklým nevrlým obličejem. Ačkoli to skrýval, hluboce se ho dotklo, když viděl Aegisův tesák opřený o chlapcovo rameno, jako by tam byl odjakživa - jako by tam vždycky patřil.
Wulfgar si též tvářil zasmušile.Domníval se, že se zlobí, protože nastupuje službu u někoho jiného, kdyby však své pocity rozebral, byl by zjistil, že ho trýzní hluboký smutek z odloučení.
Catti na ně čekala u poslední křižovatky, vedoucí k povrchu.
"Co se oba tváříte tak kysele? Sluníčko vás brzo rozveselí."
"Zdá se, že se těší, že odcházím." Wulfgar byl trochu uražený, ač jiskra, co mu svitla v oku při spatření dívky, popírala jeho nerudnost. "Jistě víš, že dnes musím odtud odejít, že?"
Catti mávla nonšalantně rukou. "Stejně se brzo vrátíš," zasmála se. "Buď rád, že jdeš. Ty lekce se ti budou hodit, až se vydáš za svým cílem."
Bruenor se tázavě ohlédl po barbarovi. Chlapec se mu nikdy nesvěřil, co má v úmyslu, až skončí termín smlouvy, a trpaslík, ač ho chtěl připravit, jak nejlépe mohl, se dosud nemohl vyrovnat s myšlenkou, že by měl odejít natrvalo.
Wulfgar se na Catti zamračil, bezpochyby jí chtěl naznačit, že jejich rozmluva o poutu přísahy byla soukromá záležitost. Dívka stejně neměla v úmyslu téma rozvádět, ale ráda chlapce napínala a škádlila. Nemohla přehlédnout oheň v jeho hrdých očích, kdykoliv se podíval na svého mentora, ať už si to připouštěl, či nikoliv. A byl tam, když se díval na ni.
Chlapec vystrčil svou hruď a vzpřímil ramena. "Jsem Wulfgar, syn Beornegara," prohlásil pyšně. "Vyrostl jsem v kmeni Losa, nejlepších válečníků Planiny ledového větru! O novém učiteli nic nevím, ale bude mít potíže, aby mne v souboji naučil něco nového!"
Jak ji oba míjeli, Catti si s Bruenorem vyměnila poťouchlý úsměv. "Na shledanou, Wulfgare, synu Beornegara. Až se příště potkáme, připomenu ti tvé hrdinské chvástání!"
Wulfgar se po ní vztekle otočil. Smála se srdečně na celé kolo.
odcházeli z dolů krátce po svítání a kráčeli kamenitým údolím na místo schůzky s drovem. Letní den rozkvetl do modrého, bezmračného nebe, jen při zemi se ještě válely ranní mlhy. Wulfgar se slastně protáhl, kam až dosáhly jeho dlouhé svaly. Jeho lid byl zvyklý žít v otevřené nekonečné tundře a byl šťastný, že je venku z dusících stěn trpasličích jeskyní.
Drizzt DoUrden byl už na místě, když přicházeli. Seděl opřený o stinnou stěnu balvanu, hledaje úlevu před září slunce, a kapuci měl spuštěnou přes obličej pro dodatečnou ochranu. Drizzt pokládal za prokletí, že bez ohledu na roky strávené na povrchu se jeho tělo nikdy nepřizpůsobilo slunečnímu vitu.
Ač věděl, že přicházejí, nehnul se. Chtěl posoudit, jak bude hoch reagovat na novou situaci.
Wulfgar byl zvědavý na nového učitele a pána, a tak odvážně přistoupil k tajemné postavě. Drizzt ze stínu kapuce pozoroval Wulfgarův příchod obdivoval půvabnou souhru svalů, nezvyklou u tak vysokého muže. Původně měl v plánu trpaslíkovi dokázat směšnost jeho žádosti a nějak se ze slibu vymluvit a odejít. Ale když uviděl hladký sled a pružnost barbarových dlouhých kroků, pomyslel si, že by mohlo být docela zajímavé rozvinout zdánlivě nevyčerpatelný potenciál jeho fyzické zdatnosti.
Drov věděl, že nejbolestivější částí schůzky s mladíkem - jako s každým, kdo ho neznal - bude Wulfgarova počáteční reakce. Chtěl to mít za sebou, tak strhl kapuci a pohlédl chlapci přímo do tváře.
Wulfgarovy oči se vykulily hrůzou a odporem. "Temný elf!" zvolal nevěřícně. "Čarodějnický pes!" podíval se na Bruenor, jako kdyby ho podvedl. "Tohle ode mne nemůžete žádat! Nemám chuť se učit magickým trikům jeho ubožácké rasy!"
"Naučí tě bojovat, nic víc," řekl Bruenor. Předvídal, co se stane. Nijak se neobával, věděl - jako Catti - že Drizzt zlomí jeho hloupou pýchu a naučí ho obezřetnému rozmyslu a pokoře.
Wulfgar vzdorně odfrkl. "Jaký druh boje mne ten slaboučký elf může naučit? Mí lidé jsou rození válečníci, ne podvodní psi jako jeho!"
Hleděl na Drizzta s neskrytým odporem.
Drizzt se klidně podíval na Bruenor, zda svolí k prvnímu cvičení. Trpaslík udělal posměšnou grimasu nad chlapcovou nevědomostí a přikývl.
V okamžiku z pochev vyskočily vyzývavě dva scimitary. Wulfgar zvedl kladivo k úderu.

Drizzt byl jako blesk. Ploché strany jeho zbraní dopadaly v rychlém sledu na Wulfgarovy tváře a objevilo se i pár kapek krve. Hoch vyrazil k útoku, Drizzt stočil jednu ze smrtících čepelí dolů v blýskavém oblouku, ostří mířilo k zadní straně chlapcova kolena. Wulfgarovi se povedlo nohu dotáhnout, ale ten čin, jak drov zamýšlel, jej vynesl z rovnováhy. Drov hladce vsunul oba meče do pochev a jeho noha přitom udeřila barbara do břicha, srazila ho do prachu a válečné kladivo mu vyletělo z ruky.

"Teď, když jste si tak dobře porozuměli," pronesl Bruenor přiškrceně, přemáhaje své veselí, aby chlapce neurazil a nepopudil, "bych mohl odejít, ne?" Podíval se tázavě na drova, jestli mu to bude vhod.

"Dej mi pár týdnů," mrkl Drizzt a usmál se.

Bruenor se obrátil na Wulfgara, který zvedl Aegisův tesák a odpočíval na jednou koleně, upíraje užaslé oči tupě na elfa.

"Dbej jeho slov, chlapče," varoval ho naposledy, "nebo tě rozseká na tak malý kousky, že budou akorát pro supovo vole!"

o o o

Poprvé po pěti letech Wulfgar pohlížel na hranice Desetiměstí k otevřené pustině Planiny ledového větru, jež se před ním táhla k obzoru. První den strávili cestováním délkou údolí a východních výsep Kelvinovy mohyly. A tady, kus nad úpatím jejího svahu, byla jeskyně, již si drov zvolil za domov.

Neoplývala nábytkem, bylo tu však hodně měkkých kožešin a nějaké hrnce an vaření. Skromnému lovci stačila, zajišťovala mu odlehlé soukromí, jemuž dával přednost před posměšky a výhrůžkami lidí. Wulfgarovi připadala přepychová, neboť jeho kmen zřídka zůstával na jednom místě déle než přes noc.

Na tundru sedal soumrak. Drizzt se v příjemném temnu pozadí jeskyně probíral k krátkého zdřímnutí. Wulfgara potěšilo, že mu drov natolik důvěřoval, že se uložil ke spánku hned první den, co trávili společně. Ta otevřená důvěra a výprask, co od něj dostal, ho přiměly, aby přehodnotil svůj původní odpor.

"Chceš začít s lekcemi dnes večer?" otázal se drov přátelsky.

"Vy jste můj pán," řekl Wulfgar hořce. "Já jsem jen otrok."

"Tím nejsi o nic víc než já," prohlásil Drizzt a Wulfgar se k němu udiveně obrátil.

"My oba jsme trpaslíkovými dlužníky," dodal potichu. "Mockrát mi zachránil život, a proto jsem souhlasil, že tě naučím mé zručnosti v souboji. Ty jsi poslušen přísaze, již jsi mu dal výměnou za svůj život, takže musíš přijmout mou výuku. To však ze mne nedělá tvého pána, ani bych si to nepřál."

Wulfgar pohlížel zpátky do tundry. Ještě drovovi moc nedůvěřoval, ač si nedokázal představit, co by se mohlo za jeho přátelskou fasádou skrývat.

"Alespoň částečně splatíme, co Bruenorovi oba dlužíme," zdůraznil Drizzt, hraje na pocity mladíka, který poprvé po mnoha letech hleděl na širé pláně své domoviny. "Potěš se touto nocí, barbare. Běž si, kam chceš, a připomeň si znovu, jak chutná vítr na tvářích. Zítra k večeru začneme." Odešel, aby Wulfgarovi dopřál vytoužené samoty.

A Wulfgar ocenil jeho ohleduplné chování.

o o o

Během dne Drizzt odpočíval v temném chládku jeskyně a Wulfgar odešel prozkoumat okolí a ulovit něco k snědku.

Večer bojovali.

Drizzt neúnavně barbara zatlačoval, bil ho plochou čepelí scimitaru pokaždé, když v obraně nechal mezeru. Výpady nabíraly nebezpečný spád, neboť chlapce drovova nadřazenost přiváděla do varu - a to ho stavělo do nevýhody, neboť ve slepé zuřivosti ztratil všechno bitevní sebeovládání a přehled. Drizzt mu to rychle zdůraznil sérií úderů a žduchanců, jež Wulfgara porazily na zem.

Drov ho však nikdy škádlivě netrýznil, ani se ho nesnažil ponížit. Pokračoval ve výuce metodicky, s pochopením, že prvním účelem bylo zostřit chlapcovy reflexi a naučit ho rozvážné obraně. Stejně však žasl nad jeho nevybroušenými schopnostmi - mladý válečník měl v sobě ohromující potenciál. Zpočátku se obával, že se pro svou tvrdohlavou pýchu a hořkost nesmíří s výukou, ale barbar překonával sám sebe.

Wulfgar drova poctivě poslouchal, pochopil, jakého dobrodiní se mu dostává od mistra nad mistry. Jeho hrdost, místo aby ho omezovala vírou, že je mocným válečníkem a nepotřebuje další instruktáž, ho poháněla, aby využil každé příležitosti, jež mu pomůže dosáhnout jeho ambiciózní cíl. Koncem prvního týdne, když se mu na chvíli podařilo zvládnout svou výbušnou povahu, byl schopen odrazit několik lstivých útoků.

Během prvního týdne mu Drizzt řekl jen málo, ač sem tam pochválil dobrou obranu nebo výpad a líbilo se mu, jak se v tak krátkém čase zlepšil. Wulfgar na jeho poznámky dychtivě čekal, zvláště po nějakém obtížném manévru, a hrozil se neúprosné rány, kdykoli se hloupě vystavil výpadu.

A ke skromnému elfovi v něm pozvolna sílil pocit úcty. Cosi kolem drova, žijícího bez reptání ve stoické samotě, se dotýkalo chlapcova pojetí cti. Dosud neuhodl, proč si zvolil takovou existenci, soudil však, že to mělo co dělat s principem jeho životní víry.

Koncem druhého týdne měl Wulfgar Aegisův tesák plně po kontrolou, točil rukojetí a hlavou a zručně odrážel dva vířící scimitary, odpovídaje vlastními pečlivě měřenými výpady.

Drizzt pozoroval jemné změny, viděl, že si začíná uvědomovat svá zranitelná místa a začíná předvídat příští útok. Když se přesvědčil, že Wulfgarovy obranné reakce jsou dostatečně posílené, začal ho učit taktikám útoku. Věděl, že jeho vlastní styl obrany se pro chlapce nehodí, hoch mohl lépe využít svou ohromnou sílu než matoucí triky a úhyby. Jeho

národ patřil od přírody k agresivním bojovníkům a udílet rány pro ně bylo snadnější než dlouhé šermování. Mocný barbar mohl srazit i obra jednou dobře umístěnou ranou.

Jediné, co se musel naučit, byla trpělivost a sebeovládání.

o o o

Jedné tmavé bezměsíčné noci, když se Wulfgar připravoval ke cvičení, spatřil v dálce planin zásvit ohně. Omámeně pozoroval, jak se rozblikalo několik dalších, a uvažoval, zda to není tábořiště jeho vlastního kmene.

Drizzt se k němu mlčky přidal, ale zaujatý hoch ho ani nevnímal.

Drovovy bystré oči zaznamenaly pohyb vzdálených lidí dřív, než světla ohňů natolik zesílila, že je mohl vidět i Wulfgar. "Tví lidé přežili," řekl, aby mladého muže upokojil.

Wulfgar sebou překvapeně trhl. "Vy o nich víte?"

Drizzt se postavil vedle něho a hleděl přes tundru.

"V bitvě u Bryn Shanderu utrpěli těžké ztráty. A zima, jež následovala, byla tvrdá pro ženy a děti bez mužů, kteří by pro ně lovili. Vydali se na západ za soby a spojili se s ostatními kmeny, aby byli silnější. Stále si zachovávají původní kmenová jména, zůstaly však vlastně jen dva - kmen Losa a kmen Medvěda.

Jestli se nemýlím, ty jsi patřil k Losům," pokračoval drov a chlapec přikývl. "Tvým lidem se daří době. Teď ovládají pláň, dorůstají jim mladí válečníci, ale uplyne ještě mnoho roků, než kmeny z tundry dosáhnou počtu, jaký měly před válkou."

Wulfgara zaplavil pocit úlevy. Bál se, že bitva u Bryn Shanderu zdecimovala jeho kmen a už se nevzpamatoval. V mrazivé zimě byl život v tundře dvojnásob krutý a Wulfgar často přemýšlel, jestli ztráta tolika můžu - některé kmeny přišli o všechny - neodsoudila zbylé lidi k pomalé smrti.

"Znáte je opravdu velice dobře, jak se zdá," podotkl mladý muž.

"Pozoroval jsem je dlouho," vysvětlil Drizzt a byl by rád věděl, kterým směrem se chlapcovy myšlenky ubírají. "učil jsem se z jejich zkušeností jak prosperovat v tak nehostinném kraji."

Wulfgar se tiše uchechtl a potřásl hlavou, udiven vážnou úctou, s jakou drov hovořil o jeho krajanech z Planiny ledového větru. Znal elfa necelé dva týdny, ale utvořil si názor o jeho charakteru dost přesný, aby jeho příští poznámka trefila do černého. "Vsadil bych se, že jste pro ně potají zabíjel i zvěřinu, aby ji ráno našli lidé příliš vyhladovělí, než aby se ptali, kde se tam vzala."

Drizzt ani neodpověděl, ani neodvrátil zrak a Wulfgar si byl jistý, že hádal správně.

"Znáte Heafstaaga?" zeptal se po chvíli. "Byl králem mého kmene, mužem mnoha jizev a věhlasu."

Na jednookého krále drov nemohl zapomenout. Stačila zmínka jeho jména a hned ho tupě rozbolelo rameno, kam ho zasáhla těžká sekera toho obra mezi muži. "Ten žije," Drizzt poněkud potlačil svou nechuť. "Heafstaag teď mluví za celý sever. Nezůstalo dost dobré, pravé krve, co by se mu postavila nebo promluvila a udržela ho v mezích."

"Je mocným králem," řekl Wulfgar, nevšímaje si jedu v drovově výroku.

"Je lítým bojovníkem," opravil ho Drizzt. Levandulové oči se zavrtaly do chlapcových a překvapily ho náhlým záblesken hněvu. Viděl v těch fialkových jezírkách vyhraněný charakter, vnitřní sílu, jejíž ryzí kvalitu by mu záviděl i nejurozenější z králů.

"Dorostl jsi v muže ve stínu trpaslíka, o jehož čestných pohnutkách by se daly psát knihy," vyčítal mu. "To jsi od něj nenačerpal žádnou životní moudrost?"

Drov se rozhodl, že teď je pravý čas, aby barbarovi vyložil základní principy a posoudil, jestli je moudré, že mladíka učí zabíjet.

"Králem má být muž silného charakteru a zásad, který vede národ svým příkladem a opravdu dbá o blaho svého lidu. Ne krutý člověk, jenž vládne proto, že je nejsilnější. Myslel bych, že jsi měl ten rozdíl už dávno pochopit!"

Drizztovi neunikl rozpačitý výraz chlapcovy tváře a domyslel si, že roky v trpasličích jeskyních otřásly základem, v němž barbar odmalička vyrůstal. Doufal, že Bruenorova víra v jeho vědomí a principy se ukáže pravdivá, neboť i on v něm rozpoznal slib inteligentního, zásadového muže, a měl zájem na jeho budoucnosti.

Náhle se otočil a odcházel pryč, nechávaje barbara, aby si na své otázky našel sám odpověď.

"Co cvičení?" volal za ním zmatený a udivený Wulfgar.

"To jsi už dnes dostal," odpověděl mu bez ohlédnutí či zastavení. "Bylo možná důležitější než všechno ostatní." Drov zmizel v černé noci, ač jeho levandulové oči se jasně vtiskly do chlapcových myšlenek. Obrátil zrak zpět ke vzdáleným ohňům.

A uvažoval.

15
Na křídlech zkázy

Přišli pod pláštíkem divoké průtrže mračen, jež se na Desetiměstí přihnala z otevřeného východu. Bylo vskutku ironické, že sledovali tutéž stezku podél Kelvinovy mohyly, po níž před dvěma týdny kráčel Drizzt s Wulfgarem. Houf verbegů směřoval opačným směrem, k sídlištím, ne k tundře. Byli vysocí a hubení - nejmenší z obrů, ale tak to byla celkově dost hrozivá skupina.

Předsunuté Kessellovi tlupě velel lední obr. Ve skučících nárazech větru nikdo neslyšel, když rychle spěchali k tajné jeskyni, kterou na jižním svahu našli orkové při průzkumu terénu. Netvorů bylo sotva třicet. Každý nesl veliký ranec zbraní a zásob.

Velitel je nepřestával pobízet. Jmenoval se Biggrin - byla to spíš přezdívka, jež znamenala Veliký škleb, neboť horní ret mu urvaly tesáky mocného vlka, které navěky proměnily jeho obličej v karikaturu groteskního úsměvu. Byl to vychytralý, neuvěřitelně silný obr a to zohavení ještě přidávalo k hrůze jeho vzhledu, vzbuzujíc v jinak nezvládnutelné bandě strach a respekt. Akar Kessell ho sám vybral, ač jeho rádci soudili, že měl poslat napřed méně nápadné zvědy, nejlépe několik z Heafstaagových lidí. Kessell si Biggrina velmi cenil a svou volbu doložil i nesmírným množstvím zásob, jež ten malý houf verbegů mohl přemístit.

Dorazili na místo před půlnocí a ihned začali upravovat prostory pro odpočinek, skladiště a malou kuchyni. Pak čekali, tiše připravení zasadit první smrtící rány v Kessellovi slavném útoku na Desetiměstí.

Běžec přicházel každých pár dní, aby posádku zkontroloval a přinesl poslední čarodějovy příkazy. Informoval Biggrina o postupu další zásobovací skupiny, která měla přijít. Všechno postupovalo podle Akarova plánu, Biggrinovi dělalo starosti jen jeho mužstvo, které s každým běžcem dychtivě doufalo, že se konečně dají na pochod do války.

Instrukce byly vždycky stejné: Zůstat v úkrytu a čekat.

V napjaté atmosféře dusné jeskyně se kamarádský vztah mezi verbegy začal brzo rozpadat. Byli to tvorové činu, nuda nutně vyústila v nedůtklivost. Hádky byly na denním pořádku, často končily rvačkou.

Biggrin nebyl nikdy daleko a ohromný obr je obvykle odtrhl od sebe dřív, než došlo k vážnému zranění. Vůbec nepochyboval, že bojechtivou bandu neudrží nadlouho pod kontrolou.

V jedné horké, vlhké noci do jeskyně vklouzl pátý běžec. Hned jak se ork objevil, obklopila ho dvacítka podrážděných verbegů.

"Máš nějaký novinky?" ozval se jeden netrpělivě.

V domnění, že být poslem Akara Kessella je samo o sobě dostatečnou autoritou, změřil si obra s otevřenou povýšeností. "Zavolej velitele, vojáku," nařídil.

Ork byl pojednou uchopen za zátylek obří rukou, která s ním hrubě zatřepala. "Dostals otázku, lumpe, tak mluv!"

Rozčílený ork po něm hodil výhružku. "Čaroděj z tebe zaživa stáhne kůži!"

"Už sem slyšel dost," zavrčel útočník, sáhl dolů, sevřel orkův krk ohromnou pěstí a jednou rukou zvedl nešťastného tvora ze země. Ork ho mlátil a bezmocně se zmítal, obra to nijak nevzrušilo.

"Zmáčkni mu to špinavý vole?" křikl kdosi.

"Vyloupni mu voči a hoď je do tmavý díry!" nabádal jiný.

Vtom přišel Biggrin a protlačil se do středu potyčky. Nepřekvapil ho verbeg týrající menšího orka. Výstup ho spíš pobavil, ale chápal možné nebezpečí, jež tkvělo v hněvu výbušného Kessella. Víc než jednou byl svědkem pomalého umírání vzpurného skřeta, protože neposlechl, nebo prostě jen aby ukojil čarodějovu zvrácenou chuť po zábavě.

"Postav toho ubožáka na zem," nařídil chladně.

Kolem ledního obra se zvedl povyk.

"Rozmáčkni mu lebku!"

"Ukousni mu nos!"

Orkovi otekl obličej, oči mu lezly z hlavy a sotva se hýbal.

Verbeg, co ho svíral, hleděl Biggrinovi vzpurně do očí a pak zvadlou oběť hodil obrovi k nohám.

"Tady ho máš," vrčel vztekle. "Ale esli eště mrskne jazykem, sežeru ho, to má jistý!"

"Už su týdle díry nažrenej!" stěžoval si někdo zezadu. "A to sme v údolí plným trpaslíků, jenom je chytit!" Reptání znovu začalo nabývat na intenzitě.

Biggrin se rozhlédl kolem a studoval sžíravý vztek, který zachvátil celou posádku a hrozil, že v záchvatu nezvládnutelného násilí zničí celou ubytovnu a ohrozí jejich poslání.

"Zítra v noci začneme s průzkumem okolí," tišil povstání. Věděl, že je to nebezpečné, ale alternativa znamenala okamžitou zkázu. "Půjdete po trojicích a nikdo vás nesmí vidět!"

Ork se zatím trochu vzpamatoval a slyšel, co Biggrin řekl. Začal oponovat, obří velitel ho však zarazil. "Zavři tlamu, pse!" uťal ostře a se lstivým úsměvem se ohlédl po verbegovi, který orka škrtil.

"Nebo tě tady přítel sní!"

Obři vyli radostí a šťastně se plácali po ramenou v nově nalezeném kamarádství. Biggrin jim slíbil akci, ale jejich náruživá dychtivost jen podpořila velitelovy pochyby, zvlášť když se ozvaly výkřiky jako "Trpaslík na jabkách" a "Voholenej, vopečenej na rožni" a celý houf souhlasně hulákal.

Biggrin nechtěl ani pomyslet, co se stane, jestli některý verbeg narazí na někoho z malého národa.

o o o

Biggrin nechal verbegy vycházet po trojicích pouze v nočních hodinách. Obří vůdce se domníval, že nikdo z trpaslíků nepůjde tak daleko na severní konec údolí, byl si však vědom, co je v sázce. Vzdech úlevy mu unikl pokaždé, když se hlídka vrátila bez incidentu.

Morálka verbegů se desateronásobně zlepšila tím, že mohli na čas uniknout z přeplněné jeskyně. Napětí zmizelo a tlupa se opět obírala nadcházející válkou. Z boků Kelvinovy mohyly často zahlédli světla Caer-Konigu a Caer-Dinevalu, západně ležícího Termalainu a v čisté noci i Bryn Shanderu daleko na jihu. Pohled na města jim dal možnost fantazírovat o budoucích vítězstvích, a to jim stačilo,a by přečkali dlouhou nečinnost.

Prošel další týden. Zdálo se, že vše jde dobře. Viděl, jak trocha svobody zlepšila náladu celé posádky, a postupně své obavy z riskantního rozhodnutí odložil stranou.

Jenže Bruenor dvěma trpaslíkům vyprávěl o skvělé kvalitě kamene ve stínu Kelvinovy mohyly a nyní se tam vydali,a by prozkoumali podmínky pro těžbu. Pozdě odpoledne došli až k jižnímu úbočí a před večerem si rozložili tábořiště na

rovném balvanu u čistého potůčku.

Toto bylo jejich údolí a nikdy se v něm nevyskytly žádné potíže.

A tak se stalo, že hned první patrola verbegů spatřila zář jejich ohně a slyšela příznačné nářečí nenáviděných trpaslíků.

o o o

Na opačné straně hory Drizzt DoUrden ospale otevíral oči po denním odpočinku. Vyšel z jeskyně do houstnoucího šera a našel Wulfgara na jeho vyvýšené rozhledně nad rozlehlou plání.

"Stýská se ti po domově?"

Mladík pokrčil širokými rameny a nepřítomně odvětil: "Možná." Od rozmluvy s Drizztem ho tížilo hodně otázek nejen o sobě, ale i o jeho lidu a jejich způsobu života. Drov byl pro něho záhadou, matoucí kombinací bojové dokonalosti a absolutní kontroly. Připadalo mu, jako kdyby každý pohyb měřil na vahách velkého dobrodružství a pevné morálky.

Chlapec obrátil tázavý pohled na drova. "Proč jste tady?" zeptal se spontánně.

Teď to byl Drizzt, kdo hledal odpověď v té svobodné široké rovině. První hvězdy večera se jemně třpytily v temných jezerech elfech očí. On sám je nevnímal - jeho mysl mu vracela dávné podoby tmavých měst drovů v hlubokých nekonečných prostorách útrob země.

"Vzpomínám si," vyvolal si živě, jak už děsivé vzpomínky bývají, "kdy jsem poprvé spatřil svět na povrchu. Tehdy jsem byl mladý a byl jsem členem přepadové skupiny. Vyklouzli jsme tajným východem a vrhli se na malou elfí vesnici." Drov se pod tíží představy nahrbil. "Mí společníci zabili z toho klanu všechny! Každou ženu, každé dítě!"

Wulfgar naslouchal s rostoucí hrůzou. Přepad mohli stejně dobře provádět divý válečníci Losů.

"Mí lidé vraždí," pokračoval Drizzt hluše. "Zabíjejí s rozmyslem a bez slitování. Upřel pohled na Wulfgara, aby se ujistil, že barbar ho dobře slyší.

"Zabíjejí chladně, bez vášně nebo citu."

Odmlčel se a chlapec vážil plný význam jeho slov. Prostý, a přece výstižný popis chladných zabijáků ho zmátl. Byl vychováván mezi vášnivými bojovníky, jejichž životním smyslem byla bitevní sláva - boj k chvále Tempose. Mladý barbar prostě nechápal tak rozvážnou, bezcitnou krutost. Musel si přiznat, že v tom byl jenom nepatrný rozdíl.

Drov nebo barbar, výsledky přepadu byly stejné.

"Démonická bohyně, kterou vzývají, jiné rasy nenávidí, obzvláště jiné rasy elfů," vysvětlil Drizzt.

"Ale lidé tohoto světa vás nikdy mezi sebe nepřijmou, jistě víte, že se vám budou vždycky vyhýbat," podotkl hoch.

Drizzt přikývl. "Většinou," souhlasil. "Mám několik přátel a jsem spokojený. Víš, barbare, mohu si vážit sám sebe, žiji bez viny a bez hanby." Zvedl se z podřepu a vykročil do tmy.

"Pojď, budeme dnes dobře zápasit. Jsem spokojený, tvá zručnost se vyvíjí a s touto částí výuky brzo skončíme."

Wulfgar zůstal sedět, aby dokončil tok myšlenek. Drov žil v tvrdých, materiálně nezajištěných podmínkách, byl ale bohatší než kdokoliv, koho znal. Přes všechny nepříznivé okolnosti lnul ke svých zásadám, kvůli nimž opustil svůj domov a zůstal ve světě, který ho odmítá a odsuzuje.

Díval se za odcházejícím elfem, teď pouhým stínem v šeru.

"My dva asi nejsme tak odlišní," mumlal si pro sebe.

o o o

"Zvědové!" šeptl jeden z verbegů.

"S tím ohněm sou pěkně pitomí!"

"Pojďte! Rozmáčknem je!"

"Šéf řek ne! Máme hlídat, ne zabíjet!" připomněl kdosi z trojice.

Vydali se po stezce dolů k malému tábořišti tak potichu, jak mohli. Což bylo asi tak potichu,jako když se valí balvan.

Oba trpaslíci slyšeli, že se někdo blíží. Pro všechny případy si připravili zbraně, ale počítali, že je to Drizzt nebo někdo z rybářů z Caer-Konigu, který viděl jejich oheň a chtěl se najíst.

Když verbegové došli přímo pod tábor, viděli trpaslíky se zbraněmi pevně v rukou.

"Viděli nás!" řekl jeden obr a ustoupil do tmy.

"Och, buď ticho," nařídil druhý.

Třetí obr dobře věděl, že trpaslíci nemohli vědět, kdo jsou, uchopil svého druha za rameno a ďábelsky zamrkal. "Estli nás viděli, potom nezbejvá, než abychom je zmáčkli!"

Kamarád se tiše zasmál, posunul si na rameni těžký kyj a vykročil dolů.

Trpaslíci byli nadobro ohromeni, když pár yardů od tábora z balvanů vyskočili verbegové a hnali se na ně. Ale do kouta zahnaný trpaslík je tak tuhý jako nic na světě a tihle byli z klanu Síně mitrilu, který na nelítostné tundře vedl bitvy celou délku jejich života. Boj nebude tak lehký, jak si jej verbegové představovali.

První trpaslík se vyhnul hrozivému rozmachu vedoucího verbena a oplatil mu ranou kladiva po prstech na nohou. Obr pudově zraněnou honu zvedl a skákal po jedné a zkušený trpasličí bojovník ji podsekl úderem do kolena.

Jeho přítel bleskově reagoval, vyhodiv kladivo do vzduchu s neuvěřitelnou přesností. Vletělo dalšímu obrovi do oka, náraz ho otočil a obr spadl mezi balvany.

Třetí verbeg byl nejchytřejší. Zvedl kámen a vší silou jej mrštil po tom nešťastníkovi. Kámen se mu odrazil od spánku, krk mu trhl stranou a hlava se mu na ramenou bezvládně zakolíbala, než padl mrtev k zemi.

Zbylí trpaslík by byl brzo skončil s obrem, jehož srazil, ale nyní se na něj vrhl poslední netvor. Oba bojující vyráželi a

ustupovali, trpaslík pomalu nabýval převahu. Trvala jen tak dlouho, dokud se verbeg se zraněným okem nevzpamatoval a nepřiskočil na pomoc.

oba obři trpaslíka zasypávali přívalem úderů. Na chvíli se mu dařilo je odrážet a uhýbat, pak mu jedna rána dopadla přímo na rameno a převrátila ho na záda. Byl tvrdý jako kámen a brzo chytil dech, ale dosedla na něj těžká holínka a tlačila ho k zemi.

"Zmáčkni ho!" škemral zranění netvor, co ležel na zemi. "Donesem ho kuchařovi!"

"To nejde!" vrčel ten, co stál nad trpaslíkem. Mačkal svou botu do země, až z nešťastné oběti vytlačil život.

"Biggrin předhodí kuchařovi nás, estli se doví, co se stalo!" Ti dva se opravdu polekali, když jim připomněl hněv jejich brutálního vůdce, a prostoduše hledali u svého chytrého druha nějaké řešení.

"Strčíme je do nějaké díry i s jejich špinavejma věcma a nikomu nic neřeknem!"

o o o

Mnoho mil odtud Akar Kessell trpělivě čekal ve své věži. Na podzim se do Desetiměstí povalí poslední a největší obchodní karavana, naložená bohatstvím a zásobami na dlouhou zimu. V té době už jeho ohromné armády budou na slavném tažení, aby ubohé rybáře vyhubily.

Už jen pomyšlení na ovoce snadného vítězství ho rozechvělo radostí.

Neměl tušení, že první rány válečného konfliktu už dopadly.

16
Mělké hroby

Wulfgar se před polednem probudil odpočinutý po noční práci a s údivem hleděl na Drizzta, jak pilně připravuje batoh na dlouhou cestu.

"Dnes začneme s odlišným typem cvičení," prohodil drov s úsměvem. "Vyrazíme, hned jak se najíš."

"Kam?"

"Napřed dolů," vysvětlil Drizzt. "Bruenor tě bude chtít vidět a přesvědčit se o tvém pokroku na vlastní oči." Tiše se uchechtl.

"Bude spokojený."

Wulfgar zářil, byl si jistý, že jeho zručnost v ovládání kladiva udělá dojem i na nevrlého trpaslíka. "A pak?"

"Do Termalainu na pobřeží Maer Dualdonu. Mám tam přítele - jednoho z těch několika," dodal s mrknutím, jež chlapce rozesmálo.

"Ten muž se jmenuje Agorwal. Chci, aby ses s několika lidmi z Desetiměstí seznámil a učinil si o nich vlastní úsudek."

"A jaký!?" odsekl Wulfgar hněvivě. Drovovy tmavé, chápavé oči se na něho pevně upřely. Jasně věděl, co má drov v úmyslu. Elf mu chtěl přiblížit lidi - jeho nepřátele - aby mu ukázal všední existenci mužů, žen a dětí, kteří se mohli stát oběťmi jeho vlastní těžké žerdi, kdyby byl boj na svazích dopadl jinak. Wulfgar se opravdu bál setkat se s nimi tváří v tvář. začínal mít pochyby o přednostech svého válečnického kmene, nevinné tváře, s nimiž se setká ve městě, jež bylo bezohledně určena k vypálení, by mohly dokončit zánik základů, na nichž stál celý jeho svět.

Zanedlouho vyrazili, vracejíce se po stezce kolem východního úpatí Kelvinovy mohyly. Silný východní vítr s sebou přinášel prach, bodal je jemnými zrnky písku, ale Drizzt šel rychle a nezastavil ani k odpočinku.

Později odpoledne konečně obešli jižní výspu, byli unavení, ale veselí.

"V útočišti dolů jsem načisto zapomněl, jak ostrý je vítr z tundry," smál se Wulfgar.

"Pod okrajem údolí budeme trochu v závětří," řekl Drizzt a poklepal na prázdný měch na vodu. "Pojď, vím, kde jej můžeme naplnit, než půjdeme dál."

Vedl Wulfgara pod jižní svah hory. Nedaleko byl ledový potok, napájený tajícím sněhem Kelvinovy mohyly.

Potůček halasně zurčel v kamenitém podloží, ptáci varovně křičeli, když zahlédli oba společníky, a rys neslyšně zmizel ve skalách. Všude vládl klid, ale v okamžiku, kdy vstoupili na veliký plochý balvan, kde cestující obvykle rozbíjeli tábor, Drizzt cítil, že něco není v pořádku. Prohlížel povrch a pátral po něčem, co by ověřilo jeho tíseň.

Wulfgar se natáhl na břicho a dychtivě ponořil upocený a prachem pokrytý obličej do ledové vody. Když jej vytáhl, do očí se mu vrátil jas, jako by mu ledový potok vrátil radost ze života. Pak si ale všiml tmavých skvrn a sledoval jejich hrozivou stezku ke kusu vlasaté kůže, jež se zachytila na ostré špici kamene přímo nad běžící vodou.

Pro oba zkušené stopaře bylo snadné zjistit, že se tu bojovalo. Na cáru kůže byly tvrdé vousy, což je přivedlo k podezření, že se jednalo o trpaslíka. Zanedlouho našli tři páry obřích stop, sledovali je kousek na jih k písečnému povrchu, kde po chvíli našli mělké hroby.

Drizztem prošlehl ohromující úlek. Rychle těla obrátil. "Není to Bruenor," pronesl staženým hrdlem. "Jsou mladší. Je to Burdo, syn Těžkého Kladiva, a Dourgas, syn Arga Čepele. Aspoň myslím."

"Měli bychom běžet k dolům," navrhl Wulfgar.

"Jen žádný spěch," odsekl drov. "Musíme podrobně zjistit, co se tu odehrálo, teď k tomu máme dobrou příležitost. Byli ti obři jen procházející grázli, nebo se tu někde usídlili? Může jich tu být víc."

"Bruenor by o tom měl vědět," namítl mladík.

"Ovšem, že se to dozví. Jestli ti tři jsou někde poblíž, a já bych soudil, že jsou, když obětovali čas a oběti pohřbili, mohli by se vrátit, až se setmí." Vztáhl ruku k západu, kde obloha růžověla příslibem brzkého večera. "Jsi připraven na boj, barbare?"

S odhodlaným zavrčením hoch zvedl Aegisův tesák z ramene a plácnul adamantinovou rukojetí do otevřené dlaně

volné ruky.

"Jen ať přijdou. Budou se divit."

Poodešli do úkrytu skalního výstupku kus od místa bitvy a vyčkávali, až slunce zapadlo za horizontem a šedé stíny se prohloubily.

Nebylo to dlouhé čekání. Ti tři verbegové, co zabili předešlý večer nevinné trpaslíky, byli první venku z jeskyně, plní naděje, že najdou čerstvé oběti. Patrola hlučně scházela stezkou dolů k potoku.

Wulfgar se pohnul k výpadu a drov mu položil ruku na paži, aby je zatím neprozrazoval. Sám toužil zabít, ale chtěl se napřed dozvědět, proč tu jsou.

"Hrom do nich," klel jeden z nich, "není tu ani noha."

"Zatracená smála. Dneska sme naposledy venku."

"Jak to?"

"Ta druhá tlupa dorazí zejtra. Náš počet se zdvojnásobí samejma smradlavejma lidožravejma obrama a orkama. Šéf nás nepustí ven, dokad se zas všecko neuklidní."

"Eště dalších dvacet v tý těsný díře? Dyť se tam udusíme!"

"Tak se hnem. Tady nic není, nemůžem promarnit celou noc."

Oba dobrodruzi za výstupkem se napjali, když se obři zmínili o odchodu.

"Kdybychom se dostali za tamten balvan," uvažoval Wulfgar a ukázal ke stejnému místu, jež obři včera využili k přepadení, "budeme je mít dřív, než si uvědomí, že tam jsme…" Vzrušeně se podíval na drova a hlas se mu zadrhl. Levandulové oči hořely leskem, jaký nikdy v životě neviděl.

"Jsou tam jen tři." Drizztův hlas stěží držel křehký kraj klidu, hrozil výbuchem každou vteřinu. "Nepotřebujeme je zaskočit."

Wulfgar si nevěděl rady, jak na tu nečekanou změnu taktiky reagovat. "Učil jste mne, abych využil každé výhody," řekl obezřetně.

"Ano! V bitvě!" odvětil Drizzt. "Toto je pomsta. Ať nás obři vidí a pocítí na své kůži hrůzu nastávající zkázy!"

Ve štíhlých prstech blýskly dva scimitary, obešel výběžek a jeho klidný krok byl jako slib smrti.

Někdo z obrů vyrazil překvapený výkřik a strnuli, když se drov znenadání objevil. Rychle přes šířku ploché skály utvořili obrannou linii. Verbegové slyšeli povídačky o temných elfech, někteří drovové prý své síly dokonce spojovali s obry, leč Drizztovo nenadálé zjevení je zastihlo naprosto nepřipravené.

Drizzta jejich nervózní nejistota těšila a zastavil se, aby ten moment vychutnal.

"Kdo seš?" otázal se jeden obr podezřívavě.

"Přítel trpaslíků," řekl Drizzt se zlým úsměvem.

Wulfgar k němu přiskočil, když největší z netvorů vyrazil bez váhání vpřed. Drov ho však na místě zastavil. Namířil jednu zahnutou čepel na obra a chladně prohlásil: "Jsi mrtvý!" Verbena zahalily narudlé plameny. Ječel hrůzou, ustupoval a Drizzt číhavě poskočil.

Wulfgar cítil neodolatelný impuls, aby válečné kladivo hodil, jako kdyby si Aegisův tesák vynucoval svou vlastní vůli. Zbraň hvízdla nočním vzduchem, zasáhla prostředního obra a smetla jeho zlomené tělo do vzdutého proudu.

Chlapec byl ohromen silou a přesností hodu, musel však uvážit, tak se účelně bránit třetímu netvorovi, neboť mu zbývala jen malá dýka. Obr viděl svou výhodu a divoce vyrazil. Wulfgar sáhl po dýce a místo tenkého jílce ucítil rukojeť Aegisova tesáku. Záhadně se mu usadil v dlani. Neměl zdání o magické moci, již Bruenor do něj vložil, a neměl teď čas nad tím přemýšlet.

Největší obr byl vystrašený, neměl kam utéct, a tak se vrhl zuřivě na elfa - a ztratil všechny výhody. Netvor zvedl kyj vysoko nad hlavu v pohybu znásobeném vztekem a Drizzt rychle vrazil namířené hroty skrz koženou tuniku do odkrytého břicha. S takřka neznatelným zaváháním obr mávl dolů a mrštný drov měl spoustu času ráně uhnout. Mocný rozmach vyvedl obra z rovnováhy a Drizzt mu přidal dvě malé dírky do ramene a do krku.

"Vidíš to, chlapče?" zvolal vesele na Wulfgara. "Podívej, bojuje jako jeden z tvého rodu."

Wulfgara zaměstnával zbývající obr. Lehce manévroval Aegisovým tesákem, odrážeje mocné rány, ale čas od času mrkl na bitku po svém boku. Scéna byla výstražnou připomínkou drovovy výuky, neboť elf si se sokem pohrával a využíval jeho zuřivosti proti němu. Netvor se stále znovu vzpínal ke smrtelnému úderu a drov ho pokaždé rychle bodl a odtančil. Verbeg krvácel snad z tuctu mělkých ran a Wulfgar věděl, že Drizzt může boj kdykoli ukončit. Udivovalo ho, že temný elf se z mučivé hry zřejmě těší.

Wulfgar svému protivníkovi zatím nedal pevnou ránu. Využíval času, jak ho to Drizzt učil, až se verbeg unaví. Barbar viděl, že obrovi rány ztrácejí sílu a rychlost. Těžce dýchal zlitý potem, vtom uklouzl a otevřel se útoku. Aegisův tesák udeřil jednou, podruhé a obr se zhroutil na hromádku.

Verbeg bojující s Drizztem byl dole na jednom koleně, neboť meč mu přetnul patní šlachu. Když drov viděl padnout druhého obra, rozhodl se hru ukončit. Obr se opět rozmáchl k marné ráně. Drizzt přiskočil, scimitar blýskl vpřed a tentokrát ostrý hrot vyrazil plnou silou. Čepel projela krkem vzhůru do mozku.

o o o

Když odpočívali, aby se vydýchali a přehlédli výsledek svých zbraní, drovovi vrtala v hlavě jedna otázka. "Co kladivo?" otázal se prostě.

Wulfgar se podíval na Aegisův tesák a pokrčil rameny. "Já nevím," odvětil poctivě. "Magicky se mi vrátil zpátky do ruky."

Drizzt se usmál. On věděl. Jak skvělý je Bruenorův um, pomyslel si. A jak hluboce musí chlapce milovat, že mu

věnoval takový dar.
"Tak těch nestvůr přijde ještě dvacítka," zasténal Wulfgar.
"A dalších dvacet je už tady," dodal elf. "Jdi za Bruenorem. Tihle tři přišli z nějakého úkrytu. Pro mne to bude snadné najít jejich stopy a vypátrat, kde jsou ostatní."
Chlapec přikývl, ale zahleděl se pozorně do drovovy tváře. Ten nezvyklý žár, který byl v jeho očích před útokem, ho zneklidnil. Nebyl si jistý, jak moc si bude troufat. "Co uděláte, až je najdete?"
Drizzt mu odpověděl úsměvem a teď to barbarem skutečně trhlo. Konečně ulevil jeho obavám. "Sejdeme se na tomto místě ráno. Ujišťuji tě, že s žádno legrací nezačnu, pokud se nevrátíš."
"Chtěl bych tu být před svítáním," odvětil mladík zamyšleně. Otočil se na podpatku a rozběhl se nazpět do tmy.
Drizzt se vydal po stopách přes svah Kelvinovy mohyly a posléze slyšel barytonové hlasy obrů a krátce nato spatřil narychlo sbité dveře do jejich doupěte, chytře skryté v křoví.
Trpělivě čekal a zanedlouho odtud vyšla další trojice. Když se vrátili, objevila se další skupinka. Snažil se zjistit, jestli nevznikl nějaký poplach, když se tři první nevrátili. Verbegové byli vždy nespolehliví a neukáznění a z útržku hovoru se ujistil, že jejich druhové předpokládali, že buď zabloudili, nebo dezertovali.
Po několika hodinách e vzdálil,a by si promyslel příští plán. Byl rád, že pro něj stále ještě pracoval moment překvapení.

o o o

Wulfgar běžel celou noc. Zprávu předal Bruenorovi a vydal se zpět na sever, aniž by vyčkal, až se klan probudí. Dlouhé nohy ho donesly k plochému balvanu víc než hodinu před úsvitem, dřív, než se drov vrátil z průzkumu. Schoval se za výběžek a čekal, a s každou vteřinou v něm narůstal strach.
Nevydržel sedět na místě. Našel stopy a vydal se po nich k doupěti. Neušel ani dvacet stop, když dostal rázný pohlavek. Pudově se otočil, zvednuv kladivo, a šťastně se usmál, když před sebou viděl stát Drizzta.
Drov se k jejich smluvenému místu vrátil krátce po Wulfgarovi a zůstal ve skrytu, aby viděl, zda se impulzivní mladý válečník spolehne na jejich úmluvu, nebo se rozhodne jednat. "Nikdy nepochybuj o dojednané schůzce, dokud nevyprší čas," napomínal chlapce přísně, i když se ho dotkly obavy, zda je v pořádku.
Wulfgarova odpověď, ať byla jakákoliv, byla uťatá známým drsným hlasem. "Podej mně nějakého kvičícího obra na zabití!" volal Bruenor zdola od potáčku. Dopálení trpaslíci se dokáží valit neuvěřitelnou rychlostí. Klan se v hodině shromáždil, vydal se za barbarem a skoro se vyrovnal jeho chvatnému tempu.
"Dobře provedeno," křikl Drizzt a sestupoval po svahu. Bruenor si tři mrtvé verbegy spokojeně prohlížel a za ním stálo padesát obrněných, k bitvě připravených trpaslíků - víc než polovina klanu.
"Elfe," pozdravil trpaslík se svou obvyklou strohostí. "Doupě, že?"
Drov kývl. "Míli na západ. Ti vás nemusí zajímat, nikam nespěchají. Dnes však očekávají hosty."
"Jo. Chlapec mně to řekl. Dvacítka posil." Bezděky mávl sekerou. "Mám takovej divnej pocit, že tam nedojdou! Máš tuchu, kudy potáhnou?"
"Jediná cesta je od severu a východu. někudy přes průsmyk Ledového větru, kolem severního cípu Lac Dinnesheru. Tví lidé je půjdou přivítat?"
"No, určitě jo. Půjdou skrz Hlubokou strž, to je jistý." Oči jim zajiskřily. "Co máš v plánu?" ptal se Drizzta. "A co chlapec?"
"Ten zůstane se mnou. Musí si odpočinout. Pohlídáme doupě."
Zjitřený výraz elfovy tváře vzbudil v trpaslíkovi podezření, že má v úmyslu něco víc než hlídání.
"Bláznivej elf, "bručel si do vousů. "Ten je schopný si to rozdat se všema!" Znovu si zvídavě prohlížel padlé obry. "A zvítězit!" nyní porovnával zranění verbeg s typem zbraní těch dvou odvážlivců.
"Chlapec srazil dva." Drizzt uhodl, o čem dumá.
Bruenorův obličej zjasnil vzácný náznak úsměvu. "On dva a ty jednoho, co? Upadáš, elfe."
"Nesmysl! Vím, že se potřebuje pocvičit!"
Bruenor potřásl hlavou v návalu otcovské pýchy. Chlapci ovšem nic neřekl, chvála by mu zbytečně stoupla do hlavy. "Upadáš!" křikl znovu, když kráčel do čela klanu.
Trpaslíci zpívali rytmickou píseň, starodávný nápěv, jenž kdysi rozechvíval ozvěnu stříbrných prostor jejich ztraceného domova.
Bruenor se ohlédl po svých přátelích a poctivě uvažoval, co z doupěte najdou, až se sem vrátí.

17
Pomsta

Těžce obtížení trpaslíci neúnavně pochodovali vpřed. Šli připravení na válku, někteří s těžkými batohy, jiní na ramenou nesli dlouhé dřevěné trámy.
Dropův odhad, kudy se posily budou ubírat, mu připadal správný, a Bruenor přesně věděl, kde si na ně počkají. Byl tam pouze jediný průsmyk, který zaručoval snadný přístup do skalnatého údolí: Hluboká strž byla na úrovni tundry, ale pod jižními svahy hory.
Ačkoli bez odpočinku pochodovali půl noci a většinu rána, dali se do práce hned, jak dorazili na místo. Nevěděli, kdy sem obři dorazí, odhadovali, že to nebude ve dne. Chtěli mít zaručeno, že je vše v pořádku. Bruenor chtěl obří posily porazit rychle a minimální ztrátou svých lidí. Na svahy hory a do tundry rozmístil zvědy a klan pod jeho vedením

chystal všechno pro přepad.

Jedna skupina kopala záchytné příkopy, druhá sestavovala trámy do dvou balist. Muži s těžkými kušemi si hledali nejpříhodnější místa na svahu mezi balvany, odkud povedou svůj útok.

Zanedlouho bylo vše hotovo. Stále se však neusadili k odpočinku. Prohlíželi každý kousek povrchu, hledajíce každičkou výhodu, kterou mohli využít.

K večeru, kdy slunce sklánělo svůj nejnižší okraj za obzor, oznámila hlídka ze svahu, že daleko na východě se objevil oblak prachu. Krátce nato zvěd z pláně ohlásil rychle postupující skupinu dvaceti verbegů, několika obrů a asi tuctu orků.

Bruenor dal signál kuším, aby zaujaly své skryté pozice. Posádky balist ještě jednou prohlédly kamufláž na velkých lucích a sem a tam něco upravily. Pak se nejstatnější bojovníci i s Bruenorem zahrabali do malých krytů podél vyšlapané stezky a pečlivě odřezali hrsti vysoké trávy, aby ji na sebe mohli navršit.

Zasadí první rány.

o o o

Drizzt s Wulfgarem si našli dobrý úkryt mezi skalami nad jeskyní obrů. Přes den se střídali ve spánku. Drov si dělal starosti, že pár verbegů by se mohlo vydat vstříc posilám a zničit překvapení trpasličího přepadu. To by znamenalo katastrofu.

Po několika nudných hodinách se ukázalo, že se neobával nadarmo. Drov dřímal ve stínu převisu a Wulfgar držel hlídku. Za hustým křovím vrata pomalu ani neviděl, ale zřetelně slyšel skřípění pantů, když se otevřelo jedno křídlo. Než vzbudil elfa, vyčkával, aby ho zbytečně nerušil.

Z černého otvoru otevřených dveří slyšel hlasy a do slunečního jasu vyšlo šest verbegů. Otočil se k Drizztovi, ale ten už stál pozorně za ním, v ostrém světle mhouřil velké oči a pozoroval, co se bude dít.

"Nevím, k čemu se chystají," šeptl Wulfgar.

"Pohřešují své zmizelé druhy," řekl Drizzt. Jeho bystré uši zachytily hovor, ještě než se obři ukázali venku. Dostali rozkaz, aby zachovávali všechnu možnou opatrnost, měli však najít ztracenou hlídku, nebo aspoň zjistit, kam se vydali. V noci se měli vrátit buď s nimi, nebo bez nich.

"Musíme Bruenora varovat," poznamenal suše Wulfgar.

"Tahle skupina najde své mrtvé kamarády a vzbudí poplach předtím, než bychom se stačili vrátit. A mimoto si myslím, že Bruenor se bude muset vypořádat s posilami a nepotřebuje, aby mu do zad vpadlo ještě půl tuctu verbegů."

"Tak co teď?" zeptal se vzrušeně Wulfgar. "Jestli nastane poplach, bude desetkrát obtížnější doupě dobýt." Barbar si všiml, že do drovova oka se opět vkradl doutnavý žár.

"Ti v jeskyni nebudou vědět, co se stalo, když se těch pár obrů nikdy nevrátí." Drizzt to pronesl tak věcně, jako kdyby zastavit šest lovících verbegů bylo nepodstatnou překážkou. Wulfgar mu nevěřícně naslouchal, ač uhodl, co plánuje.

Elfovi neušla chlapcova nejistota a široce se usmál. "Pojď, hochu," nařídil. Schválně užil oslovení, aby popíchl Wulfgarovu hrdost. "Pro chvíle jako tato jsi připravený, týdny jsi tvrdě trénoval." Lehce přeskočil malou trhlinu ve skále a oči mu v paprscích šikmého odpoledního slunce divoce jiskřily.

"Pojď," opakoval a pobídl ho gestem ruky. "Vždyť je jich jen šest!"

Wulfgar rezignovaně potřásl hlavou a vzdychl. Během týdnů výcviku poznal, že Drizzt je rozmyslný a smrtonosný šermíř, který váží každý výpad s chladnou přesností. V posledních dvou dnech však viděl druhou stranu jeho osobnosti, tu troufalou, riskující až k lehkomyslnosti. Jeho sebedůvěra byla jediná věc, která Wulfgara přesvědčila, že není sebevrah, a bylo to také jediná věc, která ho nutila, aby za ním šel i proti svému lepšímu úsudku.Uvažoval, kam až mu může věřit, a měl pocit, že ho jednou zavleče do situace, ze které nebude úniku.

o o o

Obří patrola pochodovala chvíli na jih s Drizztem a Wulfgarem v tajném závěsu. Verbegové nebyli schopni najít žádné stopy po pohřešovaných kamarádech, dostali se do nebezpečné blízkosti trpasličích dolů, tak to otočili zpátky na severovýchod, v přibližném směru k potoku, kde se udála včerejší šarvátka.

"Budeme se muset do nich pustit," řekl Drizzt. "Přibližme se k nim."

Wulfgar přikývl. O něco později přicházeli k rozeklané oblasti zákrutů a výstupků, mezi nimiž stezka křivolace mírně stoupala, a drov věděl, že vede k okraji malé strže. Den pohasínal do šera, které poskytovalo jakousi ochranu. Dorozuměli se pohledem - přišel čas k akci.

V taktice a bitvách zkušený Drizzt rychle postřehl způsob útoku, který nabízel nejlepší šanci na úspěch. Dal rukou znamení k zastavení. "Musíme udeřit a ustoupit," šeptal, "a pak znovu udeříme."

"Jsou obezřetní, nebude to snadné," řekl Wulfgar.

"Mám něco, co nám pomůže." Drov si se zad sundal batoh a vylovil z něj malou sošku - nazval ji svým stínem. Když se náhle objevila podivuhodná šelma, barbar uskočil a zděšeně vydechl.

"Co jste to přivolal za démona?" křikl tak hlasitě, jak se odvážil, a klouby ruky, svírající Aegisův tesák, mu zbělely.

"Guenhwyvar není žádný démon," ujišťoval elf svého vysokého společníka. "Je mým přítelem a cenným spojencem." Panter zavrčel, jako kdyby rozuměl, a Wulfgar pár kroků ustoupil.

"Není přirozený," odporoval barbar. "Nebudu bojovat vedle démona, stvořeného čarováním!" Barbaři z planin se nelekli ani muže, ani zvířete, ale černá magie jim byla absolutně cizí a jejich nevědomost je činila zranitelnými.

"Jestli se verbegové dovědí o pohřešované patrole pravdu, Bruenor a jeho rodní budou v nebezpečí - nejen teď, ale i později," řekl Drizzt temně. "Kočka nám pomůže patrolu zastavit. Dovolíš svým strachům, aby ohrozily jejich životy?"

Wulfgar se narovnal a získal nad sebou vládu. Drizzt to hrál na jeho hrdost i na velmi reálné nebezpečí hrozící trpaslíkům a chtěl ho přimět, aby se s černým uměním dočasně smířil. "Pošli zvíře pryč, žádnou pomoc nepotřebujeme!"

"S pomocí kočky je určitě dostaneme všechny. Nebudu riskovat Bruenorův život, protože se ti nelíbí." Tušil, že Wulfgarovi to bude trvat hodiny, než přijme Guenhwyvara za spojence, jestli vůbec kdy, ale teď při přepadu potřeboval mladíkovu spolupráci.

Obři pochodovali už několik hodin, jejich formace se uvolnila a začínali se courat v roztažené řadě. Jeden či dva se vlekli pozadu. Věci se vyvíjely tak, jak drov doufal.

Stezka se v posledním zákrutu vinula mezi dvěma gigantickými balvany, pak se značně rozšiřovala a příkře stoupala ke strži. Tam se prudce stočila a pokračovala úsekem, kde na jedné straně strměla skalní stěna a na druhé byla propast. Drizzt Wulfgarovi pokynul, aby se připravil, a poslal kočku do akce.

o o o

Válečný houf dvacítka verbegů se třemi obry a tuctem orků - příliš nepospíchal, k Hluboké strži dorazil dlouho po setmění. Nestvůr bylo víc, než s čím trpaslíci počítali, ale orkové jim moc starostí nedělali a věděli, jaks e vypořádat s obry. Oři byli klíčem k této bitvě.

Dlouhé čekání nijak nezchladilo bolavé napětí trpasličích nervů. Žádný z nich skoro celý den nespal a touha pomstít smrt svých příbuzných jim nedala pokoje.

Čelo verbegů vkročilo na svažité pole bez úhony, ale když poslední z vetřelců dosáhl hranice přepadové zóny, trpaslíci ze Síně mitrilu zaútočili. Bruenorova skupina uhodila první. Vyskočili ze svých děr často přímo vedle obra nebo orka a sekli po nejbližším nepříteli. Své rány vedli tak, aby je zmrzačili, užívajíce základní pravidlo boje trpaslík - obr: ostří válečné sekery přetne šlachu nebo svaly na zadní straně kolena a plochá hlava rozdrtí čéšku.

Bruenor jedním rozmachem srazil obra, pak se obrátil, aby uprchl, ale stál před orkem s taseným mečem. Neměl čas na výměnu ran, hodil svou zbraň do vzduchu a křikl: "Chytej!" Orkovy oči přihlouple sledovaly matoucí let sekery. Bruenor ho složil tak, že mu prudkým výpadem vrazil svou hlavu v přilbě pod bradu, chytil sekeru, jak padala, a utíkal do noci, zastaviv se jen, aby orka kopl, když ho míjel.

Netvoři byli zaskočeni, hodně jich už leželo na zemi a sténalo. Pak začaly pálit vrhače. Střely velikosti oštěpů bušily do předních řad, srážely obry stranou a vytvářely zmatek. Kuše vyslaly déšť smrtících šípů, pak je bojovníci odhodili a hnali se dolů na bitevní pole. Bruenor v čele "v" formace do něj vletěl jako klín.

Netvoři nikdy neměli šanci se přeskupit, a až byli schopni zvednout zbraně, jejich řady byly naprosto zdecimované.

Bitva u Hluboké strže skončila ve třech minutách.

Těžce raněn nebyl ani jeden trpaslík a z vetřelecké hordy zůstal naživu pouze ork, jehož Bruenor omráčil.

o o o

Guenhwyvar rozuměl pánovu přání a neslyšně skočil mezi výběžky po straně chodníčku, okruhem předešel verbegy a usadil se na skále nad stezkou. Nízko se skrčil, nebyl víc než jeden z tmavých stínů. První z obrů pod ním procházeli, ale kočka, tichá jako smrt, poslušně čekala na vhodný čas. Drizzt s Wulfgarem se tiše plížili na dohled zadní části zástupu.

Poslední z obrů, nesmírně otylý verbeg, se zastavil, aby chytil dech.

Guenhwyvar udeřil.

Mocný panter skočil, zatnul dlouhé drápy do obřího obličeje, a odraziv se od jeho širokých ramen, vyšvihl se opět na skalní stěnu. Obr sotva přitiskl ruce k rozervanému obličeji a zavyl bolestí - Aegisův tesák se mu zabořil do hlavy a srazil ho do strže.

Verbeg na konci řady výkřik slyšel, rozběhl se zpět a obešel zákrut právě včas, aby viděl svého nešťastného druha valit se dolů po kamenitém srázu. Velká kočka nezaváhala. Spustila se na druhou oběť a ostré drápy se pevně zachytily na obrově hrudi. Krev divoce vystříkla, když se dvoupalcové tesáky hluboce zabořily do masitého krku. Čtyři roztažené tlapy rvaly a trhaly a ohromený verbeg neměl ani čas zvednout ruce na ochranu, černočerná tma ho již obestírala hustým závojem.

ostatní členové hlídky se rychle blížili a Guenhwyvar pružně odskočil, nechávaje po dechu lapajícího obra topit se ve vlastní krvi. Drizzt s Wulfgarem se kryli za balvany po obou stranách stezky, drov se scimitary v rukou a barbar s kladivem, které se mu samo vrátilo do dlaní.

Kočka nezklamala. Hrála tuto hru se svým pánem už mnohokrát a znala dobře výhodu překvapení. Na chvíli se shrbila, a až ji obři spatřili, pádila dolů stezkou. Jako blesk se mihla mezi balvany, kde se skrýval její pán a Wulfgar.

"Hrome!" křičel jeden verbeg, nevšímaje si umírajícího druha, "to je veliká kočka! A černá jako kuchařův kotel!"

"Za ní!" řval jiný. "Novej kabát pro toho, kdo ji zabije!"

Přeskočili padlého kamaráda, aniž by mu věnovali pozornost, a dusali za panterem.

Drizzt k nim byl nejblíž. Nechal první dva proběhnout, soustředil se na ty dva vzadu. Míjeli balvan bok po boku a drov jim zaskočil cestu, bodnuv scimitar k levé ruce hluboko do obřích prsou. Druhá švihla ostřím přes oči jeho druha. Pevně zatnutou zbraň užil jako osu, stočil se za padajícího obra a vrazil druhé ostří do netvorových zad. Trhnutím oba meče osvobodil a odskočil, jak se smrtelně raněný obr kácel k zemi. I Wulfgar nechal prvního projít. Druhý byl téměř u něho v okamžiku, kdy Drizzt zaútočil na ty dva. Obr se zastavil a otočil, aby jim pomohl. Wulfgar ze svého úkrytu mávl Aegisovým tesákem v mocném oblouku těžké kladivo narazilo přímo do verbegových prsou. Netvor padl na záda, dech mu byl doslova vyražen z plic. Wulfgar obrátil rozmach a Aegisův tesák udeřil z opačné strany - obr v čele se otočil

právě včas, aby jej zachytil obličejem.

Wulfgar bleskem skočil k tomu, co srazil,a kolem masivního krku ovinul paže. Netvor se už vzpamatoval, sevřel ho v objetí jako medvěd, a ačkoliv seděl, nedělalo mu moc potíže zvednout menšího nepřítele nadobro ze země. Dlouhé roky tvrdé dřiny v trpasličích dolech však ztužily barbara do síly oceli. Utáhl sevření, zvolna otáčel spojené paže, až slyšel hlasité prasknutí a verbegova hlava se bezvládně svěsila.

Netvor, kterého Drizzt oslepil, kolem sebe divoce mlátil ohromným kyjem. Drov byl ve stálém pohybu, tančil kolem něj, a jak se naskytla příležitost, bodal bezmocného nepřítele jedním výpadem za druhým. Mířil do kteréhokoliv životně důležitého místa, jež mohl bezpečně dosáhnout,a by svého soka zabil.

Wulfgar obezřetně přikročil k verbegovi, co dostal ránu do obličeje, aby se ujistil, že je mrtvý, a jedním okem hlídal stezku, kde čekal Guenhwyvar. Viděl mocnou kočku v akci a necítil žádnou touhu se s ní setkat.

Když poslední netvor dodýchal, Drizzt sešel ke svému příteli. "Ty jsi stále ještě nepochopil, jak jsi skvělý!" smál se a plácl vysokého mládence po zádech. "Ani šest obrů na tebe
nestačilo!"

"Pojďme za Bruenorem," navrhl Wulfgar a trochu se zarazil, když to v levandulových očích zaplálo. měl dojem, že hned tak neodejdou.

"Není třeba," odvětil Drizzt suše. "Jsem přesvědčený, že situaci zvládnou sami. My však máme problém! Zabili jsme šest obrů a stále máme výhodu překvapení na své straně. Budou však pohřešovat další patrolu, a to vyvolá poplach. Budou se mít na pozoru před jakýmkoliv náznakem nebezpečí."

"Ráno by se trpaslíci měli vrátit," podotkl chlapec. "Můžeme přepadnout doupě ještě před polednem."

"Příliš pozdě," řekl Drizzt, předstíraje rozčarování. "bojím se, že na ně budeme muset udeřit dnes v noci, čím dřív, tím líp."

Wulfgara už nic nepřekvapilo, ani neodporoval. Měl strach, že si na sebe nakládají příliš mnoho, že dropův úmysl byl čirým šílenstvím, začínal se však smiřovat s nevyhnutelným. Pustí se s Drizztem do jakéhokoli dobrodružství, bez ohledu na to, jak mizivá bude šance, že přežilí.

A v duchu připustil, že se mu ta hra po boku elfa začíná líbit.

18
Biggrinův příbytek

Drizzt a Wulfgar se zaradovali, že se jim podařilo najít zadní vchod do obří jeskyně. Seděl vysoko na strmém spádu západní části skalních vrstev. dole se válely kosti a smetí a ven pronikal úzký proužek kouře vonící pečeným skopovým.

Chvilku se krčili za křovinami pod vchodem, pozorujíce stupeň činnosti. Na oblohu se vyhoupl jasný čistý měsíc a noc se rozsvětlila. "Jestlipak přijdeme právě na večeři," ušklíbl se drov. Wulfgar nad jeho zlověstným klidem potřásl hlavou a uchechtl se.

Ze tmy za vchodem se ozýval třesk nádobí a pár hlasů, a měsíc už pomalu zapadal, než se objevil první obr. Tlustý verbeg, podle oblečení kuchař, vyšel ven a z velkého železňáku vysypal na svah hromadu odpadků.

"Je můj," řekl drov už docela vážně. "Můžeš se postarat o odvedení pozornosti?"

"Bude stačit kočka," odpověděl mladík, ačkoli zůstat sám s panterem ho moc netěšilo.

Drizzt se kradl vzhůru skalnatým svahem, pokud mohl, držel se ve stínu. Než se dostane nad vchod, bude v měsíčním svitu a zranitelný. Šplhání bylo obtížnější, než předpokládal, postupoval příliš pomalu. Blížil se ke vchodu a slyšel nějaký pohyb - kuchař asi chystal druhý hrnec odpadků.

Drov však neměl, kde by se skryl. zvolání zevnitř přitáhlo obrovu pozornost, vrátil se do jeskyně a elf několika skoky doběhl ke dveřím a nahlédl do kuchyně, ozářené pochodněmi.

Místnost byla zhruba čtvercová, na protější stěně byla velká kamenná pec a hned vedle ní byly pootevřené dveře, odkud k němu doléhaly hlasy. Kuchař nebyl v dohledu, ale hned za vchodem na zemi stál hrnec s odpadky.

"Vrátí se brzo," pomyslel si a tiše se vytáhl nad vchod.

Dole pod svahem seděl Wulfgar jako socha, Guenhwyvar před ním tiše přecházel sem a tam a občas se po něm podíval.

Za několik minut obří kuchař vyšel s hrncem. Vysypával smetí, když do hry vstoupil panter. Jedním skokem se vynesl do poloviny svahu, zvedl hlavu k obrovi a dunivě zavrčel.

"Ach, táhni odtud, prašivej smrade," štěkl obr neohroženě, "než ti zmáčknu lebku a udělám z tebe guláš!"

Verbeg marně vyhrožoval. Jak stál a třepal ohromnou pěstí s očima na kočce, ze stěny se odlepil temný stín a padl mu na záda. Drov se scimitarem v ruce neztrácel čas, do obrova krku vyřízl úsměv od ucha k uchu. Verbeg se bez jediného hlásku valil dolů přes kameny, až přistál na hromadě smetí. Drizzt se okamžitě otočil a skrčil s tichou modlitbou, aby někdo z posádky nevstoupil do kuchyně. Pro tento okamžik byl v bezpečí - kuchyně byla prázdná.

Když se Guenhwyvar a pak Wulfgar vyhoupli na římsu, pokynul jim, aby ho následovali. Kuchyňská místnost byla poměrně malá, chudě vybavená. Na pravé straně stál hrubě sbitý stůl s několika hrnci. Vedle byl stůl na sekání masa s rezavým, olámaným sekáčkem, který nebyl po týdny očištěný. Vlevo byly police s bylinkami, kořením a dalšími zásobami. Drov si je prohlížel a Wulfgar se přikradl k pootevřeným dveřím a nahlédl dovnitř.

Druhá místnost byla o něco větší než kuchyně. Dlouhý stůl ji dělil na poloviny a za ním, přímo proti místu, kde stál, byly další dveře. Tři obři seděli u strany stolu, co byla k Wulfgarovi nejblíž, čtvrtý stál mezi nimi a dveřmi a další dva seděli na opačné straně. Hodovali na skopové pečeni, srkali hustou omáčku a celou tu dobu kleli a popichovali se - typické večerní posezení verbegů. Wulfgarovi neušlo, že netvoři rvali maso z kostí holýma rukama. V místnosti tedy

nebyly žádné zbraně.

Drizzt držel jakýsi pytlík, co našel na policích, a s mečem v ruce se připojil i s panterem k chlapci. "Šest," šeptl Wulfgar a hodil hlavou k jídelně. Veliký barbar zvedl Aegisův tesák a rozjařeně pohlédl na drova. Drizzt nakoukl dovnitř a rychle zformoval útočný plán.

Ukázal na Wulfgara a na dveře. "Vpravo," zašeptal. "Já po tobě vlevo."

Wulfgar rozuměl, ale proč nezahrnul kočku? Ukázal na ni.

Drizzt jen s úsměvem pokrčil rameny a chlapec pochopil. I skeptickému Wulfgarovi došlo, že kočka si rozhodne sama, co učiní.

Wulfgar ze svalů vytřásl nervózní brnění a sevřel těsně válečné kladivo. Rychle na drova mrkl, proletěl dveřmi a skočil po nejbližším cíli. Obr, jenž jediný stál,s e stačil ke svému útočníkovi obrátit, ale to bylo také vše. Tesák mu nízkým švihem vrazil přesně do břicha a v setrvačném pohybu mu drtil spodní část hrudníku. Se svou neuvěřitelnou silou Wulfgar obrovského netvora vpravdě zvedl několik stop od země. Zlomený obr mu bezvládně padl k nohám, ale Wulfgar promýšlel už další pohyb.

Drizzt se s panterem v patách mihl kolem přítele k dvěma ohromeným obrům, sedícím po levé straně stolu. Trhnutím pytlík otevřel, oslepil je oblakem mouky a vůbec nezpomalil, jak je míjel - vnořil své ostří do krku jednoho zamoučeného verbega a pak se kulil přes desku stolu. Guenhwyvar skočil na druhého a mocné čelisti se zaťaly do břicha.

Jen dva z verbegů pohotově reagovali. Jeden vyskočil, aby se postavil Drizztovu vířivému výpadu, druhý se pokládal za Wulfgarovu druhou oběť a vyrazil k zadním dveřím.

Wulfgar prchajícího obra viděl a bez váhání p oněm vrhl Aegisův tesák. Kdyby Drizzt, kulící se přes stůl, viděl, jak byl blízko smrti, když vířící válečné kladivo svištělo těsně nad ním, byl by svému příteli uštědřil pár nevybíravých slov. Kladivo však našlo svou cestu, roztříštilo verbegovo rameno a hodilo ho na zeď takovou silou, že mu praskla páteř.

Netvor, jehož Drizzt bodl, se zmítal na zemi a svíral si krk v marné snaze zastavit ztrátu krve.

Drizzt se dokutálel na vzdálenou stranu stolu, skočil na nohy a mrštně se vyhnul napřaženým prackám verbega, který tam na něho čekal. Mihl se kolem, postavil se mezi svého protivníka a dveře a obr vyrazil. Teď byl venku z pochvy i druhý scimitar a proplétaly se v hypnotickém tanci smrti. Jak každá čepel střelila vpřed, poslala další z obrových kloubnatých prstů obloukem k zemi a zanedlouho měl místo rukou krvavé pahýly. Rozzuřený do šílenství mával divoce rukama jako kyji. Drizztovo ostří mu vklouzlo pod uchem do lebky a ukončilo jeho trápení.

Mezitím se poslední verbeg vrhl na neozbrojeného barbara. Děsivé paže ho ovinuly, zvedly ho do vzduchu, a svíraly ho, aby ho rozdrtily.

Wulfgar napínal svaly v zoufalé snaze zabránit velikému nepříteli,a by mu nezlomil páteř. Bojoval o dech. Vztekle vrazil pěst do obrovy brady a zvedl ji k druhé ráně.

Potom však válečné kladivo, poslušné kouzla, jež do něj Bruenor vložil, bylo zpátky v jeho ruce. S radostným zavytím obrovi vrazil ostrou špici do oka. Netvor ho pustil a zkroutil se v agonii, jeho svět se rozmazal v poutech bolesti, že ani neviděl Aegisův tesák zvednutý nad Wulfgarovou hlavou, dopadající na jeho lebku. Kladivo mu roztříštilo hlavu, srazilo bezvládné tělo na stůl a maso s omáčkou se rozlétlo po podlaze.

"Dej trochu pozor na jídlo!" křikl Drizzt v předstíraném hněvu, jak vystřelil, aby chytil kus šťavnaté kotlety.

Za zavřenými dveřmi se náhle ozvalo volání a dusot těžkých kroků. "Rychle ven!" vyjekl Wulfgar a vykročil ke kuchyni.

"Počkej!" sykl Drizzt. "Legrace teprve začne!" Ukázal s šerému, pochodní osvětlenému tunelu, který ústil v levé stěně. "Tam! Rychle!"

Wulfgar měl pocit, že pokoušejí svou štěstěnu, ale nezbývalo, než poslechnout. Bezmocně se uchichtl.

Podběhl těžké trámy, podpírající začátek tunelu, a pádil do tmy. Vzdálil se snad třicet stop s pardálem nepříjemně blízko po boku, když zjistil, že drov s nimi není. Obrátil se právě včas,a by zahlédl, jak klidně kráčí pod trámy, meče v pochvách a na konci tenké dlouhé dýky držel pevně nabodnutý kus pečeného masa, který už žvýkal.

"Co obři?" zeptal se Wulfgar ze tmy.

Drizzt ustoupil za jeden z masivních trámů. "Hned za mnou," vysvětlil klidně a hladově ukousl další sousto.

Wulfgarovi spadla brada, když smečka rozlícených verbegů vtrhla o tunelu a skrytého drova přehlédla.

Chlapec vykřikl modlitbu k svému bohu, otočil se na patě a uháněl průchodem s vroucím přání, aby nevedl ke slepému konci.

Drizzt stáhl maso z dýky a upadlo mu nešťastně na zem. Tiše klel na zmarem dobrého jídla. Olízal z čepele šťávu a trpělivě čekal. Když kolem proběhl poslední obr, vyskočil z úkrytu, vmetl dýku pod obrovo koleno a znovu se ukryl. Poraněný zavyl, ale když se jeho druhové otočili, nikoho nespatřili.

Wulfgar oběhl zákrut, opřel se o stěnu a snadno uhodl, co pronásledování zastavilo. Smečka se vracela, když vyšlo najevo, že poblíž východu je ještě jeden vetřelec.

Obr proskočil opěrami, široce se zapřel s kyjem připraveným k akci a očima sjížděl ode dveří ke dveřím, hledaje známku, kterými z nich mohl útočník uprchnout. Drizzt z každé holínky vytáhl nůž a tiše žasl, jak mohou být tak pitomí, že v rozmezí deseti vteřin podlehnou dvakrát po sobě stejnému triku. Nebránil se své štěstěně, vztyčil se za svou obětí, a než smečka z tunelu mohla křiknout varování, zabořil nůž hluboko do obrova stehna a přeťal mu šlachy. netvor kolísal, Drizzt ho číhavě obcházel a upoutaly ho silné žily na verbegově krku, jež naskočily, jak bolestně zatínal zuby.

Drovovi moc času na úvahy o bitevním štěstí nezbývalo. Zbytek smečky, pět zpěněných obrů, už pustilo zraněného kamaráda na zem a bylo za ním pár yardů. zabořil nůž hluboko do nestvůrného krku a zamířil ke dveřím, vedoucím hlouběji do doupěte. Byl by to stihl, jenže první netvor, co se v jídelně objevil, držel v tlapě kámen. Verbegové jsou v házení dobří a tenhle je všechny předčil. Drovova hlava byla terčem a hod se mu povedl.

Wulfgarovi též. Aegisův tesák zlomil páteř obra, který zůstal v chodbě pozadu se svým zraněným kamarádem. Ten si

z rány právě páčil Drizztovu dýku a teď nevěřícně zíral na svého najednou mrtvého druha a na šílený výpad zdivočelého barbara.

Drizzt zahlédl letící kámen koutkem oka. Stačil se sehnout,a by mu nerozbil hlavu, těžká střela ho však zasáhla do ramene a on přeletěl půl podlahy. Svět se mu točil před očima, bojoval,a by neztratil orientaci, neboť v hlavě mu utkvěla myšlenka, že obr se blíží,a by ho dobil. Všechno se mu rozmazalo. Ale něco, co leželo blízko jeho obličeje, upoutalo jeho pozornost. Upřel na to oči, nutil je, aby se zaostřily a aby se svět přestal točit.

Obrův prst.

Vrátilo se mu vědomí a rychle sáhl po zbrani.

Věděl, že pro něho je už příliš pozdě - nad ním se tyčil obr, kyj zdvižený ke smrtící ráně.

Zraněný netvor se vzpřímil uprostřed tunelu, aby barbarovi čelil. Wulfgar s kladivem pohodlně v dlani ho srazil, neboť netvor se na poraněnou nohu nemohl ani postavit, a pádil vedle kočky k jídelně. A tam na něho čekali dva obři.

Guenhwyvar se jim protáhl mezi nohama a vynesl se tak vysoko a daleko, kam ho pružné svaly dokázaly dopravit. Obr nad drovem spouštěl kyj, když mu před obličejem proletěl velký černý stín a nato mu tvář zhyzdila dlouhá otevřená trhlina.

Drizzt pochopil, co se stalo, když zaslechl panterovy těžké tlapy dopadnout na stůl a nést jej dál přes místnost. K verbegovi, který ho ohrotil, se připojil další, elf však získal potřebný čas. Bleskovým pohybem tasil scimitar a vrazil jej prvnímu obrovi do břicha. Netvor se v agonii sehnul, Drizzta zaštítil a zachytil kamarádův úder svým zátylkem. Drov zamumlal "Díky" a převalil se přes mrtvolu. Dopadl na nohy a opět bodl vzhůru a tentokrát vzepjal tělo, aby sledovalo čepel.

Zaváhání stálo druhého verbega život. Přihlouple zíral na přítelův mozek rozmáznutý po celém kyji a vtom mu zahnuté ostří zajelo mezi žebra, prorvalo plíce a našlo cíl v negvorově srdci.

Pro smrtelně raněného obra se čas jako by zastavil. Kyj, který pustil, padal k zemi celé minuty. S takřka nepostřehnutelným pohybem kácejícího se stromu sklouzl nazad od scimitaru. Věděl, že padá, ale podlaha se nikdy nepřiblížila. Nikdy se…

Wulfgar doufal, že zraněného obra v tunelu praštil dost tvrdě, aby se nepřidal k šarvátce, byl by pěkně v úzkých, kdyby ho měl v zádech. Měl co dělat s odrážením a útočením na dva obry. nemusel si dělat starosti, neboť ten v tunelu seděl zkroucený u zdi a nevěděl o sobě. A na druhé straně Drizzt právě skončil se dvěma netvory a pečlivě otíral obě čepele.Wulfgar vyprskl smíchem, když ho jeden z obrů také spatřil, odpoutal se od barbara a vyběhl proti tomuto štíhlému nepříteli.

"Ty černej prevíte, ty si myslíš, že se mně postavíš a budeš žít,a bys o tom moh kecat?" hulákal nepříčetně.

Drizzt se v předstíraném zoufalství podíval kolem. A jako vždy si našel snadný způsob, jak boj vyhrát. Guenhwyvar se za ním plížil po břiše a hledal si příhodnou pozici. Drizzt o krůček poodstoupil, lákaje obra do jeho cesty.

Verbegův kyj práskl Wulfgara do žeber a přirazil ho k dřevěnému trámu. Barbar byl z tužšího materiálu než dřevo, přijal ránu se stoickým klidem a vrátil mu dvě. Obr se znovu rozpřáhl a Wulfgar znovu zaútočil. Téměř bez přestávky bojoval víc než deset minut, ale adrenalin mu proudil tělem a Wulfgar se ani nezadýchal. Teď teprve docenil nekonečné hodiny dřiny v dolech a míle a míle běhu s Drizztem v době cvičební výuky, neboť jeho údery dopadaly na vyčerpaného soupeře stále častěji.

Obr postupoval proti Drizztovi. "Hrome, stůj přeci, ty mizerná kryso!" hřměl. "A žádnej z tvejch podvodnejch triků! Chvi vidět, jak si povedeš ve férovým boji!"

Právě jak se dostali k sobě, panter přeletěl těch pár stop a zahryzl tesáky hluboko do berberova kotníku. Obr se po útočníkovi za zády pudově ohlédl, rychle se zas vzpřímil a střelil očima zpátky k elfovi…

Právě včas, aby viděl scimitar vjíždět do své hrudi.

Drizzt na jeho zmatený pohled odpověděl otázkou. "V kterém z devíti pekel jsi našel nápad, že já budu bojovat férově?"

Verbeg se zapotácel. Ostří mu neproniklo do srdce, věděl však, že zranění bude smrtelné, nebude-li ošetřeno. Krev se mu řinula volně po tunice a stálo ho značnou námahu, aby se nadechl. Drizzt se v útocích střídal s panterem, udeřili a odskočili, zatímco jejich partner vyrážel proti zrůdě na druhé straně. Věděli - a věděli to i obři, že boj bude brzo u konce.

Obr bojující s Wulfgarem už nedokázal se svým těžkým kyjem udržovat obranné postavení. Chlapec také začínal cítil únavu a na povzbuzení si začal prozpěvovat starou válečnou píseň, Píseň Temposovi, a její nota ho inspirovala do poslední spršky úderů. Počkal, až se verbegů kyj ocitne dole, a pak Aegisův tesák vystřelil jednou, dvakrát a pak potřetí. Wulfgar takřka klesal vyčerpáním, na čtvrtý úder by už neměl dost sil, ale obr již ležel zhrouceně na zemi. Opřel se o svou zbraň a pozoroval, jak jeho dva přátelé oždibávají a řežou nepřítele na kusy.

"Výborně!" smál se, když poslední netvor padl.

Drizzt kráčel k barbarovi a levá ruka mu bezvládně visela. Tam,kde ho kámen udeřil, měl v kabátě i košili díru a obnažená kůže ramene byla odřená a oteklá.

Wulfgar se na ni starostlivě díval a Drizzt na uklidnění paži zvedl nad hlavu, ač se trochu bolestně ušklíbl. " To se rychle zahojí," ujistil chlapce. "Je to jen slušná boule, a to je malá cena za třináct verbegů."

V tunelu k nim dolehl slabý sten.

"Tak pouze dvanáct," opravil ho Wulfgar. "Jeden zřejmě ještě nezatřepal nohama," Hluboce se nadechl, zvedl Aegisův tesák a obrátil se, aby úkol dokončil.

"Počkej," zadržel ho Drizzt. V hlavě mu vrtala jedna vzpomínka. "Když tě v tunelu napadli obři, ječel jsi cosi, co bylo asi v tvém rodném jazyce. Co jsi to volal!"

Wulfgar se srdečně zasmál. "Starý bitevní křik Losů. Znamená: Sílu mým druhům a smrt nepřátelům!"

Drizzt po něm hodil podezřívavým okem a uvažoval, nakolik je chlapec schopen vymyslet si tak pohotovou lež.

o o o

Sténající verbeg se stále opíral o zeď, když ti tři k němu došli. Drovova dýka byla hluboce pohřbená v jeho koleně s čepelí pevně zaklíněnou mezi dvě kosti. Díval se na muže nenávistnýma, ale klidnýma očima.

"Za tohle šeredně zaplatíte," plivl po nich. "Biggrin si s váma pěkně pohraje, to máte teda jistý!"

"Tak on umí i mluvit," podivil se Drizzt výsměšně, "kdo je Biggrin?"

"Pán jeskyně. Jistě se s váma rád sejde."

A my bychom se rádi sešli s ním!" hřímal Wulfgar. "Musíme splatit dluh. Ta záležitost se týká dvou trpaslíků!" Jakmile se chlapec zmínil o trpaslících, obr si zase uplivl. Drizztův scimitar zablýskl a hrot se zastavil na palec od netvorova hrdla.

"Zabij mě, ať to skončí," usmál se obr, skutečně mu na životě nezáleželo. Jeho klid drova znepokojil. "Sloužím svému pánovi. Je ctí zemřít pro Akara Kessella!"

Přátelé na sebe stísněně pohlédli. Nikdy u verbegů neviděli, ani nic neslyšeli o takové fanatické oddanosti a polekalo je to. Jejich největší chybou, proč nikdy neovládli žádnou menší rasu, byla jejich neschopnost se plně postavit za nějakou věc a poslouchat jednoho vůdce.

"Kdo je Akar Kessell?"

Obr se ďábelsky chechtal. "Esli ste z města, brzy se to dovíte!"

"Vždyť jsi řekl, že pánem této jeskyně je Biggrin!" poukázal drov.

"Jeskyně a kdysi i kmene, ale Biggrin teďka slouží pánovi."

"To vypadá zle," mumlal Drizzt Wulfgarovi. "Slyšel jsi už, že by se náčelník verbegů vzdal své vlády bez boje?"

"Mám strach o trpaslíky," přiznal se Wulfgar.

Drizzt změnil předmět hovoru, aby z obra vytáhl pár informací, které by jim teď pomohly. "Co je na konci tohoto tunelu?"

"Nic," vyhrkl obr nějak moc ochotně. "Ech, je to místo, kde spíme, nic víc."

Věrný, ale hloupý, pomyslel si drov. "Budeme muset najít Biggrina a kdo je sním, aby neběžel varovat toho Akara Kessella."

"A co s ním?" otázal se mladík.

Odpověď mu dal sám obr. Obluzený fanatismem si vyvolil smrt pro větší slávu svého pána. Napjal svaly, ignoroval bolest v noze a vrhl se na muže.

Kladivo mu rozdrtilo klíční kost a krk, dropův meč mu vjel do žeber a panter se mu zakousl do břicha.

Obrova tvář se ve smrti usmívala.

o o o

Chodba za zadními dveřmi jídelny byla temná, museli si vzít pochodeň z tunelu. Chodba se mírně svažovala, vedla hluboko do nitra hory a po stranách se větvily komůrky, některé prázdné, jiné plné proviantu, kůží a výzbroje. Vypadalo to, že Akar Kessell plánoval tuto jeskyni jako základnu pro své vojsko.

Tma byla v chodbě tak hustá, že Wulfgar, nemaje drovovu schopnost vidět potmě, znervózněl, když plamen pochodně začal dohasínat. Nakonec došli do široké místnosti, největší, co tu našli, a za ní chodba pokračovala do otevřené noci.

"Došli jsme k předním vratům a jsou dokořán," řekl tiše mladík. "Myslíte, že Biggrin odešel?"

"Ššš," tišil ho Drizzt. Měl dojem, že zaslechl něco ve tmě na pravé straně. Pokynul Wulfgarovi, aby zůstal stát uprostřed místnosti, a tiše zmizel ve stínech.

Drov se zarazil, když před sebou slyšel hrubé hlasy obrů, nedovedl si však vysvětlit, proč je nevidí. Přistoupil k velikému krbu a pochopil - hlasy se nesly komínem.

"Biggrin?" tázal se chlapec, když se k němu drov vrátil.

"Musí to být on. Myslíš, že se protáhneš komínem?"

Chlapec přikývl. Zvedl nahoru napřed Drizzta - levá ruka mu moc dobře nesloužila - a následoval ho. Guenhwyvar držel hlídku.

Komín se vinul vzhůru několik yardů a pak se větvil. Jedna cesta vedla dolů, odkud se ozývaly hlasy, druhá se úžila a stoupala k povrchu.

Hovor byl nyní hlasitý a hněvivý a drov se šinul dolů, aby to vyšetřil. Wulfgar ho držel za nohy, jak se zvolna sunul dolů, neboť svah byl téměř kolmý. Drizzt s hlavou dolů vykoukl pod římsou ohniště v jiném pokoji. Viděl tři obry. Jednoho u dveří ve vzdáleném rohu - vypadal, že se chytá odejít, druhý stál zády ke krbu a tomu nadával třetí, nesmírně mohutný a vysoký lední obr. Podle pokřiveného úsměvu bez horního rtu Drizzt usoudil, že se dívá na Biggrin.

"…abych to řekl Biggrinovi!" kvílel menší netvor.

"Tyl utekl z boje," vrčel Biggrin. "Opustils svý přátele, aby pomřeli!"

"Ne…," ječel obr. Zdálo se, že Biggrin slyšel dost. Jedním máchnutím obrovské sekery uťal svému vojínovi hlavu.

o o o

Guenhwyvar pilně hlídal, když se vysoukali z komína. Velká kočka obrátila hlavu a zaduněla vrčivě na pozdrav a Wulfgar, který nepochopil, že to bylo hrdelní předení, obezřetně ustoupil.

"Z hlavní chodby musí do toho pokoje vést odbočka," uvažoval Drizzt, přehlížeje mladíkovu nervozitu.
"Pojďme to tedy dokončit."
Jak drov předvídal, průchod našli a zakrátko stáli u dveří, jež by měly vést do místnosti se zbývajícími obry. Pro štěstí se plácli po ramenou, Drizzt polaskal Guenhwyvara a Wulfgar zavrtěl hlavou, když panter chtěl, aby ho pohladil. Potom vtrhli dovnitř.
Pokoj byl prázdný. Jen dveře, které Drizzt z krbu neviděl, byly dokořán.

o o o

Biggrin poslal zdrcující zprávu Akaru Kessellovi po posledním verbegovi, co zůstal živ. Vyvraždění posádky ho zneuctilo a věděl, že čaroděj se se ztrátou tolika cenných vojáků jen tak lehce nesmíří. Zbývalo mu jediné východisko, postarat se o ty dva vetřelce a doufat, že jejich hlavy nelítostného pána usmíří. Mohutný obr teď tiskl ucho ke dveřím a poslouchal, kdy jeho oběti vstoupí do sousedního pokoje.

o o o

Wulfgar s Drizztem prošli dalšími dveřmi a octli e v nádherné komnatě, vyzdobené závěsy, nádhernými kožešinami a velkými nadýchanými polštáři. Odtud vedly dvoje dveře - jedny zely dokořán do tmavé chodby a druhé byly zavřené.
Wulfgar náhle drova zastavil zvednutím ruky a vybídl ho prstem na rtech, aby byl zticha. Do hry vstoupila nehmatatelná vlastnost pravého válečníka - šestý smysl, jímž cítí neznámé nebezpečí. Pomalu se otočil k zavřeným dveřím a zvedl Aegisův tesák. Naklonil hlavu a vteřinu naslouchal, namáhaje se zachytit nějaký šramot. Žádný se neozval, ale spoléhal na svůj instinkt. Zařval Temposovo jméno a vrhl kladivo. S hřmotným praskotem se rozštípnuté dveře skácely k zemi - a Biggrin s nimi.
Drizzt si všiml kývnutí otevřených tajných dveří za obřím velitelem, uvědomil si, že ten poslední verbeg tudy utekl, a hned za ním vyslal Guenhwyvara. Panter pochopil, jedním dlouhým skokem se přenesl přes Biggrin a vyrazil z jeskyně na hon za uprchlíkem.
Z hlavy ledního obra se valila krev, tvrdá silná kost jeho lebky však kladivo zadržela. Oba přátelé teď užasle zírali, jak se ta hora svalů zvedla, otřepala a postavila se jim.
"To přece není možné," protestoval nevěřícně mladík.
"On je tvrdohlavý," pokrčil Drizzt rameny.
Barbar počkal, až se mu kladivo vrátilo do ruky, a potom se s drovem hnuli, aby Biggrinovi čelili.
Ten zůstal mezi dveřmi, aby zabránil napadení z boku. Chvilku si vyměňovali výhružné pohledy a několik lehkých výpadů, aby se ozkoušeli.
"Vy musíte být Biggrin," pravil Drizzt s úklonou.
"To sem," prohlásil hrdě. "Biggrin! Poslední nepřítel, kterého vaše oči kdy uvidí!"
"Pyšnej a tvrdohlavej," karikoval ho Wulfgar.
"Človíčku," opáčil obr, "takovejch jako ty sem rozdrtil stovky!"
"Další důvod, abychom vás zabili," popíchl ho drov, aby ho rozzuřil.
S nečekanou mrštností a divokostí se Biggrin ohnal mocnou sekerou. Wulfgar ze smrtelného dosahu ustoupil a Drizzt se pod ránou sehnul, ale v duchu to s ním zatřáslo, když viděl, jak ostří ze stěny vyseklo slušný kus skály.
Barbar přiskočil hned, jak ho sekera minula, a uhodil do prsou zrůdy Aegisovým tesákem. Obr jenom zamrkal.
"To byl mě musel praštit trochu víc, ty lidský zmetku!" zahučel,jak hlava sekery letěla obloukem zpátky.
Drizzt opět z rozmachu vyklouzl, avšak unavený Wulfgar neuhnul dost rychle. Podařilo se mu zachytit úder kladivem, ale holá síla Biggrinovy těžké zbraně jím mrštila o zeď. Sesunul se na podlahu.
Drizzt věděl, že jsou v úzkých. Levou ruku měl ochrnutou, jeho reflexy se vyčerpáním zpomalily a tento protivník byl jednoduše příliš silný, aby odrazil jeho výpady. Podařil se mu jeden krátký sek, když se netvor chytal k rozmachu, ale potom prchal k hlavní chodbě.
"Utíkej, černej pse!" řval Biggrin. "Jdu za tebou a dostanu tě!" S vidinou snadného vítězství vyrazil za Drizztem.
Drov vsunul scimitar do pochvy a v chodbě se rozhlížel po místě, kde by netvora mohl zaskočit. Nic nenašel, pokračoval tedy půl cesty k východu a čekal.
"Kde se chceš skovat?" odfrkl Biggrin výsměšně, když se vevalil do chodby. Nachystaný ve stínu, drov po něm vrhl nože. Oba zasáhly cíl, jenže obr sotva zpomalil.
Drizzt vyběhl před jeskyni. Jestli ho Biggrin nebude následovat, musí se vrátit dovnitř, nemohl dopustit, aby Wulfgar zemřel. První paprsky svítání našly svou cestu na horu a Drizzt se obával, že denní světlo zničí všechny šance pro náhlý přepad. Vyšplhal se na jeden ze stromů, jež zakrývaly vchod, a vytáhl dýku.
Biggrin vyrazil do slunečního svitu a rozhlížel se po uprchlíkovi. "Seš tady někde, ty mizerném pse! Nikam mně neutečeš!"
Vtom na něho dopadl Drizzt, ze všech sil rychle bodal, kam mohl. obr vztekle zařval, mocně se otřásl a Drizzt odletěl až do tunelu. Dopadl plnou vahou na zraněné rameno a div bolestí neomdlel. Vteřinu ležel bez hnutí, a když zvedl hlavu, narazil do velké holínky. Biggrin se k němu přece nemohl dostat tak rychle! Překulil se na záda, aby viděl, kde se tu vzal další obr.
Jeho vyhlídky vzaly dramatický obrat, neboť nad ním stál Wulfgar, kladivo v ruce, obličej napjatý chmurným odhodláním. Soustředěný pohled upíral na ledního obra.
"Je můj," pronesl rozhodně.

Biggrin vskutku vypadal hrozivě. Část hlavy, kam ho udeřilo kladivo, byla pokrytá tmavou zaschlou krví, z řezných ran na tváří krku mu prýštila jasně červená krev. Oba Drizztovy nože mu stále trčely z hrudi jako morbidní čestné metály.

"Sneseš i tohle?" vyzývavě zavrčel Wulfgar a metl kladivo do letu.

Biggrin v odpověď vypnul hruď, aby úder zadržel. "Já vydržím všecko, ty mrvo!" naparoval se.

Aegisův tesák zasáhl cíl a Biggrin o krok zakolísal. Kladivo mu muselo zlomit jedno či dvě žebra, obrovi to zřejmě moc nevadilo.

Nikdo z nich však netušil, že Aegisův tesák zarazil jeden z drovových nožů do hloubky, a pronikl blanami obrova srdce.

"Jsem už schopen utéct," šeptl Drizzt barbarovi, když netvor znovu vykročil.

"Zůstanu," prohlásil Wulfgar bez jediného záchvěvu strachu.

Drizzt tasil scimitar. "Správně, udatný příteli. Pojďme to zvíře dorazit - mám děsný hlad a uvnitř je plno jídla."

"To se snadnějc řekne, než udělá," supěl Biggrin.

V prsou cítil prudké píchnutí, přešel to zavrčením. "Snesl sem to nejlepčí, cos dokázal, a pořád po tobě du! Zapomeň na to, že bys moh vyhrát!"

Přátelé se začínali bát, že v obrově chvástání je víc pravdy, než by kterýkoli z nich hodlal připustit. Vydali se z posledního, byli celí potlučení, lapali po dechu, ale pevně se rozhodli, že svůj úkol dokončí.

Totální sebedůvěra postupujícího netvora jim však drásala nervy.

Biggrin cítil, že se s ním děje něco hrozně divného, ale od protivníků ho dělilo už jenom pár kroků. I Wulfgar a Drizzt to postřehli, neboť obr zakolísal. uraženě na ně pohlédl, jako by ho podvedli. "Proklatí psi!" vydechl a z úst mu vytryskl proud krve. "Jakej trik…"

Biggrin už větu nedořekl.

o o o

"Půjdete za kočkou?" otázal se barbar, když se vrátili k tajným dveřím.

Drizzt z jakýchsi hader vybaloval pochodeň. "Věř mému stínu," odvětil, "Guenhwyvar nenechá verbega uprchnout. Mimoto mám hlad a v jeskyni čeká jídlo. A přestaň s tím vykáním."

"Jsem tak utahaný, že mě všechen hlad přešel. Jdi, já zůstanu tady, trochu si odpočnu a počkám na kočku," pronesl hluše.

Drizzt mu stiskl rameno. za tu krátkou dobu, co byli spolu, toho prožili víc než dost a měl dojem, že je to teprve začátek. Šel chodbou a vesele si prozpěvoval, nespěchal však k plnému stolu. Musel napřed vyšetřit, kam vedl tunel, který ještě neprozkoumali a o němž zraněný obr nechtěl říct pravdu. A se vším, co dosud našli, věřil, že tam může být jen jedna věc - poklad.

o o o

Veliký panter pádil přes rozeklané kameny, těžkopádného verbega lehce dohánět. Zanedlouho slyšel jeho přerývaný dech, jak zápasil s každým krokem a stoupáním. Směřoval k Hluboké strži a otevřené tundře za ní a ve svém šíleném spěchu do bezpečí si vybral sice kratší, ale nesmírně namáhavou cestu přes bok hory, místo aby se spustil dolů do údolí.

Guenhwyvar znal celou oblast stejně dobře jako jeho pán, věděl o každém zákeřném místě, o každé zvířecí noře. už se rozhodl, kam chtěl obra dostat. Jako ovčácký pes uzavřel dělící vzdálenost a sem tam drápl po obrově boku, aby ho stočil k hlubokému horskému jezírku. Vyděšený netvor, přesvědčení, že smrtící kladivo a blýskavý scimitar nejsou daleko za kočkou, se neodvážil zastavit a pantera napadnout. Slepě se řítil po stezce, kterou mu Guenhwyvar určil.

Panter se od něho z ničeho nic odpoutal a pádil vpřed. Na břehu studené vody natáhl hlavu a soustředil své smysli, zda se objeví, co mu pomůže jeho úkol dokončit. Ve třpytu zvlněné hladiny postřehl jemný záchvěv pohybu. Bystré oči rozeznaly dlouhý nehybný tvar. Uspokojen se ukryt na blízké římse a čekal.

Obr doběhl k jezírku, sotva popadal dech a přes svůj běs se na chvíli sesul na balvan, aby si odpočinul. Bylo tu ticho, bezpečno, a jakmile se mu dech uklidnil, rozhlédl se kolem po známkách pronásledovatelů a upokojeně vyrazil.

Přes jezírko vedla jediná cesta - přes padlý kmen, a ač voda nebyla příliš široká, všechny alternativní cesty byly uzavřené obtížnými strmými srázy.

Verbeg opatrně vyzkoušel kmen. Zdál se pevný, a tak se po něm vydal. Kočka čekala, až byl asi uprostřed, a vynesla se do vzduchu. Těžce dopadla na překvapeného netvora, zachytila se na jeho hrudi a odskočila zpět k bezpečí pobřeží. Dopadla do zrádné ledové vody a rychle skákala ven. Obr divoce mával rukama, aby nabyl ztracenou rovnováhu, pak s mocným šplouchnutím přepadl do vody. Voda ho táhla dolů a obr se zoufale natahoval ke kládě plující na hladině.

Sotva se jí dotkl, tvar, co vypadal jako kus dřeva, vybuchl pohybem, jak se padesátistopový vodní had s úžasnou rychlostí ovinul kolem své oběti. Svalnaté kličky mu přitiskly ruce k tělu a počaly se nelítostně utahovat.

Guenhwyvar si z černého kožichu otřepal kapky vody a pozoroval zápas v jezeře. Když se pod verbegovou bradou zatáhla další klička a netvor zmizel pod hladinu, vítězně zařval a klusal zpět k jeskyni.

19
Chmurné poselství

Drizzt šel tunely kolem těl mrtvých obrů a zpomalil, jen aby ze stolu sebral kus pečeného masa. Prošel trámovím do

tmavé chodby, krotě svou nedočkavost zdravým rozumem. Jestli tu obři svůj poklad ukryli, mohl by být za tajnými dveřmi a mohlo by tam být i hlídající zvíře, ne obr, neboť ten by se k bitvě určitě přidal.

Tunel byl dlouhý, běžel přímo na sever a Drizzt počítal, že teď byl asi pod masivem Kelvinovy mohyly. Minul poslední pochodeň a byl šťastný, že je konečně tma. Většinu života strávil v černých prostorách podzemního světa svého národa a jeho velké oči ho v absolutní tmě vedly spolehlivěji než při světle.

Chodba končila železem pobitými dveřmi se silnou závorou, řetězem a visacím zámkem. Drov měl dvě slabůstky - v první řadě miloval napětí bitvy, ale hned za ním bylo rozechvění z objevu nepřátelských pokladů. Trochu ho trápily výčitky, že Wulfgara nevzal s sebou. Nevábily ho klenoty či zlato, o bohatství nestála zřídkakdy si něco ze získaných pokladů ponechal. Bylo to prostě radostné vzrušení, že je našel první, potěšení, když se jimi přehraboval. Vždycky doufal, že snad objeví nějaký neuvěřitelný předmět, na jehož existenci se už dávno zapomnělo, nebo i kouzelnou knihu starobylého a mocného mága.

Pocit viny se vytratil, když z váčku upasu vyňal paklíč. Nikdo ho v zlodějském umění nevycvičil, ale by tak obratný a zručný jako kterýkoli mistr. S jeho citlivými prsty a neobyčejným sluchem ho zámek dlouho nezdržel - v několika vteřinách se otevřel. Nastražil uši kvůli nějakému zvuku zevnitř, a když nic nezaslechl, zvedl těžkou závoru a položil ji na zem. Znovu naslouchal, pak tasil scimitar, zhluboka nabral dech a opřel se do dveří.

Vydechl s nespokojeným stenem. Místnost tonula v pološeru dvou prskajících pochodní a byla úplně prázdná mimo velké zrcadlo v kovovém rámu, stojící uprostřed. Drizzt uskočil z jeho cesty vědom si zvláštních magických vlastností, jež by mohlo mít, a ze stran si je prohlížel podrobněji.

Muži by sahalo asi do výše pasu, ale bylo umístěno v krásně propracovaném kovovém podstavci. Protože rám byl stříbrný a bylo ukryté v odlehlé a zajištěné komoře, došel k přesvědčení, že bylo něčím víc než obyčejným toaletním předmětem. Ani podrobná prohlídka neodkryla žádné pravěké runy nebo jiné znaky, jež by naznačovaly jeho účel. Nic zvláštního na něm neobjevil, a tak se před něj bezstarostně postavil. V zrcadle pojednou začal vířit mlhavý opar, jenž vypadal, jako by byl v trojrozměrném prostoru. Drizzt uskočil stranou - víc zvědavý než polekaný - a hleděl na podivný úkaz.

Mlha houstla a převalovala se jako kouř ze skrytého čadivého ohně. Pak se střed vyčistil a otevřel v jasnou podobu mužského vyhublého obličeje, nalíčeného podle zvyku některých jižanů.

"Co mně otravuješ?" otázal se prázdné komory před zrcadlem.

Drizzt odstoupil ještě dál z dosahu jeho pohledu. Pomyslel si, že by měl tajemného mága překvapit, spočítal si však, že jeho přátelé mají příliš mnoho v sázce, než aby si mohl dovolit tak riskantní zábavu.

"Postav se přede mne, Biggrin!" rozkázala podoba. Chvilku počkala, netrpělivě se ušklíbla a pak se vztekla. "Až zjistím, kdo z vás idiotů mne zavolal, proměním vás v bažanty a předhodím vás vlkům," ječela divoce. V zrcadle se zablesklo a vypadalo zase normálně.

Drizzt se poškrábal na bradě a rozmýšlel, co by zde mohl ještě udělat nebo objevit. Nic, rozhodl, bylo by to příliš nebezpečné.

o o o

Vrátil se doupětem do hlavní chodby a tam, pár yardů od zavřených a zajištěných vrat, seděl barbar a hladil kočku po svalnatém krku a zádech.

"Vidím, že Guenhwyvar si tě získal," zasmál se drov.

Wulfgar zářil. "Je to nádherné stvoření," a hravě jím zatřásl, "ale i skvělý spojenec a chrabrý válečník!" Začal se zvedat, vtom byl násilně sražen zpět na podlahu.

Výbuch zakymácel doupětem, jak do dveří třeskla těžká střela z vrhače, roztříštila závoru a těžká vrata praskla a vletěla dovnitř.

Jedna polovina se čistě zlomila v půli a z druhé strany se vyrval horní závěs, takže visela nakřivo na zkrouceném spodním pantu.

Drizzt tasil scimitar a postavil se před Wulfgara, který se nejistě stavěl na nohy.

Vtom dveřmi proskočil vousatý bojovník, štít v jedné ruce a krví vroubené kladivo napřažené v úderu ve druhé.

"Pojďte ven a zahrajem si, obři!" zařval Bruenor a třískl zbraní o štít, jako kdyby jeho klan nedělal dost rámusu, že by vzbudili i mrtvé.

"Jen klid, divý trpaslíku," řehtal se Drizzt. "Všichni verbegové jsou po smrti!"

Bruenor spatřil přátele a vběhl do chodby s hulákajícím klanem v patách. "Mrtvý? Všichni?" hřímal. "K čertu s tebou, elfe, já jsem tušil, že to tak dopadne!"

"Co posily?" otázal se Wulfgar.

Bruenor se zlomyslně ušklíbl. "Měj nějakou víru, chlapče, jo?

Všechny jsme pohřbili do společný díry, ač bych řekl, že pohřbít je bylo víc, než si zasloužili! Jenom jeden je živej. Bude kejchat tak dlouho, jak dlouho bude mrskat svým smradlavým jazykem!"

Po hovoru se zraněným obrem a epizodou se zrcadlem se drov nemohl dočkat, aby orka vyzpovídal. "Už jsi ho vyslýchal?"

"Ach, teď je němej jak ryba," bručel trpaslík. "Mám pár věcí v zásobě, co ho přinutí k řeči!"

Drizzt o tom pochyboval. Orkové nebyli loajálními tvory, ale při obluzení čarodějem techniky mučení nepomohou. Potřebovali něco, co by pracovalo proti magii, a Drizzt dostal dobrý nápad. "Pošli pro Regise," doporučoval. "Půlčík ho může přimět, aby vysypal všechno, co ví."

"Mučení by byla větší legrace," lamentoval Bruenor, ač i on chápal moudrost drovova návrhu. Byl nejen zvědavý,

ale znervóznilo ho, že se tolik různých ras obrů spojovalo. A táhli s nimi orkové…

o o o

Drizzt a Wulfgar seděli ve vzdáleném rohu malé místnosti, tak daleko od Bruenora a trpaslíků, jak to šlo. Jeden z Bruenorových mužů se ještě v noci vrátil s Regise, a ač byli všichni nevyspalí a vyčerpaní dlouhými pochody a bojem, byli příliš neklidní, než aby mohly spát. Všichni čekali na informace. Jakmile Regis dostal orka pod kontrolu svým rubínem, přestěhovali se do sousedního pokoje, aby měli klid.

Bruenor čile vařil, zkoušel nový recept - dušené obří mozečky - a vařil ty páchnoucí věci přímo ve vyhloubené obří lebce. "Užijte přece trochu svý hlavy!" argumentoval v odpověď na zhnusené a zděšené výrazy tváří svých přátel. "doma chovaná husa chutná líp než divoká, protože nenamáhá svý svaly. to samý by mělo platit i o obřích mozcích!"

Drizzt a Wulfgar na věc neměli docela stejný náhled. Nechtěli odejít a přijít o Regisovi zprávy, tak se odklidili do vzdáleného rohu a povídali si.

Bruenor špicoval uši, aby je slyšel, neboť hovořili o věci, která ho také nesmírně zajímala.

"Půlku z toho posledního v kuchyni," trval na svém Wulfgar, "a půl pro kočku."

"Ale ty dostaneš jen polovinu za toho u strže," opáčil Drizzt.

"Dobře," souhlasil chlapec. "A podělíme se o toho v chodbě a o Biggrin přesně stejným dílem?"

Drizzt přikývl. "Takže když se sečtou všechny půlky a společné akce, vychází to na deset a půl pro mě a deset a půl pro tebe."

"A čtyři pro kočku," dodal Wulfgar.

"Ano, čtyři pro kočku," opakoval Drizzt. "Příteli, bojoval jsi dobře. Dosud jsi na mne stačil, ale mám pocit, že nás čekají další boje a má větší zkušenost nakonec zvítězí!"

"Ale ty stárneš, milý elfe," škádlil ho Wulfgar, opíraje se o stěnu, a ve světlých vousech to bíle zablesklo. "Však uvidíme."

I Bruenor se lehce usmíval. Bavilo ho žertovné soupeření jeho přátel a byl pyšný na mladého barbara. Wulfgar si musel počínat skvěle, když udržel krok s ostříleným veteránem, jako byl Drizzt DoUrden.

Regis vstoupil a šedý mrak na jeho obvykle usměvavé tváři všechno veselí umlčel. "Jsme v nebezpečí," děl zachmuřeně.

"Kde je ork?" Bruenor sahal po sekeře, nepochopiv, co půlčík mínil.

"Je tam. To je v pořádku," ujistil ho Regis. Ork byl šťastný, že svému novému příteli může vyprávět úplně všechno o Akaru Kessellovi, o jeho smělých plánech na obsazení Desetiměstí a o množství shromážděných vojsk. Regis se vzrušením celý chvěl, když to přátelům všechno vykládal.

"Všichni orkové a kmeny skřetů a verbegů z celého regionu Páteře světa se houfují pod čarodějem jménem Akar Kessell." Drizzt s chlapcem na sebe pohlédli, to jméno znali. Barbar se domníval, že je to jméno velkého ledního obra, když se o něm zmínil verbeg. Drizzt však po zkušenosti se zrcadlem měl odlišný názor.

"Plánují dobytí Desetiměstí," pokračoval Regis. "Do jejich řad se přidali i barbaři, vedení jakýmsi mocným jednookým králem!"

Wulfgarův obličej zrudl hněvem a hanbou. Jeho hrdý lid po boku orků! Jednookého vůdce znal, byl přece z kmene Losa a jako Heafstaagův herold nosil jeho standartu. Drizzt si ho také bolestivě připomněl. Položil Wulfgarovi na rameno přátelskou ruku.

"Vy dva jděte do Bryn Shanderu," radil Bruenorovi a Regisovi. "Lidé se musí připravit!"

Regis nad marností všeho jen zamrkal. Jestli ork vojska odhadl správně, celé spojené Desetiměstí nemůže jejich náporu odolat. Půlčík svěsil hlavu a zašeptal tiše, aby své přátele ještě víc nepoplašil: "Budeme muset odejít."

o o o

Ačkoli Cassia přesvědčili o naléhavé důležitosti své zprávy, trvalo ještě několik dní, než se rada vůbec dala dohromady. Bylo pozdní léto, vrcholná sezóna pro odchyt vzácných pstruhů, a všichni se dřeli, aby jich chytili co nejvíc pro poslední karavanu do Luskanu. Mluvčí devíti rybářských měst plně chápali svou odpovědnost ke komunitě, nebyli však ochotní jezera opustit byť na jeden jediný den.

Takže s výjimkou Cassia z Bryn Shanderu, Muldoona, nového mluvčího z Pustého Lesa, který v Regisovi viděl hrdinu města, Glensathera z Východního Přístavu, z komunity, který se ráda připojila, jednalo-li se o dobro Desetiměstí, a Agorwala z Termalainu, jenž byl Bruenorovi nesmírně oddaný, byla nálada víceméně vlažná.

Nejvíc se ozýval Kemp, jehož stále žral incident s Bruenorem po bitvě u Bryn Shanderu. Ještě ne se Cassius dostal k přednesu formalit, rozzlobený mluvčí z Targosu vyskočil ze židle a práskl pěstí do stolu. "Čert vem formality, začněme!" vrčel hněvivě. "Jakým právem nás odvoláváte z lovu? My tady sedíme kolem stolu, a luskanští obchodníci se už připravují na cestu!"

"Máme zprávy o invazi, mluvčí Kempe," odvětil Cassius klidně. Cítil s rybářem. "Nebyl bych svolával radu - nikoho z vás - v době rybářské sezóny, kdyby to nespěchalo."

"Tak ty klepy jsou přece jen pravda," odfrkl Kemp. "Říkáte - invaze? Pchá! Vidím za tím triky rady!"

obrátil se k Agorwalovi. Potyčky mezi Targosem a Termalainem v posledních týdnech nabíraly na násilnostech přes Casiiovu snahu zchladit horké hlavy a přivést zápasící města k vyjednávacímu stolu. Agorwal s ním souhlasil, Kemp se však pevně postavil proti. Podezřívavost nabyla nebývalé intenzity, takže načasování této naléhavé schůze rady už nemohlo být horší.

"Tohle je opravdu ubohý pokus!" hulákal Kemp. rozhlédl se po radních "Ubohý pokus Agorwala a jeho podpůrců, aby v našem sporu získali pro Termalainu lepší dohody než Targos!"

Schermost, nový mluvčí pro Caer-Konig, pobouřený podezřením, jejž Kemp vyvolal, namířil obviňující prst na Jensina Brenta z Caer-Dinevalu. "Jakou část hrajete vy v této lsti?" vyplivl na svého rivala.

Schermont byl do svého postavení dosazen, když dřívější mluvčí Caer-Konigu byl ještě na jezeře zabit v šarvátce s dinevalskou lodí. Dorim Lugar býval Schermontovým blízkým přítelem, naočkoval ho svými názory a politika nového mluvčího byla vůči nenáviděnému Caer-Dinevalu ještě neústupnější než předchůdcova.

V tichém zoufalství Regis s Bruenorem přihlíželi vzájemnému napadání, až Cassius konečně práskl kladívkem, až se násada zlomila, utišil hádku natolik, že mohl promluvit.

"Žádám o klid!" nařídil. "Zadržte své jedovaté řeči a vyslechněte posla velice zlých zpráv!" Radní se usadili a mlčeli, Cassius však měl dojem, že škoda už byla napáchaná.

Předal slovo Regisovi.

Regis byl do hloubi otřesen, cos e od orka dozvěděl, a rozechvěně popsal bitvu s verbegy v doupěti a na poli u Hluboké strže. "A Bruenor zajmul jednoho z orků, kteří obry doprovázeli," řekl důrazně. Některým z mluvčích se zarazil dech nad představou netvorů, spolčujících se dohromady, leč Kemp a jeho straníci se již předem obrnili odporem a nedali se přesvědčit.

"Ork nám řekl," pokračoval Regis vážně, "o invazi mocného čaroděje, Akara Kessela, a jeho obrovské armádě skřetů a všech možných obrů! Chtějí dobýt Desetiměstí!" Domníval se, že dramatická slova zaúčinkují.

Kemp uraženě přerušil. "Cassia, vy dáte na slova orka? Svolal jste nás v kritickém údobí jen kvůli vyhrůžkám smradlavého orka?"

"Půlčíkova povídačka je přece docela běžná," dodal Schermont.

"Každý ví, že zajmutý skřet bude mlátit hubou o čemkoliv, jen aby si zachránil svou pitomou palici!"

"Nebo máte možná jiné pohnutky," syčel Kemp a mrskl okem po Agorwalovi.

Cassius skutečně věřil děsivému varování, opřel se však v židli a neřekl nic. Měl hned zpočátku podezření, že schůze nedopadne dobře, napětí na jezerech po špatném roce a nevýnosné lovné sezóně hrozilo výbuchem. Rezignovaně pohlédl na Regise a Bruenora a pokrčil rameny, neboť rada opět zdegenerovala ve řvoucí souboje.

V tom rámusu Regis vyňal svůj rubínový přívěsek a požďuchl Bruenora. Rozčarovaně se na sebe podívali, oba doufali, že magický klenot nebudou potřebovat.

Regis klepl kladívkem, žádaje o slovo, a Cassius mu je udělil. Jako před pěti roky se vyhoupl na stůl a kráčel k hlavnímu buřiči.

Tentokrát se stalo, co Regis neočekával. Kemp si mnoho hodin lámal hlavu nad tím, co se v radě přihodilo před invazí barbarů. Byl rád, že situace dopadla dobře, a celé Desetiměstí bylo půlčíkovi zavázáno za včasné varování. ale hnětlo ho, že jeho původní postoj byl tak snadno zmanipulovaný. Byl svalnatým typem muže, jehož hlavní láskou byl boj, ale měl bystrou mysl a vždy dával pozor, co se děje. Během posledních let Regise několikrát pozoroval a naslouchal pověstem o jeho přemlouvacím umění. Když k němu Regis přistoupil, otočil hlavu stranou.

"Zmiz, podvodníku!" zavrčel a v obraně hlučně odšoupl židli od stolu, až zaskřípěla. A hlasitě, aby všichni slyšeli, vykřikl: "On má zvláštní způsob, jak přinutit lidi, aby přijali jeho vůli, ale já tomu kouzlu tentokrát nepodlehnu. Dávejte si na něho pozor, určitě ovládá nějakou magii!"

Kemp by svá slova nemohl nijak dokázat, ale ani nemusel. Regis se rozpačitě díval kolem sebe a nebyl schopen na obvinění odpovědět. Ani Agorwal, a to taktně skrýval, se mu nepodíval přímo do očí.

"Sedněte si, šejdíři!" štěkl Kemp výsměšně. "Vaše magie vám není nic platná. Už jsme vás prokoukli!"

Bruenor dosud mlčel, teď vyletěl ze židle s tváří zrůzněnou vztekem. "Ty targoský pse, toto je tady trik?" vytáhl batoh a vysypal na stůl jeho obsah - uťatá verbegova hlava se kutálela ke Kempovi. Několik mluvčích v hrůze odskočilo od stolu, ale s Kempem to nehnulo.

"S toulavými obry jsme se už mockrát vypořádali," řekl chladně.

"Toulavý obři?" opakoval Bruenor nevěřícně. "Mimo orků a lidožravých obrů jsme těch nestvůr pobili dvě dvacítky!"

"Jen tudy procházeli," vysvětlil Kemp tvrdohlavě. "Řekl jste, že jste je pobili. Proč se to tedy projednává v radě? Jestli chcete slyšet pochvalný potlesk, mocný trpaslíku, máte jej mít!" hlas mu čišel jedem a s hlubokou radostí pozoroval Bruenorův brunátný obličej.

"Cassius by možná mohl pronést na vaši počest oslavnou řeč, aby ji slyšelo celé Desetiměstí!"

Bruenor praštil pěstmi do stolu, hrozivě pohlížeje kolem, zda se někdo odváží pokračovat v Kempových urážkách. "Přišli jsme sem,a bychom vám pomohli ochránit vaše rodiny a domovy!" řval. "Může se stát, že nám uvěříte a uděláte něco, abyste přežili. Nebo poslechnete slova tohoto psa z Targosu a neuděláte nic. Tak či onak, mám vás tak akorát dost! Dělejte si, jak chcete, a snad vám pomůžou vaši bohové!" obrátil se a dupal ke dveřím.

Po jeho řeči si mnoho mluvčích uvědomilo, že hrozba byla příliš závažná, než aby ji přešli jako vylhané žvanění zoufalého zajatce nebo složitý plán Cassia a nějakých spiklenců. Pyšný a arogantní Kemp byl přesvědčený, že Agorwal a jeho přátelé použili zástěnu invaze pro nějaké čachry, které by jim pomohly získat nad Targosem nějaké výhody. A neustoupil. Po Cassiovi neslo jeho slovo v Desetiměstí největší váhu a obzvláště pro lidi z Caer-Konigu a Caer-Dinevalu. Ve světle brynshanderské neutrality se přikláněli k Targosu.

Dost mluvčích si podrželo svá podezření a byli ochotní přijmout Kempovo vysvětlení,a by Cassiovi zabránili, aby nedonutil radu k rozhodné akci. A brzo se ozřejmilo, kde kdo stojí.

Regis pozoroval, jak si opoziční strany házely ten horký brambor sem a tam. Jeho věrohodnost Kemp úspěšně podryl a do zasedání nemohl nijak zasáhnout. Nakonec se nic nerozhodlo. nejvíc, co z nich Agorwalovi přívrženci vymačkali,

byla Cassiova deklarace, že "do každé domácnosti se doručí varování, aby lidé Desetiměstí byli obeznámeni hrozícím nebezpečím a dostalo se jim ujištění, že každý, kdo o to požádá, se může uchýlit za hradby Bryn Shanderu".

Půlčík se díval na rozdělené mluvčí a uvažoval, kolik ochrany osamocený Bryn Shander může zajistit.

20
Nikomu otrokem

"A ani slovo," vrčel Bruenor, ač nikdo z jeho přátel se mu nechystal odporovat. Většina mluvčích ve své pitomé krátkozrakosti a naduté pýše odsoudila své komunity k takřka jisté zkáze nikdo z přátel od trpaslíků neočekával, že se postaví za tak beznadějnou věc.

"Kdy zablokujete doly?" otázal se Drizzt. Nebyl ještě rozhodnutý, zda se připojí k trpaslíkům v dobrovolném vězení jejich jeskyní, ale plánoval, že pro Bryn Shander bude pracovat jako zvěd alespoň do doby, než Kesselova armáda region obsadí.

"S přípravami začneme dnes večer," řekl Bruenor. "Až budou skončený, počkáme. Než zbořím tunely, necháme ty smradlavý orky přijít rovnou nám do chřtánu a tam taky zahynou. Tak co, zůstaneš s náma?"

Drizzt pokrčil rameny. Ačkoli se ho většina obyvatel Desetiměstí stranila, cítil k nim povinnost a nebyl si jistý, zda by se ke svému zvolenému domovu dokázal otočit zády, i kdyby to vypadalo jako vyložená sebevražda. A neměl touhu se vrátit do temného podzemí, ani když byl zván do pohostinných jeskyní trpasličího města.

"A co ty?" zeptal se Bruenor Regise.

I ten byl na rozpacích mezi instinktem pro přežití a loajalitou k Desetiměstí. S pomocí rubínu se mu žilo posledních pár let dobře. Teď bylo jeho tajemství prozrazeno. Po klepech, které se z rady vynesly, si všichni v Bryn Shanderu šeptali o půlčíkově magickém vlivu. Nebude trvat dlouho a klepy se dostanou všude. Lidé se mu budou vyhýbat, i když ne otevřeně. Na každý pád jeho dny lehkého živobytí v Pustém lese končí.

"Díky za pozvání. Přijdu, než sem přitáhne Kessell."

"Dobrá," bručel trpaslík. "Dostaneš tedy pokoj blízko chlapce, takže nikdo nebude muset poslouchat, jak ti kručí v břiše." Dobromyslně mrkl na Drizzta.

"Ne," ozval se Wulfgar. Bruenor se na něho udiveně podíval. Nepochopil barbarovy závěry a uvažoval, co mu vadilo, aby měl Regise v sousedství.

"Pozor, chlapče," škádlil ho. "Jestli pomejšlíš, že budeš u mýho děvčete, pak dřív mysli na to, jestli máš rád svou hlavu na ramenech!"

"Nezapomínej, že tvůj život je tam, kde rozhodnu já!" burácel Bruenor. Jeho křik byl vpravdě strachem otce o syna.

Wulfgar se před trpaslíkem hrdě a vážně vzpřímil.

Drizzt chlapci rozuměl a byl rád. I Bruenorovi došlo, na co barbar naráží, a ačkoli nenáviděl myšlenku na rozloučení, zalil ho nepřekonatelný pocit pýchy.

"Čas mého závazku dosud nevypršel, drahý příteli, ale svůj dluh jsem vám a vašemu lidu mnohonásobně splatil. Jsem Wulfgar!" prohlásil, svaly napjaté a tvář klidně soustředěnou. "Nejsem už chlapec, ale muž. Volný muž!"

Bruenor cítil vlhkost v očích. Poprvé v životě neučinil nic, aby své pohnutí potlačil. Zíral do Wulfgarových očí s vážným obdivem.

"To seš," řekl uznale. "Můžu se tě teda zeptat, jestli se rozhodneš zůstat se mnou a bojovat po mým boku?"

Wulfgar zavrtěl hlavou. "Svůj dluh jsem vám opravdu splatil. budete vždycky mým přítelem. . .nejdražším přítelem. Musím však splatit jiný dluh." pohlédl na Kelvinovu mohylu a za ni. Nad tundrou zářily nespočetné hvězdy a v jejich jasu se její holé pláně zdály ještě širší a pustější. "Tam, ve druhém světě!"

Catti vzdychla a stísněně přešlápla. Ona jediná rozuměla mladíkovým mlhavým slovům a jeho volby ji nepotěšila.

Bruenor s respektem přikývl. "Jdi tedy a měj se dobře," řekl, vší vůlí ovládaje svůj hlas, aby se nezlomil, a vykročil na skalnatou stezku. Ještě jednou se zastavil a otočil se k mladému urostlému barbarovi. "Jsi muž, o tom není pochyb, ale nikdy nezapomeň, že pro mě navěky zůstaneš mým chlapcem!"

"Nezapomenu," šeptl mladík tiše za Bruenorem, vcházejícím do tunelu. Na paži cítil Drizztovu dlaň.

"Kdy odcházíš?"

"Dnes večer. Doba je zlá, nemohl bych v klidu odpočívat."

"A kam půjdeš?" Catti tušila, že jí stejně nic nevysvětlí.

Barbar obrátil zamyšlený zrak k tundře. "Domů."

Odcházel s Regisem a dívka pokynula Drizztovi, aby zůstal. "Rozluč se s ním, nemyslím, že se ještě kdy vrátí."

"Kam jinam by šel než domů?" Drizzt se domníval, že Wulfgarovo rozhodnutí ovlivnila zpráva o Heafstaagově spolku s čarodějem.

Díval se za ním s obdivem. "Musí urovnat nějakou soukromou záležitost."

"Je v tom něco víc," řekl Catti a drov na ni překvapeně pohlédl. "Pomýšlí na nějaké nebezpečné dobrodružství," vysvětlila krátce. nechtěla zradit barbarovu důvěru, počítala však, že může-li někdo najít způsob, jak mu pomoct, je to DoUrden.

"Má splnit něco, co je nad jeho síly."

Drizzt hádal, co dívka naznačuje. "Kmenové věci jsou jeho věcí. Barbaři mají své zvyklosti a cizinci nejsou vítaní."

"V tom máš pravdu," souhlasila Catti. "Jenže jestli se nepletu, Wulfgar nesměřuje přímo domů. Má před sebou nějaký úkol či závazek - nikdy mi neřekl, o co se jedná. Vím jen, že je to něco nesmírně nebezpečného a i on se bojí, že na to sám nestačí."

Drizzt hleděl do dálky přes hvězdnou pláň a přemýšlel. Catti byla chytrá a všímavá, o jejím odhadu nepochyboval.

Hvězdy se třpytily nad chladnou nocí, nebeská klenby objímala plochý kraj horizontu. Horizontu, jejž zatím nerušily ohně válečných armád.

Snad mu zbývá dost času.

o o o

Ač Cassiova proklamace během dvou dnů dosáhla i ta nejvzdálenější města, do Bryn Shanderu přišlo málo uprchlíků. Cassius na to spoléhal, jinak by byl nikdy nenabídl ubytování všem, co o ně požádají. Uvnitř zdí bylo dost prázdných budov, neboť Bryn Shander během roků ztratil něco ze své populace, a ještě město rezervovalo celou sekci pro cizí karavany, která byla nyní nevyužitá. Kdyby však polovina obyvatel z ostatních komunit žádala o útočiště, těžko by svůj slib mohl dodržet.

Mluvčí byl klidný. Desetiměstští byli tvrdí a s hrozbou invaze skřetů žili den co den. Potřebovali víc než abstraktní varování, aby opustili své domovy. Soudržnost měst vpravdě neexistovala a sotva který vůdce města se bude namáhat s přemlouváním obyvatel, aby zanechali rybolovu a dali se na útěk.

Ukázalo se, že jedině Glensather a Agorwal se exponovali. K Branám Bryn Shanderu přišel téměř celý Východní Přístav a Agorwal měl za sebou něco méně než polovinu Termalainu. Z arogantního Targosu, skoro stejně obranyschopného jako Bryn Shander, se donesly zprávy, že nikdo město neopustí. Většina termalainských rybářů se bála ekonomických potíží a odmítli se vzdát nejvýnosnějšího měsíce z lovné sezony.

Nepřátelská rivalita mezi Caer-Konigem a Caer-Dinevalem vrcholila zároveň se sezonou. Žádný z nich nechtěl být vůči soupeři v nevýhodě a města neopustil jediný člověk. Pro lidi z těchto komunit byli orkové vzdálenou hrozbou, a níž se budou muset nějak vyrovnat, až přijde, ale boj se sousedy bal aktuální, jeho brutální realita jim stála před očima každý den.

Na západních odlehlých výspách leželo město Bremen. Bylo náruživě nezávislé, od nikoho nic nežádalo, a na Cassiovu nabídku pohlíželo spíš jako na důkaz převahy Bryn Shanderu. Dobrá medovina a Douganova Díra na jihu neměly v úmyslu utíkat do ohrazeného města ani vysílat bojovníky na pomoc v boji. Co se pstruhů týkalo, byli nejchudší, lovili na nejmenším jezeře a nemohli si dovolit ani na čas opustit své čluny. Před pěti roky poslechli volání po jednotě, zúčastnili se boje proti barbarským vetřelcům, a ač utrpěli největší ztráty v bitvě, získali nejmíň.

Několik skupinek sem přitáhlo z Pustého Lesa, ale většina obyvatel tohoto nejsevernějšího města dala přednost pobytu doma. Jejich hrdina ztratil tvář, i Muldoon ho viděl v jiném světle, a varování před nebezpečím přešel jako nedorozumění, nebo dokonce vykalkulovaný podvod.

Osobní zisky a tvrdohlavá pýcha zvítězily nad tím, co mělo regionu prospět, neboť většina lidí v Desetiměstí si pletla spojenectví se závislostí a područím.

o o o

To ráno po Wulfgarově odchodu se Regis vrátil do Bryn Shanderu, aby zařídil nějaké osobní záležitosti. Přítel z Pustého Lesa mu sem měl dopravit jeho cenný majetek, zůstával tedy ve městě a zoufale viděl, jak dny utíkají a nečiní se celkem žádné přípravy na válku. I po neslavné schůzi rady se stále držel naděje, že lidé si uvědomí blížící se zkázu a sjednotí se, ale nyní dával za pravdu trpaslíkům, že je lepší uzavřít se v dolech a alespoň přežít.

Částečně si tragédii kladl za vinu, protože jednal nepředloženě a bezstarostně. Když tehdy s Drizztem vymýšleli plán, jak s pomocí rubínu přinutit města ke sjednocení před barbarským útokem, trávili hodiny zkoumáním, jak bude který mluvčí reagovat, a vážením, jakou cenu má pro alianci to které město. Tentokrát Regis prostoduše věřil v lid Desetiměstí a v rubín v domnění, že s jeho pomocí zbývající pochybovače přesvědčí o nebezpečné situaci.

Zanedlouho však pocit viny nadobro zatratil, neboť z měst přicházely nedůvěřivé a arogantní odezvy. Proč by měl lidi přesvědčovat trikem, aby se hájili? Jestli byli tak hloupí, že dovolili své pýše, aby přivodila jejich zkázu, proč by je měl zachraňovat?"

"Dostanete, co si zasloužíte!" pronesl nahlas s úsměvem, neboť si uvědomil, že zní pomalu tak cynicky jako Bruenor.

Otrlostí se však pouze bránil bezvýchodné situaci. Doufal, že jeho přítel z Pustého Lesa dorazí brzo, neboť ho očekávalo útočiště v podzemí.

o o o

Ve třetím poschodí Krystal-Tirith seděl Akar Kessell na svém trůnu, prsty nervózně bubnoval na opěradlo a upřeně zíral na tmavou plochu zrcadla. Biggrin se opozdil se zprávou o výpravě posil. Poslední spojení, kdy ho doupě volalo, bylo podezřelé, na druhém konci mu nikdo neodpověděl, když se ozval. A teď ukazovalo pouze čerň a bránilo všem jeho pokusům, aby do místnosti nahlédl.

Kdyby bylo rozbité, byl by schopen vycítit posun v jeho vizi. tohle bylo mnohem záhadnější, neboť něco, čemu nerozuměl, mu zablokovalo dálkové vidění. Ta nejistota ho znervóznila, měl dojem, že byl podveden či odhalen. Jeho prsty nepřestávaly podrážděně bubnovat.

"Možná přišel čas k rozhodnutí," navrhl Errtu ze svého obvyklého místa vedle trůnu.

"Ještě jsme nedosáhli plné síly!" namítl čaroděj. "Očekávám další skřetí kmeny a klan obrů. A barbaři nejsou připravení."

"Všichni dychtí po boji," zdůraznil Errtu. "Rvou se teď mezi sebou - zanedlouho byste mohl zjistit, že se vám armáda rozpadla!"

Kessell s ním souhlasil. Držet tolik různorodých kmenů pohromadě po dlouhou dobu bylo riskantní a nebezpečné.

Možná by bylo lepší, kdyby se dali na pochod. Chtěl však mít jistotu, chtěl, aby jeho voje byly co nejsilnější.

"Co je s Biggrinem?" kvílel. "Proč neodpovídá na mé volání?"

Errtu ho drsně přerušil. "Činí lidé nějaké přípravy?"

Kessell ho ani neslyšel, otíral si upocený obličej. Krystal a démon měli pravdu, měl do jeskyně vyslat méně nápadné barbary. Co si rybáři myslí, jestli objevili, že se v jejich oblasti usadila nezvyklá směsice netvorů? Kolik uhodli?

Errtu pozoroval Kessellovi úzkost s temným zadostiučiněním. Démon a krystal chtěli Kessella dostrkat k útoku okamžitě potom, co Biggrinova hlášení přestala docházet. Zbabělý čaroděj však potřeboval ujištění, že počty jeho armády jsou neporazitelné, a stále otálel.

"Mám to vojsku oznámit?" Errtu předvídal, že hráze Kessellovi odporu se hroutí.

"Pošli běžce k barbarům a ke kmenům, které se ještě nedostavily. Řekni jim, že boj po našem boku jim přinese slávu vítězství! Ale ti, co se k nám nepřipojí, padnou naší rukou! Zítra vyrazí!"

Errtu okamžitě odspěchal, aby si to Kessell snad ještě nerozmyslel. Zanedlouho tábořištěm bouřil nadšený řev. Skřeti a obři vzrušeně pobíhali, strhávali stany a balili výbavu. Na tento okamžik se těšili dlouhé týdny a nyní v horečných přípravách nemrhali časem.

Tutéž noc nesmírná armáda Akara Kessella zrušila tábor a vydala se na dlouhý pochod k Desetiměstí.

Ve zničeném doupěti verbegů sedělo kouzelné zrcadlo ve své tajné komoře - celé a nepoškozené - pečlivě zakryté pokrývkou. Drizzt DoUrden se o ně dobře postaral.

Doslov

Běžel pod jasným sluncem dne. Běžel pod ztemnělými hvězdami noci a východní vítr mu vál do tváře. Dlouhé nohy ho neúnavně unášely mocnými kroky, jediné zrnko pohybu v široširé planině. Po dny se Wulfgar nutil až k mezi své vytrvalosti, v běhu lovil i jedl a zastavoval, až když ho srazilo vyčerpání.

Daleko na jihu se jako jedovatý mrak páchnoucích výparů z Páteře světa valila vojska skřetů a obrů. mysli pokřivené vůlí krystalu chtěly jen zabíjet - chtěly jen vraždit a ničit. Pro slávu a potěšení Akara Kessella.

Pro třech dnech barbar narazil na stopy mnoha válečníků vedoucí jedním směrem. Na jednu stranu byl rád, že svůj lid našel poměrně snadno, ale jejich přítomnost mu potvrdila, že se shromažďují, fakt, který ještě víc podtrhl naléhavost jeho poslání. Pobízen spěchem znovu vyrazil.

Wulfgarovým nepřítelem na cestě nebyla únava, byla to osamělost. Během dlouhých hodin těžce bojoval, aby své myšlenky udržel v minulosti, zabýval se slibem, jsa si vědom, že čiré zoufalství by mohlo jeho odhodlanost zničit.

Měl pouze tuto jedinou šanci. Nebyl z urozené krve a proti králi Heafstaagovy neměl žádné právo výzvy. A i kdyby ho porazil v souboji, nikdo z jeho lidu by ho za vůdce neuznal. Jediný způsob, jak mohl legitimně uplatnit svůj nárok na kmenové království, spočíval v hrdinském činu legendárních proporcí.

Spěchal k témuž cíli, který před ním svedl mnoho rádoby králů do hrobu. A v šerých stínech za ním pádil s lehkým, příznačným půvabem své rasy Drizzt DoUrden.

Bez ustání na východ k ledovci Reghed, k místu zvanému Podtání.

K doupěti Ingeloakastimiziliana, bílého draka, jemuž barbaři dali jméno Smrtidech.

Kniha 3

21
Ledová hrobka

U paty nesmírného ledovce, skryté v malém údolíčku, kde se jedna ledová ostruha stáčela mezi rozeklanými nánosy a skalisky, bylo místo, jejž barbaři Podtání. Horký pramen tu napájel malé jezero, jehož teplé vody neustále soupeřily s mrazem a ledovými krami. Jejich lidé odříznutí předčasnými sněhy, nebo že nemohli najít se stády sobů cestu k moři, tady našli útočiště, neboť i v zimních měsících byl dostatek pitné vody. A ohřáté výpary činily pobyt snesitelný, i když ne právě příjemný.

Ale teplo a pitná vody byly jen částí významu Podtání. Pod opálovou hladinou zamlžených vod ležely drahé kameny, zlato a stříbro - poklad, jenž mohl soutěžit s bohatstvím kdejakého krále tohoto odlehlého kusu světa. Každý barbar znal pověst o bílém drakovi, většina ji však pokládala za pohádky pro potěšení dětí, neboť netvor se ze svého skrytého doupěte nevynořil po mnoho, mnoho roků.

Jenže Wulfgar o něm věděl víc. Jeho otec v mládí náhodou zakopl o vchod do tajné jeskyně. Beornegar se mnohem později seznámil i s legendou, uvědomil si možnou cenu objevu a celé roky sháněl kdejakou informaci o dracích, obzvláště bílých dracích a o Ingelo-akastimizilianovi.

Beornegar zahynul v bitce mezi kmeny dřív, než se mohl pokusit poklad získat. Žil v zemi, kde smrt byla častým hostem, a byl dost moudrý, aby se o svou znalost podělil se synem. Tajemství s ním nezemřelo.

o o o

Wulfgar porazil Aegisovým tesákem srnku a posledních pár mil ji nesl k Podtání. Byl zde dříve už dvakrát, ale i tentokrát mu jeho zvláštní krása brala dech. Vzduch nad jezerem halily závoje par a plující kry se točily na mlhavé vodě jako loďstvo duchů. Obrovité balvany všech odstínů od žluté až po tmavorudou byly pokryté tenkým povlakem ledu, jenž zachycoval sluneční svit a odrážel jiskřivé záblesky barev v překvapivém kontrastu k jednotvárné šedi

ledovcového splazu. Vládlo tu naprosté ticho, neboť celé okolí před nárazy větru chránily skály a ledovcové stěny.

Po otcově smrti se Wulfgar zavázal uctít jeho památku touto výpravou a splnit jeho sen. S pocitem úcty přistoupil ke břehu, a odsunuv všechny naléhavé záležitosti stranou, věnoval mu tichou vzpomínku.

K Podtání přicházeli válečníci z mnoha kmenů, každý si s sebou nesl stejné naděje jako on. Nikdy se žádný nevrátil. A mladý barbar rozhodl, že on to změní. Vytáhl dýku a dal se do stahování kůže z poražené srny. První překážkou, již musel překonat. bylo samo jezero. Vody pod povrchem byly klamně teplé a příjemné, jenže každý, kdo se vynořil, v pár minutách umrzl na kámen.

Wulfgar čistě kůži stáhl, vypnul ji a začal seškrabovat silnou vrstvu podkožního tuku. Na malém ohni jej rozpustil do řídké pasty a nanesl ji na každý palec svého těla a po zatuhnutí přidal další vrstvu. několikrát se zhluboka nadechl,a by se uklidnil a soustředil, uchopil válečné kladivo a sestoupil do vody.

Pod věčným závojem mlhy se voda zdála klidná, ale jak se brodil od břehu, cítil silný, vířivý proud horkého pramene. Podle vyčnívajícího převisu si určil přesný střed jezera. Tam se zhluboka nadechl a s důvěrou v otcovy instrukce nechal proud, aby jej vtáhl do vody. Chvíli sestupoval, pak ho uchopil hlavní tok a nesl ho k severnímu cípu jezera. I pod oparem byla voda neprůhledná, nutíc Wulfgara, aby se jí slepě svěřil s nadějí, že se dostane nad hladinu dřív, než mu dojde dech.

Než spatřil nebezpečí, byl od ledové stěny sotva pár stop. Připravil se na srážku, proud se však náhle stočil a táhlo ho níž. Šero ztemnělo do tmy, jak proplul skrytým otvorem pod ledem, jímž stěží proklouzl, ač neoblomný tok mu neponechával žádnou volbu.

Plíce měl napnuté k prasknutí. Kousl se do rtu, aby zabránil ústům, aby se neotevřela a nepřipravila ho o poslední zbytky drahocenného kyslíku.

Byl smeten do širšího tunelu, kde se hladina uklidnila a mohl vystrčit obličej z vody. Hladově lapal po vzduchu a proud ho neúprosně vlekl s sebou.

Jedno nebezpečí zdolal.

Tok se klikatil a stáčel a z dálky k němu dolehlo dunění vodopádu. Wulfgar se pokoušel jízdu zpomalit, ale v ledem pokrytých, proudem vyhlazených stěnách nenašel žádný úchyt. Začal se divoce zmítat, Aegisův tesák mu vyletěl z ruky, jak zoufale šmátral p nějakém výstupku. Strop se nad ním vysoko zvedl do široké jeskyně a před sebou viděl spád.

Pár stop za ním bylo několik silných ledových krápníků, jež visely od stropu dolů, kam až dohlédl. Zde měl jedinou šanci. Než ho vodopád mohl strhnout, skočil dopředu a pažemi krápník objemu. Rychle po něm klouzal dolů, neboť se zužoval, ale viděl, že se dolů k podlaze opět rozšiřuje, jako kdyby ze země narůstal jeho druh a uprostřed se setkali.

Na chvilku byl v bezpečí a užasle se rozhlížel. Vodopád zaujal jeho představivost. Z rokliny stoupala pára, dodávajíc scéně nadpřirozený ráz. Většina vod se řítila do úzké strže, která vypadala spíš jako třicet stop hluboká trhlina. Kapky odstřikující kolem na vzduchu rychle tuhly, a jak narážely na podlahu, odskakovaly na všechny strany. nebyly ještě zmrzlé a usazovaly se rychle, kde dosedly, a všude kolem vodopádu byly podivně utvářené hromady ježatého ledu.

Aegisův tesák se přenesl přes vrchol a v pádu se zasekl do jedné z těchto soch, odstřikuje sprršku úlomků. Wulfgar měl ruce stále prostydlé od ledového krápníku, ale rychle skočil ke kladivu jež pevně přimrzalo, a silou je vypáčil z ledového sevření.

Pod sklovitým povrchem, jehož horní vrstvy kladivo v pádu odštíplo, zahlédl tmavý stín. Prohlédl si jej důkladněji a před děsivým pohledem ustoupil. Jeden z jeho předchůdců, perfektně zachovalý, byl očividně stržen vodopádem a v rostoucím ledu skonal.

Na úvahy mu nezbýval čas. Jedna z jeho obav se nesplnila, neboť většina jeskynního stropu byla jenom pár stop pod povrchem a slunce si našlo cestu těmi částmi, jež tvořil led. I nejmenší paprsek se tisíceronásobně odrážel od sklovitých stěn a podlahy a celá jeskyně vybuchovala v třpytivých záblescích světla.

Wulfgar cítil chlad, ale vrstva tuku ho dostatečně chránila. Tento díl nebezpečí přežije.

Někde před ním však číhal drak.

Z hlavní komnaty se stáčelo několik tunelů vymletých proudem v dávných dobách, kdy vody sahaly výš. Pouze jeden byl dost velký, aby jím prošel drak.

Wulfgar rozmýšlel, zda by je neměl prozkoumat napřed a zjistit, jestli by neobjevil méně nápadnou cestu k doupěti. ale zář a lomené světlo a nespočetné střechýly. ježící se ze stropu jako dravcovy zuby, ho mátly a věděl, že kdyby tu zabloudil nebo promarnil čas a venku se setmělo, přišel by o světlo a teplota by poklesla pod hranici, kterou by přes všechnu otužilost nesnesl.

Uhodil kladivem o zem, aby z něj odstranil zbytky přisedlého ledu, a vydal se přímo do tunelu, o němž předpokládal, že ho zavede k Ingeloakastimizilianovi.

o o o

V největší z jeskyní drak zdravě spal vedle svého pokladu. Po létech samoty věřil, že ho nikdo nevyruší. Smrtidech se dopustil stejného omylu jako mnozí z jeho rodu, kteří si vyvolili doupě v ledu. Proudy vod, jež umožňovaly vstup a únik z jeskyní, se během času snížily a drak byl chycen v křišťálové hrobce.

Netvora těšily roky honů za zvěří a lidmi. I za krátký čas své činnosti si vysloužil úctyhodnou pověst hrůzy a teroru. Draci však, a obzvláště ti bílý, jsou v chladném prostředí málokdy aktivní, po staletí mohou žít bez masa. Sobecká láska k jejich pokladům je může donekonečna udržovat a ten Smrtidechův - ač malý v porovnání s hromadami cenností, jež nahrabali velcí rudí a modří, kteří žili v mírnějších pásmech - byl největší ze všech doupat tundry.

Kdyby drak skutečně toužil po svobodě, mohl se prolomit ledem jeskynního stropu. To považoval za příliš velké

riziko, a tak spal a v blahých dračích snech přepočítával své mince a klenoty.

Dřímající plaz si plně neuvědomil, že svou nedbalostí na sebe přivolal neštěstí. Odpočíval bez hnutí celé dekády.

Jeho dlouhý tvar se pomalu pokrýval vrstvičkou ledu, ten sílil, rostl, až jediným volným místem byl otvor před nestvůrnými chřípěmi, kde rytmické závany chrápavých výdechů led rozpouštěly.

Wulfgar obezřetně postupoval ke zdroji chrápání, až došel k bestii.

Hleděl na její nádheru, znásobenou třpytnou pokrývkou ledu, a prohlížel si ji s uctivým úžasem. Všude kolem ležely ojíněné hromady klenotů, ale Wulfgar od ní nemohl odtrhnout zrak. Nikdy neviděl takovou krásu, takovou ukázku důstojné síly.

Věřil, že bestie je bezmocně přimrzlá k zemi, pustil kladivo na zem a s respektem ji oslovil celým jménem. "Zdravím tě, Ingeloakastimiziliane!"

Světlomodré talíře očí se otevřely, jejich žhoucí plameny byly zřejmé i pod ledovým závojem. Jejich pronikavý žár Wulfgarem škubl.

Po krátkém šoku nabyl sebedůvěru. "Neměj strach, mocný plaze," prohlásil odvážně, "jsem čestný válečník a za těchto neférových podmínek tě nemohu zabít." Suše se usmál. "Mou touhu po krvi uspokojí tvé poklady!"

Barbar se dopustil kritického omylu.

Zkušenější bojovník i rytíř cti by byl v této situaci ignoroval jakýkoli kodex cti, přijal štěstěnu jako požehnání a zabil draka, když spal.

Jen málo dobrodruhů - i celé houfy dobrodruhů - poskytli drakovi, až měl jakou chtěl barvu, stejné šance, a žili,a by se tím mohli pochlubit.

I Smrtidech si v prvním úleku myslel, že je bezmocný, když se probral a viděl před sebou barbara. Mohutné svaly v ledovém krunýři zeslábly a nemohl zdolat příkrov ledového vězení. Když se však Wulfgar zmínil o pokladu, mocný příliv energie odvál drakovu letargii.

Ve vzteku našel energii a s explozí síly, jako si barbar nedovedl ani představit, napjal svaly jako lana a kusy ledu létaly vzduchem. Celá soustava jeskyní se divoce otřásala a Wulfgar na ledu uklouzl a dopadl s žuchnutím na záda. V posledním okamžiku se odkulil stranou a vyhnul se špičatému ostří krápníku, jenž se utrhl ze stropu.

Wulfgar se rychle postavil, ale když se obrátil, zíral na bílou rohatou hlavu, sníženou do roviny jeho očí. Drak protáhl mocná křídla, setřepávaje zbytky ledu, a moudré oči se zavrtaly do Wulfgara.

Ten se zoufale rozhlížel, kam by zmizel. Rozmýšlel, jestli má vrhnout Aegisův tesák, ale bylo mu jasné, že příšeru nemůže zabít jedním úderem. A co nejdřív přijde nevyhnutelný výdech.

Smrtidech svého nepřítele chvilku odhadoval. Jestli na něj dýchne, bude se muset spokojit se zmrzlým masem. Byl to však drak, děsivý plaz, a věřil - a nebyl daleko od pravdy, že jej žádný člověk nemůže porazit.

Co jej zaráželo, byla rozložitost tohoto muže a zejména jeho magické kladivo, neboť vycítil jeho moc. Po celá staletí jej naživu udržela jeho opatrnost. Nedá se s tímto mužem do souboje.

Ledový vzduch se hromadil v jeho plících.

Wulfgar slyšel hvízdavý nádech a pudově odskočil stranou. Nevyhnul se docela nárazu, jenž následoval - mrznoucímu vějíři neuvěřitelného chladu - ale jeho mrštnost a srnčí tuk ho udržely naživu. Přistál za balvanem ledu, nohy ho pálily a plíce ho bolely. Potřeboval okamžik, aby se vzpamatoval, bílá hlava na dlouhém krku se však zvedala do výšky a úhel malé překážky neposkytoval žádnou ochranu.

Druhý výdech by nemohl přežít.

Vtom drakovu hlavu obestřel mrak temnoty a kolem barbara zasvištěl černý šíp a pak druhý a se zadrnčením si za tou černou tmou našel cíl.

"Útoč, chlapče! Teď!" křikl Drizzt DoUrden ze vchodu jeskyně. Disciplinovaný barbar instinktivně svého učitele poslechl. S bolestivě staženou tváří vyrazil k divoce se zmítajícímu netvorovi.

Smrtidech házel hlavou ve snaze setřást elfovo kouzlo. Vřela v něm zuřivá nenávist, a potom další žihadlo šípu našlo svůj cíl. Toužil zabíjet. Přestože ho oslepila tma, jeho smysli byly skvělé - vycítil dropův směr a syčivě vydechl.

Drizzt však byl zkušený v dračích taktikách. Přesně odhadl vzdálenost a síla smrtícího mrazu k němu nedosáhla. Wulfgar okamžitě využil situace a Aegisův tesák s celou silou opět vrazil do bílých šupin.

Drak bolestivě zamrkal. Šupiny ránu zdržely, ale drak se u člověka nikdy s takovou silou nesetkal a nestál o další úder. Otočil se, aby na nechráněného mladíka vypustil třetí dech.

Zadrnčel další šíp.

Na zemi vedle Wulfgara se rozstřikoval proud krve a viděl, že černá koule tmy na okamžik uhnula.

Drak řičel. Aegisův tesák znovu uhodil, jedna šupina praskla a odlomila se. Pohled na obnaženou kůži v něm posílil naději na vítězství.

Smrtidech přežil mnoho bitev a tahle zdaleka nekončila. Věděl, že kouzelné kladivo ho může vážně zranit, a soustředil se na protiútok. Dlouhý ocas se vymrštil nad šupinatá záda a Wulfgara, rozmáchnutého k úderu, naplno zasáhl. Místo Aegisova tesáku, zabořeného do dračího masa, byl vržen snad dvacet stop do zmrzlé hromady zlatých mincí.

Jeskyně kolem něho vířila, zaslzené oči zvyšovaly hvězdný odraz světla a Wulfgar upadal do bezvědomí. Ještě zaznamenal Drizzta s tasenými scimitary v prudkém výpadu a drakovu vztyčenou hlavu, namířenou k výdechu.

S křišťálovou jasností upřel pohled na obrovitý krápník nad drakovou hlavou.

Drizzt byl téměř u bestie. neznal žádnou strategii proti tak mocnému nepříteli. Doufal, že odkryje nějakou slabinu, než ho netvor usmrtí. Myslel, že Wulfgar z boje vypadl, že je nejspíš mrtví, a udivilo ho, když koutkem oka zachytil nějaký pohyb.

Netvor jej postřehl také a dlouhý ocas švihl, aby jednou provždy zastavil další útok na svůj bok.

Ale Wulfgar již hrál svou hru. S posledním vypětím síly, jehož byl schopen, se prudce zvedl a vyhodil Aegisův tesák

vysoko do vzduchu.
Ocas dopadl a Wulfgar nevěděl, zda jeho zoufalý pokus uspěl. Měl dojem, že u stropu zahlédl světlý bok, než se propadl do temnot.
Drizzt se stal svědkem jejich vítězství. Jako hypnotizován pozoroval tichý sestup obrovského krápníku.
Smrtidech slepý k nebezpečí se domníval, že kladivo vyrazil do vzduchu svým ocasem, a mávnul křídly. Příšerné drápy předních tlap se roztáhly - vtom ledové kopí vjelo do dračích zad a přirazilo jej k zemi.
S černotou tmy kolem drakovy hlavy Drizzt neviděl jeho výraz, když umíral.
Slyšel však smrtelné lupnutí, když dlouhý krk sebou jako bič prudce trhl nazpět a praskl.

22
Krví nebo skutkem

Teplo ohně přivedlo Wulfgara k vědomí. Zamlžený mozek nevnímal okolí a Wulfgar se zmateně vymotal z deky. Nevzpomínal si, že ji přinesl. Pak uviděl draka. Ležel mrtvý pár stop od něho a ze zad mu trčel silný ledový krápník. Tmavý mrak se rozpadl a mladík žasl nad přesností elfových zásahů, když cíl tonul v neprůhledné temnotě. Jeden šíp vězel v levém oku a dvě černé střely mu čněly z tlamy.
Wulfgar natáhl ruku, aby nahmatal známou rukojeť válečného kladiva. Nikde nic. Přemáhaje necitlivé nohy se postavil a horečnatě je hledal. A kam se poděl drov?
Ze sousední jeskyně slyšel bušení a ztuhle obešel zákrut. Drizzt stál na hromadě mincí a jeho Aegisovým tesákem z nich otloukal vrstvu ledu.
Elf chlapce spatřil a hluboce se před ním uklonil. "Buď zdráv, Bijce draků!" zvolal na pozdrav.
"I ty, drahý elfe," zasmál se Wulfgar, šťastný, že drova vidí. "Ty jsi mne celou cestu sledoval."
"Nebylo to tak daleko," odvětil a odsekl z pokladu kus ledu. "V Desetiměstí byla nuda a nemohl jsem připustit, abys mě v naší soutěži předehnal! Deset a půl ku deseti a půl," prohlásil se širokým úsměvem, "a draka si rozdělíme. Činím si nárok na polovinu."
"Je tvá, a zaslouženě," souhlasil Wulfgar. "A půlka pokladu."
Drizzt odkryl malý váček zavěšený kolem krku na jemném stříbrném řetízku. "Pár perel," vysvětlil. "Nepotřebuji žádné bohatství a pochybuji, že bych si odtud něco odnesl. Snad nějakou maličkost na památku."
Probíral se částí hromady, z níž odstranil led, a zahlédl kameny posázenou rukojeť meče, jehož mistrovsky opracovaný jílec představoval podobu ozubené tlamy lovící kočky. Nádherná práce Drizzta okouzlila a rozechvělými prsty vymanil zbraň z hromady zlata.
Scimitar! Zahnutá čepel byla ze stříbra s diamantovým ostřím. Drizzt jej pozvedl, napřáhl, unesen jeho lehkostí a perfektní vyvážeností. "Tenhle je můj," opravil se.

o o o

Ještě než se Wulfgar setkal s drakem, uvažoval, jak se z bludiště jeskyní dostane ven.
"Proud vody je příliš silný a římsa vodopádu příliš vysoko. Tudy se nelze vrátit k Podtání," přemýšlel nahlas, ač věděl, že Drizzt by došel ke stejnému závěru. "I kdybychom se tím nějak protloukli, nemám už žádný tuk, aby nás ochránil před zmrznutím až vystoupíme z vody."
"Já taky nemám žádnou chuť vracet se stejnou cestou," ujistil ho drov. "Díky své zkušenosti jsem na podobné situace připravený! Proto je tu dřevo na oheň a deka, do níž jsem tě zabalil. Měl jsem je v nepromokavém vaku. A také tohle." Ukázal na třínohý hák a lehký, ale silný provaz kolem pasu. Už také našel únikovou cestu.
Ukázal na malý otvor ve stropu. Aegisovo kladivo urazilo krápník i s kusem jeho lože. "Já bych nemohl hodit hák tak vysoko, pro tvé mocné paže to bude hračka."
"Možná jindy. Jsem slabý jak kotě." Barbar byl prve smrti blíž, než si uvědomoval, a všechen adrenalin spotřeboval v boji, takže teď se chvěl chladem. "Mám ruce tak prostydlé, že v nich hák ani neudržím!"
"Tak začni běhat!" poručil drov nesmlouvavě. "Tělo se ti pohybem rozehřeje."
Wulfgar se kolísavě dal do klusu kolem jeskyně, aby se mu rozproudila krev v končetinách. Po chvíli se krk ustálil a zanedlouho cítil, jak se mu vrací do těla teplo.
Po dvou pokusech hák proletěl otvorem a pevně se v ledu zachytil. Drizzt šel první, mrštný drov po laně vpravdě vyletěl.
Wulfgar si naplnil tašku bohatstvím a několika věcmi, co by mohl potřebovat. Šplhání mu moc nešlo, drov mu však shora asistovala Wulfgar se rozplácl udýchaně na sed, než slunce zmizelo za obzorem.
Utábořili se u Podtání, pochutnali si na zvěřině a v teple výparů se šťastně natáhli k zaslouženému odpočinku.
Před svítáním již byli na cestě k západu. Běželi spolu bok po boku dva dny, spěchali stejně rychle,jaké bylo tempo, jež je přivedlo tak daleko na východ.
Dorazili ke stopám barbarských kmenů a oba věděli, že se musí rozloučit.
Wulfgar se sehnul a bedlivě stopy prohlédl. vzpřímil se a vážně pokývl hlavou. "Měj se dobře, drahý příteli. Nikdy nezapomenu, co jsi pro mne učinil."
"Ty také, Wulfgare. Ať tvé válečné kladivo děsí tvé nepřátele po všechny roky!" Odběhl, neohlédl se a smutně uvažoval, jestli svého velikého společníka ještě někdy uvidí - živého.

o o o

Když Wulfgar v dálce rozeznal velké tábořiště, odložil svou netrpělivost, zastavil se a přemýšlel. Rozebíral své pocity a vážil budoucnost sebe i svého kmene. Před pěti roky nesl pyšně standartu Losů, pochodoval k podobnému shromáždění, zpíval Píseň Temposovi a dělil se o nápoj s muži, kteří s ním šli do boje a snad zahynuli. Tehdy měl na bitvu jiný náhled, pokládal ji za slavnou zkoušku válečnické odvahy.

"Nevědomá divokost," zamumlal,když si představil, jak byl tehdy nevinně hloupý. Nabyl zkušeností a jeho názory se radikálně změnily. Prošel výukou Bruenora a Drizzta, stali se jeho přáteli, osvětlili mu složitosti světa a naučili ho vidět jednotlivce tam, kde dřív vnímal jen masy nepřátel. Donutili ho, aby si uvědomil následky svých činů.

Hořklo mu v ústech při představě kmenů, vrhajících se do nového výpadu proti Desetiměstí, a otřásl se odporem, že jeho hrdý lid by měl jít do války zároveň se skřety a obry.

Blížil se k táboru a neušlo mu, že nikde neviděl ceremoniální sál Hengorotu. Ve středu ohnišť stály řady malých stanů, každou značily standarty příslušného kmene a podle nich usoudil, že tu byly téměř všechny. Jejich síly však byly sotva víc než polovinou počtů před pěti lety. Drizztovo prohlášení, že se barbaři dosud nevzpamatovali z masakru u Bryn Shanderu, bylo bolestně přesné.

Dva strážci mu vyšli vstříc. Nepokusil se svůj příchod tajit a teď položil Aegisův tesák k nohám a zvedl ruce na důkaz, že jeho úmysly jsou čestné.

"Kdo jsi, že přicházíš k Heafstaagova poradě bez doprovodu a bez pozvání?" Strážce si Wulfgara obezřetně měřil - jeho zbraň a mocná postava na něho zapůsobily. "Ty nevyhlížíš jako žebrák, bojovníku, my tě však neznáme."

"Jistě mne znáš, Revjaku, synu Jorna Rudého," usmál se Wulfgar, poznávaje v muže soukmenovce. "Jsem Wulfgar, syn Beornegara, válečníka z kmene Losa. Ztratil jsem se před pěti roky, když jsme pochodovali proti Desetiměstí," vysvětlil. Opatrně volil slova, aby se vyhnul zmínce o jejich porážce. Barbaři se vystříhali hovoru o takových bolestivých událostech.

Revjak si ho se zájmem prohlížel. Přátelíval se s Beornegarem a pamatoval si na jeho mládě. Počítal roky, srovnávaje hochův věk, kdy ho viděl naposledy, se vzhledem urostlého mladíka. Ujistil se, že podoba byla víc než náhodná. "Vítej domů, mladý válečníku!" pozdravil ho vřele. "Vypadáš dobře!"

"Měl jsem se vskutku dobře. Viděl jsem mnoho velkých a podivných věcí, zažil vzrušující dobrodružství a naučil se mnohé moudrosti. Mám co vyprávět, nyní však nemám čas na povídání. Chci se setkal s Heafstaagem"

Revjak přikývl a ochotně ho vedl kolem řad ohnišť. "Král bude rád, že ses vrátil."

"Ani bych neřekl," pomyslel si Wulfgar.

o o o

Než došli ke středu tábořiště, táhl se za nimi zvědavý dav. Revjak napřed vstoupil sám do stanu, aby Wulfgara ohlásil, a za okamžik se vrátil s královým svolením, že ho přijme.

Wulfgar zvedl Aegisův tesák na rameno, ale nehnul se k cípu stanu, jejž pro něj Revjak otevřel. "Co chci říct, se musí projednat otevřeně před všemi lidmi," pronesl hlasitě, aby ho i král zřetelně slyšel. "Ať Heafstaag přijde ke mně!"

Po těchto vyzývavých slovech to v davu zašumělo, neboť zvěst, jež se mezi divochy šířila, neříkala nic o tom, že by syn Beornegara pocházel z královského rodu.

Heafstaag vyšel přes stan. Pár stop před vyzývatelem zůstal stát s hrdě vypjatou hrudí a jediné oko se na něj ohnivě upřelo. Dav utichl v předtuše, že nelítostný král drzého mládence ihned zabije.

Wulfgar hrozivý pohled opětoval, neustoupil ani o píď. "Jsem Wulfgar," zvolal pyšně," syn Beornegara a jeho otce neorná. Válečník kmene Losa, co bojoval v bitvě o Bryn Shander. Vládce Aegisova tesáku, Nepřítele obrů," podržel skvělé kladivo před sebou, Přítel trpaslicích řemeslníků a žák stopaře z Gwaeronu. Bijce náčelníka ledních obrů, Biggrin." Na vteřinu se odmlčel, oči se zúžily mladistým úsměvem, zvyšujícím napětí dalšího prohlášení. Když se ujistil, že má plnou pozornost davu, pokračoval. "Jsem Wulfgar, Drakobijce!"

Heafstaag zamrkal. Žádný živoucí muž z celé tundry si nečinil nárok na takový výsostný titul

"Vyžaduji si Právo výzvy," zavrčel mladík tichým výhružným tónem.

"Zabiju tě!" odpověděl Heafstaag s předstíraným klidem. Nebál se žádného muže, viděl však před sebou Wulfgarova mocná ramena a provazy svalů. Král neměl v úmyslu riskovat své postavení - čekalo ho zřejmé vítězství nad desetiměstskými rybáři. Kdyby se mu podařilo podrýt věrohodnost vyzyvatele, potom by lidé boj nikdy nedovolili. Přinutili by chlapce, aby se výzvy vzdal, neboť jinak by ho na místě usmrtili. "Jakou pokrevní linií chceš svou výzvu podepřít?"

"Nemluvíme tu o mé krvi, ale o krvi mého lidu," opáčil Wulfgar. "Na kývnutí čaroděje chcete lid vést do války!" Pozorně naslouchal zvuku davu, aby odhadl souhlas či nesouhlas s jeho obviněním. "Chcete jej přinutit, aby pozvedl zbraně ve vojsku skřetů a obrů!" Nikdo se neodvážil protestovat nahlas, ale Wulfgar vycítil, že mnoho válečníků s nadcházející bitvou potají nesouhlasilo. To vysvětlovalo, proč tu nebyl slavnostní sál. Heafstaag byl chytrý, věděl, že potlačený hněv při takových slavnostech snadno vybuchl do ničivých rozměrů.

než mohl král odpovědět slovem či zbraní, vložil se od sporu Revjak. "Beornegarův synu," řekl pevně, "zatím sis nevysloužil žádné právo, abys bral v potaz královu vládu. Otevřeně jsi vyhlásil výzvu. Zákony tradice přikazují, abys svou žádost oprávnil krví nebo skutkem!"

Revjakova slova zněla napjatě a mladík tušil, že otcův starý přítel zasáhl,a by zabránil neoficiální, neuznávané šarvátce. Musel věřit, že mladý muž zákon uspokojí. Vycítil, že i ostatní doufají, že k výzvě opravdu dojde.

Wulfgar napřímil ramena a sebevědomě se na svého protivníka usmál. Rostoucí důkaz, že lid Heafstaagovy nečestné pohnutky následoval jen proto, že nebylo vyhnutí, mu dodával sílu. Jeho kmen neměl jediného muže, který by

jednookého krále mohl podle všech pravidel vyzvat a porazit.

"Skutkem" řekl vyrovnaným hlasem. Nespouštěje oči z Heafstaaga, strhl si ze zad stočenou pokrývku a vytáhl dva předměty, jež se podobaly oštěpům. Hodil je na zem před krále.

Ti, kteří je mohli vidět, sykli úžasem, dokonce i otrlý Heafstaag zbledl a o krok ustoupil.

"Výzva nemůže být odmítnuta!" vykřikl Revjak.

Rohy bílého draka!

o o o

Chladný pot na Heafstaagově obličeji prozrazoval jeho napětí. Seděl a pečlivě leštil svou ohromnou sekeru. "Drakobijce!" bafl nepřesvědčivě k praporečníkovi, jenž právě vstoupil do stanu. "Nejspíš zakopl o spícího červa!"

"S prominutím, ctěný králi," řekl hoch. "Revjak mne posílá, abych vám vyřídil, že je čas."

"Dobře!" uplivl Heafstaag a palcem zkoušel ostří lesknoucí se zbraně. "Naučím toho kluka respektovat svého krále!"

Válečníci Losa utvořili kolem zápasiště kruh. Byla to věc Heafstaagova kmene, proto ostatní zvědavě přihlíželi z uctivé dálky. Vítěz nad nimi nebude vládnout, ale bude králem nejmocnějšího a dominantního kmene z celé tundry.

Revjak vstoupil do kruhu mezi oba soky. "Ohlašuji Heafstaaga, krále kmene Losa!" zvolal a přednesl dlouhý seznam královýchhrdinských činů.

Během přednesu se králi vrátila sebedůvěra, ač ho mátlo a navztekalo, že Revjak ho ohlásil prvního. Založil si ruce na mocné boky a výhružně se rozhlížel po nejbližších divácích a uchechtl se, když se jeden po druhém dali na ústup. Zkoušel svou zastrašovací taktiku i na soupeři, ale na toho neplatila.

"Ohlašuji Wulfgara, syna Beornegara, vyzývatele trůnu kmene Losa!" Wulfgarův seznam ovšem zabral mnohem méně času. Ohlášení posledního činu jej však přivedlo do rovnováhy s královým.

"Drakobijce!" křikl Revjak a uctivě naslouchající, tichý dav se zavlnil zkazkami o drakově záhubě, ač zatím nikdo nevěděl, co se vlastně odehrálo.

Revjak na soupeře pohlédl a vystoupil z kruhu.

Začínal boj o čest.

Obezřetně, číhavě kroužili kolem zápasiště, pátrajíce po náznaku slabiny. Wulfgarovi neušla královanetrpělivost - obvyklá vada barbarských válečníků. Jednal by stejně, nebýt Drizztových nemilosrdných lekcí. Tisíc zahanbujících facek plochou stranou drovových scimitarů mu vtlouklo do hlavy, že první úder nebyl zdaleka tak důležitý jako poslední.

Konečně Heafstaag sykl a vyřítil se vpřed. Wulfgar hlasitě zavrčel a naznačil, že se výpadu postaví přímo. V posledním momentě odstoupil a Heafstaag, tažený setrvačnou rychlostí těžké zbraně, klopýtal mimo něj a ž do řad přihlížejících.

Jednooký král se rychle vzchopil a útočil znovu - a vztekle, říkal si Wulfgar. Heafstaag kraloval dlouho a bojoval v nespočetných bitvách. Kdyby se byl nenaučil, jak přizpůsobit bojovou taktiku, byl by už dávno zabit. znovu se vrhal na Wulfgara a vypadal, že se už takřka neovládá. Když mu však Wulfgar odstoupil z cesty, shledal, že veliká sekera na něho čeká. Král úhyb předvídal, mávl sekerou a na Wulfgarově paži se objevila rána od ramene k lokti.

Mladík ihned reagoval, vystrčil kladivo v obraně před sebe, aby odradil následné útoky. Do rozmachu nedal mnoho váhy, přesně zamířil a mocné kladivo Heafstaaga o krok odrazilo. Využil toho, aby se podíval na zraněnou pažil Mohl klidně pokračovat.

"Počínáš si dobře," vrčel král a rozkročil se na pár kroků od soka. "Byl bys mé řady skvěle posílil. Škoda, že tě musím zabít!"

Sekera se v oblouku zableskla, údery pršely jeden za druhým v divokém náporu, který měl boj rychle ukončit.

Jenže ve srovnání s vírem Drizztových čepelí se sekera hýbala zpomaleně. Wulfgar neměl potíže útoky odrážet, sem a tam i vyrazil s odměřeným výpadem, jež bouchl do Heafstaagovi široké hrudi.

Králův obličej rudl únavou a marnou snahou.

Umdlévající protivník se se vší silou vrhne vpřed," opakoval drov během týdnů výcviku. "Ale jen zřídka se hne ve zřejmém směru, ve směru, o němž předpokládá, že ho budeš čekat!"

Wulfgar napjatě pozoroval, kdy k tomu bodu dojde.

S poznáním, že nemůže prolomit zručnou obranu mladého mrštného soka, zpocený král zvedl velikou sekeru nad hlavu a s divokým jekem zaútočil. Wulfgarovy reflexy byly vybroušené do nejvyšší bojové kondice a přehnaný útok mu napověděl, aby čekal na změnu ves směru. Zvedl Aegisův tesák, jako by se chystal dorazit předstíraný útok, ale otočil držení, jak se sekera snižovala od králova ramene a přešla v nízký boční rozmach.

S důvěrou v trpaslíkovu kouzelnou zbraň přesunul přední chodidlo dozadu a stočil se, aby potkal letící ostří s podobně skloněným ostřím Aegisova tesáku.

Hlavy obou zbraní o sebe třeskly s neuvěřitelnou silou. Heafstaagova sekera se králi roztříštila v rukou a prudké vibrace ho srazily na záda.

Aegisův tesák nijak neutrpěl. Wulfgar by byl mohl snadno přiskočit a dobít krále jedinou ranou.

Revjak napětím zatínal pěsti, očekávaje Wulfgarovo vítězství.

"Nikdy si nepleť čest s pitomostí!" lál mu Drizzt po jeho nebezpečném jednání s drakem. Wulfgar však chtěl tímto soubojem získat mnohem víc než vedení svého kmene, chtěl, aby na všechny svědky učinil nehynoucí dojem. Pustil kladivo a nabídl Heafstaagovy zápas za stejných podmínek.

Barbarský král děkoval své štěstěně. Skočil k Wulfgarovi, objal ho pažemi a pokusil se ho povalit zády k zemi.

Wulfgar se naklonil dopředu, nohama se pevně zapřel a těžšímu muži úmysl znemožnil.

Zuřivě po sobě chňapali, zasazovali i prudké rány a pak byli u sebe tak blízko, že údery ztratily smysl. Oči obou byly

napuchlé, modřiny a odřeniny na obličejích a prsou se množily.

Heafstaag se zdál unavenější, mohutná hruď sípavě toužila po kyslíku. Teď držel Wulfgara kolem pasu,a by ho trhem složil.

Wulfgar se obrnil proti kopancům do kotníků, jež by měly následovat, ale nepřišly. Pak se jeho dlouhé prsty sevřely po stranách královy hlavy. Klouby zbělely, obrovité svaly paží a ramen se napjaly. Tlačil je k sobě.

Heafstaag věděl, že je v úzkých, neboť Wulfgarův stisk byl mocnější než stisk ledního medvěda. Král divoce bojoval, ohromné pěsti bušily do mladíkových nechráněných žeber v naději, že zlomí jeho smrtonosné soustředění.

Wulfgarovu mysl pobízela Bruenorova poučka. "Mysli na lasičku, chlapče. Nevšímej si malých ran, ale nikdy, nikdy je nepusť, když je už jednou pevně držíš!" Svaly na krku, zádech a ramenou vystoupily a jednooký král klesal na kolena.

Heafstaaga děsila síla jeho sevření, tahal a drásal jeho paže v marné snaze sevření uvolnit.

Wulfgar věděl, že pomalu zabíjí jednoho ze svého vlastního kmene. "Vzdej se!" křikl na něho, hledaje přijatelnější východisko.

Pyšný král mu odpověděl další ranou pěstí.

Wulfgar obrátil oči k nebesům. "Nejsem jako on!" ječel bezmocně v touze po ospravedlnění každému, kdo slyšel. Zbývala mu jediná cesta.

Obrovitá ramena zrudla návalem krve. Viděl, že hrůza v sokových očích přechází v neporozumění. Slyšel praskání kosti, cítil, jak lebka pod jeho rukama povoluje.

Revjak měl pak vstoupit do kruhu a oslavit nového krále kmene Losa.

Ale tak jako všichni kolem stála brada mu klesal úžasem.

o o o

Poháněn studenými závany větru za zády spěchal Drizzt přes poslední míle k Desetiměstí. V téže noci, kdy se odloučil od Wulfgara, zahlédl zasněžený vrchol Kelvinovy mohyly. Pohled na domov ho povzbudil k ještě rychlejšímu tempu a kdesi v podvědomí ho hryzlo tušení, že něco není v pořádku.

Lidské oko by to nikdy nepostřehlo, ale ostrý noční zrak drova to konečně roztřídil - na jih od hory zastíral nízké hvězdy nad obzorem oblak dýmu. A druhý, menší, o něco jižněji.

Zůstal stát. Přivřel oči, aby si byl jist, že hádal správně. Potom vykročil, potřeboval čas promyslet si cestu, kterou by se měl ubírat, protože Caer-Konig a Caer-Dineval hořely.

23
V obležení

Flotila Caer-Dinevalu křižovala nejjižnější vody Lac Dinnesheru. Využívala výhod otevře-ných oblastí, když lidé z Východního Přístavu utekli do Bryn Shanderu.

Kongské lodě lovily na svých úsecích při severních březích. Oni první viděli blížící se zkázu.

Jak hněvivé roje včel se Kessellovi odporná armáda přehnala právě kolem severního ohybu Lac Dinnesheru a valila se dolů průsmykem Ledového větru.

"Kovy na palubu!" zvolal Schermont i ostatní kapitáni, jakmile se vzpamatovali ze šoku. I tak věděli, že se nemohou dostat zpět včas.

Vedoucí oddíl skřetí armády vtrhl do Caer-Konigu.

Muži na vodě viděli šlehající plameny a slyšeli šílený řev krvežíznivých nájezdníků.

Slyšeli bolestný křik svých příbuzných.

Ženy, děti a staří lidé se jim nemohli postavit na odpor. Prchali. Utíkali jako o život. A skřeti je honili a zabíjeli.

Lidožraví obři a ostatní obři napadli přístavy, nelítostně rozdrtili těch pár lidí, co mávali zoufale k lodím, neboje zatlačili do ledově studených vod.

Obři nesli obrovské pytle, a jak se udatní rybáři blížili k přístavu, jejich loďstvo bylo bombardováno a ničeno kameny.

Část skřetů se vlévala do města, hlavní tělesa armády je obešla a pokračovala k Caer-Dinevalu. Zdejší obyvatelé již viděli kouř, slyšeli křik a byli na útěku do Bryn Shanderu. Někteří se rozběhli do doků a prosili bohy, aby se jejich muži vrátili.

Dinevalská flotila sice chytila dobrý vítr, ale měla před sebou dlouhou plavbu přes míle vodní hladiny. Pozorovali houstnoucí sloupy kouře nad Caer-Konigem a věděli, že jejich spěch je zbytečný, i když se plachty nadýmaly větrem. A pak se hrozivý černý mrak vyvalil ze severního předměstí Caer-Dinevalu.

Schermont učinil chrabré rozhodnutí. Smířil se se zkázou vlastního města a nabídl pomoc sousedům. "Nemůžeme domů!" křičel na kapitána nejbližší lodi. "Pošli to dál! Jedeme na jih!
Dinevalské doky jsou zatím volné!"

o o o

Z předního valu hradeb Cassius, Glensather, Agorwal a Regis s hrůzou pozorovali hrozivou armádu, valící se ze dvou zničených měst a dohánějící dinevalské uprchlíky.

"Cassia, otevřete brány!" volal Agorwal. "Musíme jim pomoct! Nikdy se sem nedostanou, jestli pronásledování nezpomalíme!"

"Ne!" odmítl Cassius střízlivě, jsa si vědom své odpovědnosti vůči městu. "Potřebujeme každého muže na hradbách. Boj na rovině s takovou záplavou je předem ztracený. Města na Lac Dinnesheru budou stejně zničena."

"Jsou úplně bezmocní!" vzepřel se Agorwal. "Co jsme za lidi, že nemůžeme zachránit své obyvatele? Co nám dává právo schovat se za hradbami a dívat se, jak je vraždí?"

Cassius zavrtěl hlavou. Bude bránit Bryn Shander.

Potom se však z průsmyku Bremenské cesty vyrojili uprchlíci z neohrazeného Termalainu, hystericky vyplašení dýmem hořících měst.

Před očima měli snad tisíc běžících lidí. Cassius podle vzdálenosti a jejich rychlosti odhadl, že se seběhnou na rozlehlém poli pod severními branami města.

Tam je skřeti pochytají.

"Jděte," vybídl Agorwala. Bryn Shander si mohl stěží dovolit tyto muže ztratit, ale bez jejich zásahu pole zakrátko zrudne krví žen a dětí.

Agorwal vedl své chrabré muže dolů severovýchodní cestou a hledali nejpříhodnější obrannou pozici, kde by se mohli udržet. Zvolili si malý hřeben, spíš vrcholek tam, kde se cesta mírně svažovala. Narychlo vykopali cosi jako zákopy, připravení bojovat a zemřít. Čekali, až se kolem přeženou poslední ze zoufalých, křičících ubožáků, kteří už ani nedoufali, že se jim podaří dosáhnout města dřív, než je skřeti doženou.

S lidskou krví v chřípích byli nejrychlejší z běžců vetřelecké armády posledním opozdilcům v patách - byli mezi nimi ponejvíc matky, nesoucí v náručí děti. Upřeni na blízké oběti, zrůdy ani netušily, že jsou v obklíčení.

Potom už bylo pozdě.

Stateční termalainští muži je zachytili v křížové palbě luků a pak je zuřivě napadli bojovníci s meči v čele s Agorwalem. Bojovali beze strachu, přijali svůj osud a vypořádali se s ním. Tucty netvorů ležely v jejich stopách a s každou minutou jich padlo, víc, když rozlícení válečníci pronikli do jejich řad.

Bylo jich však nekonečně vloho. Sotva jeden skřet padl, na jeho místo se drali dva další. Muži z Termalainu byli zanedlouho jak ostrůvek v moři skřetů.

Agorwal se ocitl na zvýšené výspě a ohlédl se k městu. Prchající ženy byly dost hluboko v poli, ale byly pomalé. Kdyby jeho muži protrhli řady a utíkali, dohnali by je ještě pod svahy Bryn Shanderu. S monstry přímo za zády.

"Musíme Agorwalovi pomoct," ozval se Glensather. Tentokrát se mluvčí nedal zviklat.

"Agorwal své poslání splnil," odvětil rázně. "uprchlíci dosáhnou brány. Nebudu posílat muže ven na smrt! I kdyby dole na rovině stála celá síla desetiměstských vojsk, nebyli by schopni tohoto nepřítele v žádném případě porazit!" Moudrý Cassius věděl, že s Kessellem nemohou vést vyrovnaný boj.

Laskavý Glensather vyhlížel sklíčeně. "Vezměte nějaký šik dolů, ať vyčerpaným ženám pomohou v konečném výstupu," svolil nakonec.

Agorwalovi muži byli pod těžkým nátlakem. Mluvčí z Termalainu se podíval zpátky - ženy a děti byly v bezpečí. Zaostřil zrak na vrchol hradeb, odkud Cassius s ostatními mohli vidět jeho osamocenou postavu. Na tu dálku je nemohl mezi davy přihlížejících, co lemovaly hradby, rozeznat. Agorwal jim zasalutoval. Spokojeně se usmíval, když se otočil a vyrazil ke svým vítězným houfům, aby se k nim připojil v nejlepším okamžiku.

Regis s Cassiem pozorovali, jak se přes ně přelila černá záplava.

Těžké brány pod nimi s třeskem zapadly. Poslední z uprchlíků byli uvnitř.

o o o

Zatímco Agorwalovi muži zvítězili na poli cti, jediná vojska, jež se s Kessellovou armádou utkala a přežila, byli trpaslíci. Klan ze Síně mitrilu strávil dny vynalézavými přípravami na invazi, ale téměř by je byla minula.

Kesselllovu armádu drželo v poslušnosti, neslýchané mezi tolika různými a sočícími kmeny, jeho kouzlo. Měla přímé a přesné plány, čeho má v prvním výpadu docílit. Trpaslíci v nich nefigurovali.

Bruenorovi chlapci však měli jiné plány. Neměli chuť se pohřbít v dolech, aniž by předtím neuťali pár skřetích hlav a nerozmlátili sem tam nějakou obří čéšku.

Několik vousatých chlapíků se vyšplhalo na jižní cíp jejich údolí, a když kolem nich táhl roztroušený okraj ďábelské armády, trpaslíci je dráždili výzvami a kletbami. Urážek ani nebylo třeba. Ze všeho živého na světě orkové a skřeti nenávidí nejvíc trpaslíky a Kessellův přímočarý plán se jim vypařil z hlavy pouhým pohledem na Bruenora a jeho druhy. Vždy dychtící po trpasličí krvi, část se jich odtrhla od hlavního proudu.

Trpaslíci je nechali dojít blízko, vábili je proklínáním jejich matek až po praprababičky, jak se přehoupli přes skalnatou římsu a dolů přes strmý svah.

"Pojďte si pohrát, pitomečci," řehtal se Bruenor a zmizel z dohledu. Ze zad si strhl lano. Vymyslel si jeden malý trik a nemohl se dočkat, až jej vyzkouší.

Skřeti vtrhli do údolí. Počtem trpaslíky nejméně čtyřikrát převyšovali a za sebou měli asi dvacítku vzteklých obrů.

Netvoři neměli šanci.

Řítili se na trpaslíky i těmi nejstrmějšími úseky k úzkým, šikmým římsám na skalní stěně, jež se křížily před početnými vchody do jeskyní. Místo bylo jako stvořené pro přepad, ale přihlouplí skřeti, rozvášnění blízkostí nenáviděných nepřátel, je bez ohledu na nebezpečí následovali.

Až byla většina monster na římse a zbytek vstupoval do údolí, první pas spadla. Catti stála nachystaná v pozadí jednoho tunelu u páky. Na znamení ji stáhla a tím se uvolnila závážka na hřebeni. Tuny kamení a štěrku padaly na ocas zástupu nestvůr a ti, které lavina nezasypala, zjistili, že cesta je pohřbená, uzavřená jakémukoli pokusu o únik.

Kuše drnčely ze skrytých štěrbin a výklenků a houf trpaslíků vyrazil do bitky s vedoucími skřety.

Bruenor s nimi nebyl. Ukryl se kousek nad stezkou a pozoroval rozvášněné skřety probíhat kolem. Byl by na ně mohl vyrazit, ale těšil se, až se v dosahu objeví větší kořist, obři. Lano už pečlivě odměřil a uvázal. Smyčku si přehodil kolem těla a od pasu vytáhl dvě vrhací sekery.

Byl to riskantní nápad, nejnebezpečnější, co kdy zkoušel, a tvář protnutá úsměvem svědčila o radostném vzrušení. Stěží potlačil hlasitý chechot, když se na úzké stezce zrádné římsy objevili dva obři.

Vyskočil z úkrytu a po překvapených netvorech metl obě sekery. Shýbli e a zásahu se vyhnuli, vržené zbraně však byly jen trikem.

V tomto útoku použil za zbraň své vlastní tělo.

Zaskočení a uhýbající obři byli vyvedeni z rovnováhy, plán skvěle vycházel - oba vetřelci kolísali. Bruenor napnul svaly podsaditých nohou, skočil do vzduchu a vrazil do nejbližší stvůry, jež narazila do svého druha.

A všichni tři padali přes okraj kolmého útesu.

Jednomu z obrů se podařilo sevřít obrovitou pracku kolem trpaslíkova obličeje. Bruenor do ní kousl a netvor ji stáhl. Na vteřinu byli padajícím klubkem máchajících paží a nohou, pak Bruenorův provaz dosáhl své délky a roztřídil je.

"Hezký přistání, hošani," volal za nimi, když se jeho pád zastavil. "Dejte těm skalám dole pěknou pusu!"

zatímco e jeho bezmocné oběti řítily k záhubě, zpáteční kyv lana ho spustil ke spodnějšímu výstupku se vchodem do šachty. Několik skřetů výjev pozorovalo s vykulenýma očima. Teď viděli v provazu jedinou možnost, jak se dostat rychle ke vchodu, a začali po ně překotně šplhat dolů.

Bruenor s tím počítal. Skřeti nechápali, proč je lano v jejich rukou tak kluzké.

Dovtípili se, když se trpaslík objevil na spodním výstupku e zapálenou pochodní v jedné ruce a lanem ve druhé.

Na naolejovaném konopí vyskočily plameny. Nejhořejšímu vetřelci e povedlo zachytit se římsy, zbytek se vydal na cestu za obry. Jeden fatálnímu pádu téměř unikl, když těžce přistál vedle Bruenora. Než se vzpamatoval, trpaslík ho skopl dolů.

spokojeně si prohlížel výsledky svého nápadu as ohlasně pokývl hlavou. Ten trik stál za to, musí si jej pamatovat. Rozjařeně tleskl a vběhl do šachty, sklánějící se dozadu k vnitřním chodbám.

Trpaslíci na horní římse bojovali v ústupovém manévru. Nechtěli se s vetřelci utkat ve smrtelném boji venku, lákali je do tunelů. A ti, běsnící touhou po krvi, jež pohřbila všechny zbytky rozumu, je následovali v domnění, že je tlačí do kouta.

Už zanedlouho několik tunelů řinčelo nárazy meče o meč. Trpaslíci pozvolna ustupovali, vedouce netvory do konečné pasti. Odněkud z nitra dolu se ozval ječivý zvuk trubky a trpaslíci se jako jeden vymanili ze šarvátky a pádili pryč.

V přesvědčení, že nepřátele porazili, se obři i skřeti zastavili, vítězně hulákali a potom se rozběhli za trpaslíky.

Hluboko v dolech se sklopilo několik pák. Past spadla a všechny příchodové tunely se zřítily. Země se otřásala pod dopadem tun kamene a celá vnější strana srázu se utrhla a zřítila se dolů.

Jen netvoři v čele útočníků přežili. Byli ohlušeni, dezorientovaní, oslepení prachem a pro čekající trpaslíky se stali snadnou kořistí.

I lidé ve vzdáleném Bryn Shanderu byli obrovitou lavinou otřeseni. Seběhli se na severní hradby, odkud zděšeně pozorovali mračna prachu.

Věřili,ž e trpaslíci zahynuli.

Regis věděl své. Záviděl jim bezpečné vězení ves pleti chodeb a jeskyní. V okamžiku, kdy uzřel dým nad Caer-Konigem, si uvědomil, že čekání na přítele z Pustého Lesa ho připravilo o možnost úniku.

Teď bezmocně a beznadějně pozoroval černou masu táhnoucí k Bryn Shanderu.

o o o

Jakmile zjistily, co se děje, vydaly se flotily na Maer Dualdovu a Rudých vodách do domovských přístavů. Jejich rodiny byly prozatím v bezpečí. Termalainští rybáři našli své město opuštěné a nezbylo jim, než vydat se znovu na vodu a doufat, že jejich spoluobčané se dostali do Bryn Shanderu nebo jiného útočiště, neboť na vlastní oči viděli, že se severní křídlo Kessellovi armády valí přes pole k jejich městu.

Targos se svým ohrazením byl jediným druhým městem, jež mělo naději se proti nesmírné armádě bránit, a pozvalo termalainské lodě, aby přistály v jeho docích. A muži připravení o své domovy přijali pohostinství svých zapřisáhlých nepřátel. Proti neštěstí, jež na města dopadlo, se hádky a spory s Kempovými lidmi zdály malicherné.

o o o

Skřetí generálové Kessellovi armády byli přesvědčeni, že by mohli Bryn Shander do večera dobýt. Do písmene však následovali vůdcův plán. Hlavní těleso vojsk se oddělilo a obsadilo otevřená pole mezi hlavním městem a Targosem a oběma mocným městům tak odřízli možnost spojení.

Část skřetích šiků se odklonila k Termalainu s úmyslem vyplundrovat v jednom dnu třetí město. Našli je opuštěné a velitelé zakázali vypálení. Část armády teď měla pohodlné tábořiště, kde mohli v přepychu očekávat vývin událostí.

Jako dvě ohromné paže běžely tisíce nestvůr jižně od hlavního tělesa. Čarodějova armáda byla tak početná, že zavalila pole mezi Bryn Shanderem a Termalainem a stále měla dost vojáků, aby hlavní město obstoupila nesčetnými řadami svých houfů.

Vše se událo tak rychle, že když se skřeti ve frenetickém výpadu konečně zastavili, změna nabyla na dramatičnosti. Po několika minutách naprostého ticha Regis cítil, jak v něm vzrůstá napětí.

"Proč to teda nedokončí?" otázal se dvou zamlklých mluvčích.

Cassius a Glensather byli ve válečných taktikách zkušení, ti věděli přesně, o co jde.

"Nikam nespěchají, přítelíčku, čas jim hraje do ruky," řekl Cassius.

Regis nyní pochopil. Během dlouholetého pobytu na jihu slyšel zkazky popisující hrůzy obležení.

Vybavila se mu vzpomínka na osamělého Agorwala, jak jim salutoval, na spokojený výraz jeho tváře, na ochotu, s jakou se chystal chrabře zemřít pro dobrou věc. Regisovi se nechtělo umřít žádným způsobem, dovedl si však představit, co čeká jeho i obklíčený lid Bryn Shanderu.

Mohl Agorwalovi závidět.

24
Krystal - Tirith

Drizzt zanedlouho došel k zemi udupané pochodující armádou. Stopy ho nijak nepřekva-pily, sloupy dýmu mu již naznačily, co se událo. Zbývala jenom otázka, jestli některé město invazi přežilo, a jak klusal k hoře, dumal, jestli jemu samému zbýval domov, do něhož by se mohl vrátit.

Pak cítil přítomnost, vyzařování jiného světa, jež mu podivně připomnělo dny jeho mládí. Některé z stop byly čerstvé, pocházely od trolů. A pak viděl povrch, který nemohl zjizvit žádný smrtelný tvor. Nervózně se rozhlížel kolem, ale jediným zvukem bylo naříkání větru a jedinou siluetou byly vrcholy Kelvinovy mohyly. Pár okamžiků stál a přemýšlel,a by si mysl vybavila, co mu připadalo tak známé.

Nerozhodně se pohnul. Pochopil původ vzpomínky, ačkoli přesné detaily mu nebyly jasné. Věděl, koho sledoval.

Do Planin ledového větru přišel démon.

Hora se před Drizztem tyčila do výše, když houf dostihl. jeho cit pro tvory z jiných rovin, vypěstovaný po staletí generacemi, které s nimi v Menzoberranzanu přicházely do styku, mu řekl, že se k démonovi blíží dávno předtím, než jej spatřil.

A potom zahlédl vzdálené postavy, půl tuctu trolů kráčejících v těsné skupině, a v jejich středu se nad nimi tyčilo obrovské monstrum z Propasti. Nebyl to žádný man nebo skrček, ale mocný démon. Kessell musí mít po ruce vskutku neuvěřitelné síly, když může mít ve službě tak hrozivého pomocníka.

Drizzt je obezřetně sledoval. Houf však spěchal ke svému cíli a opatrnost byla zbytečná. Nemohl se však dopustit žádné chyby, neboť mnohokrát byl svědkem jejich strašlivého hněvu. V městech drovů nebyli ničím neobvyklým a pro Drizzta to byl další důkaz, že pro něho se způsob života jeho lidu nehodil.

Cosi navíc upoutalo jeho pozornost a připlížil se k nim blíž. Démon držel malý předmět vyzařující takovou magickou moc, že i přes tu dělící vzdálenost ji jasně vnímal. Hodně ji zastíraly démonovy vlastní síly, než aby ji Drizzt mohl odhadnout, a tak se raději zase stáhl.

Jak se blížili k hoře, v zorném poli se objevily tisíce táborových ohňů. Hlídky budou určitě roztroušené v okolí a drov uznal, že dál na jih už nemůže. Nechal pronásledování a vydal se ke svahu, odkud bude mít lepší rozhled.

Dropův podzemní zrak pracoval nejlépe v hodinách před rozbřeskem, a ačkoliv byl unavený, umínil si, že v té době tam musí dorazit. Stoupal rychle skalami a zvolna se stáčel k jižnímu svahu.

Pak spatřil tábořiště obklopující Bryn Shander. Dále k východu žhnuly pozůstatky obou Caerů. Z Termalainu se nesl divoký povyk a pochopil, že i ten je v rukou nepřátel.

Obloha bledla předjitřní modří a nyní viděl jižní konec údolí trpaslíků a upokojilo ho, že stěna se vchody do dolů se zřítila. Alespoň Bruenorův klan byl v bezpečí a předpokládal, že Regis je tam s nimi.

Pohled na Bryn Shander byl víc než znepokojivý. Drizzt sice slyšel vychloubání zajatého orka a viděl stopy velké armády i jejich ohně, ale to, co se před ním otevřelo, přesahovalo i nejdivočejší představy.

Ten pohled ho ohromil.

"Kesselle, tolik skřetích kmenů jsi obloudil? Kolik obrů tě uznává za svého pána?" vydechl sklíčeně.

Věděl, že Bryn Shander vydrží jen tak dlouho, jak mu Kessell dovolí. tuto armádu nemohlo nic zadržet.

Hledal nějaký úkryt, kde by si trochu odpočinul. Tady zatím nemohl pomoct a vyčerpání jen zvětšovalo jeho beznaděj. V tomto stavu nemohl nic konstruktivního vymyslet.

Unaveně vstával a náhlá činnost na dalekém poli přivábila jeho zrak. Na tu vzdálenost nerozeznával postavy, armáda vypadala jako černá masa, ale postřehl, že je tam démon. Viděl temný bod jeho ďábelské jsoucnosti kolébat se k uprázdněnému místu jen pár set yardů pod branami Bryn Shanderu. A cítil nadpřirozenou mocnou magii, již slabě vycítil již dřív, bušící v démonových rukou jako tepající srdce nějaké neznámé formy života.

V uctivé vzdálenosti od nevypočitatelného Kessellovi kapitána se mačkali zvědaví skřeti.

"U bohů, co je to!" Regis se protlačil davem diváků na hradbách.

"Démon. A pěkně mocný," odvětil Cassius.

"Naše obrana je k smíchu!" ozval se Glensather. "Jak vůbec můžeme čelit takovému nepříteli?"

Démon se hluboce sehnul, ponořen do obřadu svolání moci křišťálového předmětu. Postavil tu věc vzpříměně do trávy a odstoupil, volaje tajemná slova starověkého zaříkání, a jak se obloha začala jasnit vycházejícím sluncem, zvyšoval naléhavě hlas.

"Je to skleněná dýka?" zeptal se Regis, zaujat pulzující věcí. První záblesk svítání prokmitl nad obzorem. Hranol se oslnivě zatřpytil a pohlcoval světlo, ohýbal sluneční paprsky a vsával jejich energii.

Diváci na zdech hrůzou sotva dýchali. Je Akar Kessell tak mocný, že ovládá i slunce? Jediný Cassius si spojil moc krystalu se slunečním světlem.

Zašpičatělý, zužující se krystal narůstal. S každým tepem se nadmul, potom se trochu zmen-šil, nabíraje sil k dalšímu

pulzu. Všechno kolem tonulo v šeru, neboť hladově pohlcoval každý paprsek. Pomalu, neúprosně nabýval na objemu i výšce. Lidé i nestvůry od jeho oslepující záře museli odvrátit zrak, pouze drov ze své vzdálené pozorovatelny mohl sledovat Crenshinibonovy podoby. Třetí Tirith ožíval. Vysoká věž se tyčila vysoko do vzduchu, a jak obřad skončil, uvolnila slunce ze své moci a krajinu zalil jeho ranní svit.

Démon radostně zařval, zaříkání provedl s úspěchem a pyšně se pronesl zrcadlovými dveřmi, následován osobními strážci velkého čaroděje.

Obležení obyvatelé zírali na neuvěřitelní obelisk se zmatenou směsicí úžasu, obdivu a děsu. Nezemské nádheře věže nemohli odolat, zároveň si uvědomovali, proč tu stojí. Přišel Akar Kessell, pán skřetů a obrů.

o o o

Celá armáda nestvůr padla na kolena a ve fanatické oddanosti provolávala čarodějovo jméno. Lidskými diváky to otřáslo.

Oslavné vzývání otřáslo i Drizztem, dosah poddanosti, jíž Kessell ovládal neústupné skřetí kmeny, ho šokoval. Rozhodl, že má-li Desetiměstí přežít, pak jediným východiskem je čarodějova smrt. Ještě než začal vymýšlet a vážit příští akce, věděl, že se k čaroději musí nějak dostat. Teď potřeboval spánek. Našel si temný úkryt a úlevně si vydechl.

Cassius byl také unavený. Mluvčí celou chladnou noc strávil zkoumáním táborišť, aby mohl odhadnout, kolik vrozené nenávisti mezi kmeny přetrvalo. Slyšel nějaké nadávky a hádky, ale nic vyhraněného, co by dávalo naději, že se armáda během obléhání rozpadne. Vůbec nechápal, jak se Kessellovi podařilo sjednotit divoké, odvěké nepřátele. Démon a křišťálová věž mu ukázaly dost z neuvěřitelných sil, jež ovládal. netrvalo dlouho, aby došel ke stejnému závěru jako drov.

Mluvčí si však nešel odpočinout přes všechno přemlouvání svých přátel. Na ramenou nesl odpovědnost za tisíce lidí, kteří se vystrašeně choulili ve zdech jeho města, a na spánek neměl čas. Potřeboval sehnat informace. Ve zdánlivě neproniknutelném brnění Kessellovi moci musí najít slabé místo.

Celý první dlouhý, klidný den trpělivě pozoroval hranice, jež si jednotlivé kmeny vytyčily, a hierarchické pořadí, které jim určilo vzdálenost od věže, jež byla ústředím všeho dění.

o o o

Flotily obu Caerů teď zakotvily v docích opuštěného Východního Pobřeží. Některé posádky vystoupily na břeh, aby sehnaly zásoby, muži však většinou zůstali na palubě, neboť neměli tušení, kam až se rozpínala Kessellovi černá armáda.

Jensin Brent a jeho sok z Caer-Konigu se snažili posoudit přítomnou situaci na prknech Hledače mlh, vlajkové lodi Caer-Dinevalu. Prozatím byly všechny spory odloženy - ač se na všech lodích ozývaly hlasy, žádající trvalé přátelství všech plavidel na Lac Dinnesheru. Shodli se na tom, že zatím jezero neopustí, neboť nebylo kam jít. Kessell ohrožoval všech deset měst, Luskan byl čtyři sta mil daleko a mezi nimi ležela čarodějovo vojsko. Na tak dalekou cestu neměli vybavení a nebyla naděje, že by tam dojeli, než je dohoní zimní vánice.

Námořníci, kteří se vylodili, přinesli do doků vítanou zprávu, že Východního Přístavu se tma zatím vůbec nedotkla.

Na břeh bylo vysláno více mužů, aby snesli zásoby přikrývky a teplé oblečení. Jensin Brent si počínal obezřetně, a moudře držel většinu posádky na vodě.

Zakrátko nato přišly další dobré zprávy.

"Signály z Rudých Vod, mluvčí Brente!" hlásila hlídka ze strážního koše Hledače mlh. "Lidé v Dobré Medovině a Douganově Díře nejsou ohroženi!" Zvedl své signální zrcadlo vyrobené v Termalainu a navržené tak, aby odráželo sluneční paprsky přes jezera. Dalo se jím signalizoval složitým, ač omezeným kódem. "Odpověděli na mé volání!"

"Kde teď jsou?" otázal se vzrušeně Brent.

"Na východních březích," odvětil lodník. "Jejich vesnice nejsou obranyschopné, vyjeli tedy na vodu. Žádné nestvůry se zatím neobjevily, mluvčí však soudili, že vzdálená strana jezera bude bezpečnější, dokud vetřelci neodtáhnou!"

"Udržujte s nimi spojení a dejte mi vědět, když přijdou další zprávy."

"Souhlasím, není to moc chytrý odhad situace. Jsem však rád, že lidé na jihu jsou ještě naživu," řekl Brent.

"Neměli bychom se k nim přidat?"

"Nemyslím," odvětil Brent. "Bojím se, že na území mezi oběma jezery budeme příliš zranitelní. Než se do něčeho pustíme, musíme mít víc informací. Bylo by dobře vyslat tam posla. Vyhledáme dobrovolníky, kteří ponesou zprávy k Rudým vodám."

"Hned zařídím," souhlasil Schermont a odešel.

Brent hleděl přes jezero na řídnoucí kouř nad jeho domovem. "Víc informací," šeptal si zadumaně.

Několik mužů se nabídlo, že vyzkoumají situaci na západě - v okolí hlavního města.

Brent se Schermontem vykonali kus obdivuhodné práce, když utišili paniku, ale přesto počáteční šok smrtonosné invaze přivedl muže obou Caerů do stavu naprostého zoufalství. Jensin Brent byl zářivou výjimkou. Dinevalský mluvčí byl odvážným bojovníkem, který by se nevzdal, dokud by nevypustil poslední dech. Vedl svou pyšnou vlajkovou loď kolem kotvišť a povzbuzoval posádky sliby děsné pomsty.

Teď s napětím čekal na novinky ze západu a v půli odpoledne zaslechl volání, o něž se modlil.

"Stojí! Bryn Shander stojí!" křičel s obrovským nadšením lodník ve strážním koši, jakmile zachytil zrcadlovou zprávu.

Brentův optimismus náhle nabral na věrohodnosti. Ubohý dav obětí bez domova se vzpřímil, začal pomýšlet na

pomstu. K Rudým vodám byl vyslán další posel, aby vyřídil, že Kessell nedosáhl plného vítězství.

Na obou jezerech se válečníci oddělovali od civilistů, ženy s dětmi dostaly nejtěžší lodě, zatímco bojovníci se stěhovali na nejrychlejší plavidla. Ty určené pro válku zakotvily u vnějších bójí, odkud se mohly rychle vydat na vodu.

Plachty byly přezkoušeny a utaženy v přípravách na divou plavbu, která ponese chrabré posádky do války.

Či jak prohlašoval Brent: "Let, který ponese jejich udatné muže k vítězství!"

o o o

Regis se znovu postavil vedle Cassia právě v okamžiku, kdy lodník na Hledači zachytil vyslanou zprávu. Půlčík prospal většinu noci a celý den, neboť si spočítal, že má-li zemřít, může to být stejně dobře tehdy, když dělá, co má nejraději. Překvapilo ho, že se probudil, čekal, že se ve spánku přenese na věčnost.

Cassiův náhled na věc se vytříbil. Sestavil dlouhý seznam potenciálních střetů uvnitř divého vojska: Orkové ohrožovali skřety, obři často ohrožovali příslušníky obou ras. Kdyby jen našel způsob, jak je udržet pod hradbami tak dlouho, až zřejmá nenávist mezi rasami naruší čarodějovu armádu…

A pak mu signály z Lac Dinnesheru a následné záblesky z dalekých Rudých vod daly naději, že obléhání se rozpadne a Desetiměstí bude zachráněno.

Potom se však na dějišti dramaticky objevil Kessell a Cassiovy naděje vzaly za své.

Začalo to jako tep rudého světla, točícího se uvnitř skelné stěny u paty Krystal-Tirith. Pak druhý pulz, jasně modrý, se v pomalé rotaci nesl vzhůru v opačném směru. Důstojně se otáčely po vnitřním obvodu stěn, a kde se setkávaly, přešly do zeleně a opět se rozdělily a pokračovaly ve své cestě. Každý, kdo tento div divoucí viděl, cítil úzkost, neboť netušil, co bude následovat, ač byl přesvědčen, že se chytá něco strašlivého.

Spirály světel se otáčely rychleji, nabíraly na intenzitě. Zanedlouho celou patu věže obkroužil zelený prstenec tak zářivý, že přihlížející museli odvrátit zrak. A z něj vystoupili dva oškliví trollové a každý nesl krásně orámované zrcadlo.

Světla zvolňovala, pak se zastavila.

Pohled na hnusné troly sice lidi plnil obrovským odporem, ale zaujatě hleděli, co bude dál. netvoři došli až k úpatí táhlého kopce, postavili se proti sobě a diagonálně namířili zrcadla tak, aby se v plochách odrážel Krystal-Tirith.

Z věže vystřelily dva jasné paprsky, každý udeřil do jednoho zrcadla a setkal se se svým dvojčetem uprostřed mezi troly. Náhlý výbuch z věže, cosi jako šleh blesku, zahalil oblast mezi netvory dýmem, a když se rozplynul, stála tam hubená, vychrtlá skořápka muže v rudém saténovém hávu.

Skřeti padli na kolena a tváře zaryli do prachu. Akar Kessell se dostavil.

Vzhlédl nahoru směrem ke Cassiovi a jeho tenké rty roztáhl nadutý úsměv. "Zdravím vás, mluvčí z Bryn Shanderu!" chichotal se. "Buďte vítán v mém městě!" smál se křivě.

Cassius nepochyboval, že čaroděj ho poznal, ač si nevzpomínal, že by ho kdy viděl, a nechápal, jak mohl vědět, kdo je. Ohlédl se po Regisovi a Glensatherovi pro vysvětlení, oba jen pokrčili rameny.

"Ach, ano, znám vás, Cassia. Pozdrav též vám, milý mluvčí Glensathere. Mohl jsem vědět, že vás tu uvidím. Lidé z Východního Přístavu se vždycky ochotně připojí v dobré věci, bez ohledu na to, jak je beznadějná!" Teď se na společníky zmateně ohlédl Glensather. nedostalo se mu žádného vysvětlení.

"Vy nás znáte," Cassius oslovil zjev, "ale my neznáme vás. Zdá se, že jste proti nám v neférové výhodě."

"Nefér?" opřel se čaroděj. "Já držím všechny výhody, hloupý muži!" Znovu ten smích. "Víte o mně, alespoň Glensather ví."

Mluvčí na tázavý pohled Cassia odpověděl pokrčením ramen. Zdálo se, že gesto Kessella podráždilo.

"Žil jsem ve Východním Přístavu několik měsíců. Vydával jsem se za učně z Luskanu!" odsekl. "Moudré, nemyslíte?"

"Vzpomínáte si na něho?" šeptal Cassius rozpačitému mluvčímu. "Mohlo by to být velmi důležité."

"Je docela možné, že tam bydlel," odvětil Glensather také co nejtišeji, "ačkoli žádní čarodějové tam nepřišli po několik roků. Jsme otevřené město a s každou karavanou přichází hodně cizinců. opravdu, Cassia, já si na toho muže nevzpomínám."

Kessell byl uražený. Netrpělivě dupl a úsměv na tváři nahradil dotřený výraz. "Můj návrat do Desetiměstí si budete pamatoval lépe, hlupáci!" ťal bezostyšně. Roztáhl ruce k veledůležitému prohlášení. "Patříte na Akara Kessella, tyrana Planiny ledového větru!" volal. "Lidé Desetiměstí, zde přichází váš pán!"

"Váš projev je poněkud předčasný…" začal Cassius, leč Kessell ho uťal zuřivým výkřikem.

"Nikdy mne nepřerušujte!" ječel hystericky. Žíly na krku mu naběhly a obličej do krvava zrudl.

Pak, když se Cassius neozval, získal nad sebou jakž takž vládu. "Však vy se naučíte, pyšný Cassia," vrčel výhružně. "Vy se naučíte!"

Otočil se k nim zády a pronesl jediné slovo příkazu. Věž na okamžik zčernala, jako by odmítala uvolnit odraz slunečního vitu. Pak se rozzářila, hluboko uvnitř vydávala své vlastní světlo. S každou vteřinou se odstín měnil a světlo začalo stoupat a obtáčet podivné zdi.

"Pohleďte na Akara Kessella!" prohlásil zamračený čaroděj. "Pohleďte na nádheru Crenshinibon a vzdejte se vší naděje!"

Uvnitř zdí blýskala barevná světla, stoupala a padala, točila se v horečném tanci, jenž volal po uvolnění. Potupně dosáhla až k zašpičatělému vrcholu vydechla září, jako by hořela, měnila barvy spektra,a ž zářila běleji než samo slunce.

Kessell vykřikl jako člověk v extázi.

Oheň byl volný.

V tenké, žhnoucí linii vystřelil k nešťastnému Targosu. I jeho hradby obsypali diváci, ač věž od nich byla mnohem dál než od Bryn Shanderu, a viděli ji jen jako blýskavý bod.

Neměli zdání, co se děje pod hlavním městem, ač paprsek ohně letící k nim viděli…

Pak už bylo na všechno pozdě.

Hněv Akara Kessella syčel hrdým městem, kosil široký pás zkázy. Podél jeho letu vybu-chovaly ohně. Lidé chyceni přímo v jeho cestě se prostě vypařili, nezbyl jim čas ani na slzu. Ti, co útok přežili - ženy, děti i muži zocelení pobytem v tundře, kteří čelili smrti snad tisíckrát - ti křičeli. Jejich nářek se nesl přes tiché jezero Pustého Lesa a Bremenu, k jásajícím skřetům v Termalainu a dolů plání ke zděšeným svědkům v Bryn Shanderu.

Kessell lehce mávl ruko a pozměnil úhel letu, a metla zkázy vějířovitě zasáhla celý Targos. Všechny vyšší budovy byly v plamenech a pak hořelo celé město. Sta lidí zemřelo nebo umíralo, váleli se po zemi, aby uhasili plameny obklopující jejich těla, a bezmocně lapali po vzduchu, který pohlcoval oheň a plnil kouř.

Kessell ten okamžik plně prožíval.

Náhle mu páteří proběhl záchvěv, i věž se jako by otřásla. Čaroděj sevřel relikvii ukrytou v záhybech hávu a v hrůze mu došlo, že zatlačil hranice její síly příliš daleko.

V pásmu Páteře světa se jeho první Krystal-Tirith zřítil v sutinách. A daleko na otevřené tundře se i ten druhý rozpadal a měnil v trosky. Krystal zachraňoval své bytí, ničil věže, které mu odsávaly sílu.

Kessell byl nadobro vyčerpaný. Světla Krystal-Tirith bledla, uhasínala a i paprsek na vrcholu zakmitl a úplně zmizel.

Svůj úkol však splnil.

Když došlo k invazi, Kemp a ostatní radní Targosu se lidem zavázali, že je budou bránit do posledního muže, ač i tvrdohlavý mluvčí si zanedlouho přiznal, že budou muset utéct.

Kessellův požár zachytil hlavní část města, jež stálo na pahorku zaštítilo tak přístaviště s loděmi. Flotily neutrpěly škodu a i termalainští rybáři tu byli v bezpečí. Jakmile zjistili ne-uvěřitelnou zkázu, která pohlcovala město, učinili přípravy pro návrat uprchlíků. Většina lodí se uchýlila do bezpečné vzdálenosti od břehu v zoufalé snaze dostat plachty z dosahu létajících jisker a uhlíků. Několik plavidel zůstalo hazardně v docích, aby pomohli šokova-ným nešťastníkům uniknout.

Dav na hradbách hlavního města plakal, když nářek z hořícího města neustával. Cassius byl hluboce zamyšlený, stravovala ho touha porozumět zřejmé slabosti, kterou teď Kessell vyjevil, a neměl na slzy čas. Výkřiky na něho působily stejně hluboce jako na každého, ale nemohl tomu lunatickému šílenci dole ukázat špetku slabosti. Změnil smutnou tvář v ocelový výraz běsnícího hněvu.

Kessell se mu vysmál. "Nač ten vzdor, ubohý Cassia," dráždil ho, "nepřísluší vám!"

"Jste pes!" křičel Glensanther. "A zlý pes by měl dostat výprask!"

Cassius mluvčího zadržel. "Jen klid, příteli," šeptal. "Kessell vycítí naši paniku. Jen ať mluví - prozradí víc, než je mu zdrávo."

"Chudáčku Cassia," sarkasticky utrousil Kessell a pak se mu tvář zlostně zkřivila. Cassius ho pozorně sledoval a ukládal své poznatky k informacím, které už nasbíral.

"Obyvatelé Bryn Shanderu, pamatujte si dobře, čeho jste byli svědky!" Ušklíbl se. "Skloňte se před svým pánem, nebo vás potká stejný osud! A za sebou žádné jezero! Nemáte kam utéct!"

Divoce se rozesmál a díval se kolem sebe, jako by něco hledal. "Co chcete dělat?" řehtal se. "Žádné jezero tu nevidím! Poslouchejte, Cassia, a poslouchejte dobře. Zítra za mnou přijde váš vyslanec, který mi přinese zprávu o vaší bezpodmínečné kapitulaci!

Bude-li vám v tom bránit vaše pýcha, připomeňte si nářek umírajícího Targosu! Tam se obraťte pro radu! Ohně do rána určitě neuhasnou!"

K mluvčímu přiběhl kurýr. "Z dýmů Targosu vyplouvá mnoho lodí! Od uprchlíků již dostáváme světelné signály!"

"A co je s Kempem?" otázal se Cassius s úzkostí.

"Žije. A přísahá pomstu."

Cassius si slyšitelně oddechl. Neměl Kempa moc rád, ale neústupný, ostřílený bojovník je pro Desetiměstí cenným přínosem, než se vše vyřeší.

Kessell hovor vyslechl a zlomyslně zabručel: Kam tak asi poběží?" otázal se Cassia.

Mluvčí si svého samolibého, nepředvídatelného protivníka mlčky prohlížel. Kessell si odpověděl sám.

"Do Bremenu? Ale to nemohou!" Lusk prsty, otevíraje řetěz předem připravených příkazů svým sborům na západě. Velká skupina skřetů porušila řád a vyrazila na západ. K Bremenu.

"Vidíte? Bremen padne, než skončí tato noc, a další flotila vyjede na jejich vzácné jezero. Ta stejná scéna se bude opakovat ve městě v lese. Výsledek je nasnadě. Jenže jakou ochranu jim jezera poskytnou, až se začne blížit krutá zima?" volal teatrálně. "Jak rychle budou jejich plavidla před mnou ujíždět, až voda kolem nich zamrzne?"

Znovu se uchechtl, vážněji, hrozivěji. "Jak se někdo z vás ubrání Akaru Kessellovi?"

Cassius a čaroděj si tvrdě pohlíželi do očí. Čaroděj sotva šeptal, ale mluvčí ho slyšel. "Jak se chcete ubránit?"

o o o

Kemp na Maer Duladonu polkl svůj marný vztek a díval se, jak se jeho město hroutí v plamenech. Začouzené obličeje zíraly na žhnoucí ruiny s vyděšenou nevírou, beznadějí a pláčem.

Kemp, podobně jako Cassius, obrátil své zoufalství v konstruktivní hněv. Hned jak se dozvěděl o vojsku, pochodujícím proti Bremenu, vyslal tam nejrychlejší loď, aby lidi ve vzdáleném městě varoval a dal jim zprávy o dění na jezerech.

Druhou loď vyslal do Pustého Lesa s žádostí o potraviny, obvazy a snad pozvání do doků.

Mluvčí všech měst byli přes všechny své odlišnosti v základu takřka stejní. Jako Agorwal, který šťastně obětoval

vše pro dobro lidí, jako Jensin Brent, který odmítl vzdát se beznaději, i Kemp povzbuzoval své muže k protiútoku. Nevěděl zatím, jaks e toho úkolu zhostí, ale v této válce s čarodějem ještě neřekl své poslední slovo.

A hrdý Cassius na zdi Bryn Shanderu to věděl také.

25
Errtu

Drizzt vylezl ze své skrýše, když červánky na západě začínaly šednout. Obhlížel sklíčeně jižní horizont. Potřeboval odpočinek, a přesto ho bodal pocit viny, jak lítostivě pohlížel na plameny nad Targosem. Připadalo mu, že zanedbal svou povinnost, protože nebyl očitým svědkem utrpení Kessellových bezmocných obětí.

A přece drov během transu, jejž elfové nazývali spánkem, tak docela nezahálel. Cestoval zpět do podsvětí svých dávných vzpomínek, hledaje určitý vjem, auru mocné jsoucnosti, kterou kdysi znal. Ač se minulou noc nedostal do blízkosti démona, aby si ho mohl prohlédnout, něco v jeho zasutých pamětech brnklo na známou strunu. Tvory z jiných rovin provázelo nepřirozené pronikavé vyzařování, když se ocitli v materiálním světě, aura, kterou především temní drovové rozeznali a věděli, co značí. Drizzt nejenže znal tento druh démonů, on znal i tohoto tvora. Dlouhá léta spolupracoval s jeho lidem v Menzoberranzanu.

"Errtu," zašeptal, jak se probíral svými sny.

Drizzt znal démonovo pravé jméno. Až ho zavolá, přijde.

o o o

Hledání vhodného místa, odkud by mohl démona zavolat, mu zabralo víc než hodinu a musel obětovat několik dalších, aby je připravil. Měl v úmyslu zbavit ho tolika výhod, kolik jen bude moct - obzvlášť velikosti a letu, a skutečně si dělal starosti, aby jejich schůzka nevyústila v souboj. Přátelé věděli, že drov je odvážní až za hranice zdravého rozumu, to však platilo jen v případě smrtelníků, kteří ustoupili před bodavou bolestí jeho neuvěřitelně rychlých zbraní. Démoni však byli docela jiní soupeři, obzvlášť ti velcí a silní jako Errtu. Jako chlapec byl často svědkem jejich zloby - budovy srovnané se zemí, kusy skal vyrvané mohutnými tlapami s drápy jako dýky. Viděl silné lidské válečníky zasadit mu tánu, jež by srazila obra, a ve smrtelné hrůze zjistit, že proti mocné bestii z jiných rovin byly jejich zbraně neúčinné.

Jeho lidé měli v soubojích úspěch, vysloužili i dokonce jejich respekt. Démoni s drovy často uzavírali spojenectví za velmi výhodných podmínek, nebo temným elfům přímo sloužili z obavy z jejich mocných magických zbraní. Ale to platilo pouze v podsvětí, kde zvláštní záření z unikátních skalních formací dodávalo kovům na výrobu zbroje tajuplné vlastnosti. Drizzt už žádnou z těchto obdivuhodných zbraní neměl, neboť jejich magie nesnesla denní světlo. Ačkoli je pečlivě ukrýval v temnotě, ztratily svou užitečnost krátce nato, co se přestěhoval na povrch.

Pochyboval, že jeho nynější zbraně by Errtu vůbec zranily. A i kdyby byly mocné, démoni Errtuova postavení nemohli být v jiných rovinách skutečně zničeni. Kdyby došlo k ranám, nejvíc, čeho by mohl docílit, by bylo jeho vyhoštění z materiální roviny na sto roků.

Neměl na mysli boj.

Jeho cílem bylo získat o čaroději co nejvíc podrobností, objevit nějaké slabiny a metodou měl být klam a předstírání. Doufal, že Errtu si pamatuje o drovech dost, aby jeho pohádka vyzněla pravdivě, ale ne zas tolik, aby prohlédl průsvitné lži, které by si protiřečily.

Místo pro schůzku vybral ve skrytém údolíčku pár kroků od horského srázu. Skály jej napůl zastřešily, druhá půlka byla otevřená obloze, ale celá tato oblast byla zaštítěná skalami, bezpečná před pohledem z Krystal-Tirith. Teď Drizzt vrýval dýkou ochranné runy do stěn a povrchu před místem, kde bude sedět. Přesné tvary symbolů mu v hlavě zteřely a věděl, že jejich styl má daleko do perfektnosti. Stejně však věděl, že jestli se Errtu postaví proti němu, bude potřebovat každou špetku jejich pomoci.

Rytí ukončil, na zkřížených nohou se pohodlně usadil pod zastřešenou částí za ochranným pásem run a z batohu vyňal malou sošku. Guenhwyvar mu hlídací znaky otestuje.

Nádherná kočka odpověděla na volání. Objevila se na druhé straně údolí a pozorné oči se bedlivě ohlížely po potenciálním nebezpečí. Nic necítila, neviděla, ani neslyšela a obrátila zvědavé oči k Drizztovi.

"Pojď sem" zavolal a pobídl ji rukou. Kočka šla k němu a náhle se zastavila, jako by narazila do stěny. Drizzt si oddechl - runy mají jakousi sílu - ač si uvědomil, že Errtu bude jejich pravost tlačit až k nejzazší hranici… A asi i za ni.

Guenhwyvar kýval velikou plochou hlavou, aby poznal, co ho zdržuje. Odpor nebyl nijak silný, ale pánovy protichůdné povely, které ho volaly a zároveň odrazovaly, byly pro kočku příliš složité. Uvažovala, že sebere sílu a bariérou projde, ale připadalo jí, že pán je rád, že se zastavila. Tak si sedla a čekala.

Drizzt celou oblast zkoumal, hledal optimální místo, odkud by Guenhwyvar mohl skočit a démona překvapit. Hluboký výstupek na vysoké stěně za ním se zdál být dobrou pozicí. Pobídl kočku nahoru a vysvětlil jí, aby neútočila, dokud nedá znamení. Posadil se pak na své místo, uvolnil se a začal s mentální přípravou, než démona zavolá.

o o o

Daleko v údolí, v magické věži, seděl Errtu ve stínu Kessellovi harému a bdělé, hlídající oko nespouštěl z ďábelského čaroděje, jenž si hrál se svými děvčaty. V démonových očích vřel oheň nenávisti. To odpoledne čaroděj téměř všechno zruinoval ukázkou své moci. Nikdy si nedal říct, aby zbořil uprázdněné věže, které vysávaly Crenshinibonovu sílu.

Jeho hněv trochu uklidnilo, když se Kessell vrátil po svém představení do Krystal-Tirith a pomocí dálkových zrcadel potvrdil, že obě opuštěné věže se zřítily. Varoval ho před stavbou třetí věže, ale čarodějova slabošská povaha se zatvrzovala den ode dne víc, pokládajíc démonovy a Crenshinibonovy rady za úskok, jímž ho chtěli připravit o kontrolu.

A tak se Errtu nevzpíral, byl dokonce potěšen, když Drizztovo volání plulo údolím. Zprvu nechtěl připustit, že by takové volání bylo možné, ale zvuk jeho pravého jména jím otřásl. Víc zvědavý než rozzlobený, že se nějaký smrtelník odvážil utrousit jeho jméno, vyklouzl z pokoje a vyšel pře Krystal-Tirith.

Znovu uslyšel volání, projelo harmonickou písní větru jako zpěněná vlna na hladkém rybníku.

Errtu roztáhl obrovitá křídla a letěl nad planinou k volajícímu. Polekaní skřeti utíkali z démonova stínu, neboť v chabém svitu měsíčního srpku za sebou zanechával pás tmy, proti níž se i noc zdála jasná. Drizzt napjatě nasál vzduch. Neomylně cítil démonův let, když se odklonil od Bremenské cesty a míjel nižší svahy Kelvinovy mohyly. I Guenhwyvar zvedl hlavu z tlap a zařval, aby oznámil příchod ďábelského tvora z Propasti. Skrčil se až dozadu ke stěně a tiše se přitiskl k zemi, čekaje na pánův povel. Byl si jistý, že jeho nezemská schopnost nepozorovaně se pohyboval a plížit jej ochrání i před mimořádnou vnímavostí démonického stvoření.

Errtu těsně složil blanitá křídla, když lehce dosedl na skálu. Ihned přesně určil umístění volajícího, a ač musel shrbit a stáhnout široká ramena, aby prošel bez šrámu úzkým průchodem, bez odkladu vyrazil vpřed, aby ukojil svou zvědavost a pak zabil rouhavého blázna, který si dovolil vyslovit jeho jméno.

Drizzt shledával všechny síly, když se obrovský démon procpal vchodem, zaplnil celé místo před jeho útočištěm a zakryl i odraz hvězd. Teď se z nebezpečného kurzu nedalo uhnout. A utéct nebylo kam.

Démon se užasle zastavil. Byla to celá staletí, co naposledy viděl drova, a nečekal, že jednoho najde na povrchu ve studených pustinách dalekého severu.

Drizzt jaksi našel svůj hlas. "Zdravím tě, mistře chaosu," pronesl klidně a hluboce se uklonil. "Jsem Drizzt DoUrden z domu Daermona Nashezbaernona, deváté rodiny k trůnu Menzoberranzanu. Buď vítán v mém skromném tábořišti."

"Jsi daleko od domova, drove," pronesl démon s netajeným podezřením.

"Jako i ty, velký démone z Propasti," odvětil drov chladně. "A do tohoto koutu světa tě přilákal podobný důvod, jestli se nemýlím."

"Já vím, proč tu jsem," odsekl Errtu. "Nikdy jsem nechápal - ani mne nezajímaly úmysly temných elfů."

Drizzt si pohladil štíhlou bradu a v předstírané sebedůvěře se uchechtl. Žaludek měl stažený do uzlu a na čele se mu začínal perlit pot. Bojuje se strachem, znovu se zasmál. Jestli démon vycítí jeho tíseň, ztratí věrohodnost. "Ach, ale jak se zdá, tentokrát poprvé po mnoha letech se cesty našeho zájmu kříží, mocný vládče zkázy. Mí lidé mají zájem, snad i něco víc, o čaroděje, kterému očividně sloužíš."

Errtu vytáhl ramena, v červených očích bleskly popuzené plamínky. "Já že sloužím?" opakoval nevěřícně a hlas mu chroptěl na pokraji nekontrolovatelného výbuchu.

Drizzt se spěšně opravil. "Zvenčí se to jeví, hlídači tmy, jako by čaroděj nad tebou měl nějakou moc. Pracuješ přece po boku Akara Kessella!"

"Neslouží žádnému člověku!" zařval Errtu a důrazně dopnul, až s skály otřásly.

Drizzt vážil, jestli boj, která nemůže vyhrát, právě začíná. Pomyslel na Guenhwyvara, zasadili by alespoň první úder.

Démon však rychle zchladl. Byl si jistý, že napůl uhodl důvod drovovy nečekané přítomno-sti, a pátravě se na něho soustředil.

"Sloužit čaroději?" Smích sršel sarkasmem. "Ten Kessell je slaboch i podle lidských měřítek! Ale ty to víš, drove, a neopovažuj se to popřít! Ty i já tu jsme kvůli Crenshinibonu! Kessella vem čert!"

Zmatený výraz drovova obličeje byl tak opravdový, že démona vyvedl z rovnováhy. Stále ještě věřil, že hádal správně, ale nechápal, proč neznal jméno. "Crenshinibon," vysvětloval a obrovitá tlapa mávla kamsi k východu. "Starověká bašta neuvěřitelné moci!"

"Ta věž?"

Errtuova nejistota vybublala na povrch v záchvatu zuřivosti. "Nedělej ze mne blázna!" řičel. "Droví páni dobře znají moc Kessellovi artefaktu, jinak by se nevydali na povrch, aby jej našli!"

"Nu ano, máš pravdu," připustil Drizzt. "Než jim dám zprávu, musím mít jistotu, že ta věž je skutečně tím, co mám najít. Mí páni s neopatrnými zvědy nemají slitování."

Errtu se zle uchechtl, když si připomněl katovy komory v Menzoberranzanu. Ty roky, co strávil s temnými elfy, byly vskutku zábavné!

Drizzt rychle tlačil hovor směrem, jenž by objasnil nějaké slabiny čaroděje nebo věže. "Jedna věc mne mate, tvůrče nekonečného zla," pokračoval v nových poklonách. "Jakým právem jej čaroděj vlastní?"

"Žádným. Čaroděj? Fuj! Ve srovnání s tvými lidmi by se nehodil ani za učně! Jazyk se mu plete i při tom nejjednodušším zaříkání. Ale osud často hraje takové hry. Někdy je to i legrace. Jen ať si Akar Kessell vychutná svůj krátký okamžik triumfu. Lidé mají krátký život!"

Drizzt si byl vědom, že sled jeho otázek je nebezpečný, ale s rizikem se smířil. I s mocným démonem, který od něho stál snad deset stop, si spočítal, že jeho šance na přežití jsou lepší než vyhlídky přátel v Bryn Shanderu. "Mí páni se obávají, že v nadcházejícím boji s lidmi by věž mohla utrpět škody."

Errtu hned neodpověděl, znovu zkoumal drova. Zájem temných elfů komplikoval démonův plán, podle něhož by po Kessellovi smrti krystal zdědil. Jestli si mocní páni Menzoberranzanu umínili, že relikvii chtějí, věděl, že ji dostanou. Ani Kessell s její pomocí by jim nemohl odolat. Pouhá přítomnost drova teď jeho názor na majetnictví krystalu radikálně změnila. Jak by si přál, aby mohl Kessella prostě schlamstnout a s krystalem zmizet, než se do toho temní elfové vmíchají.

Errtu nikdy nepokládal drovy za nepřátele, ale uslintaného Kessella nenáviděl a opovrhoval jím. Třeba by se mu spojenectví s temnými elfy vyplatilo, vyplatilo by se oběma stranám.

"Řekni mi, nepřemožitelný šampione Temnot," naléhal Drizzt, "je Crenshinibon v nebez-peči?"

"Cha!" odfrkl Errtu. "I ta věž, která je pouhým odrazem Crenshinibon, je neproniknutelná. Všechny útoky proti zrcadlovým zdem absorbuje a odráží je zpět k jejich zdroji! Jen sám krystal, samotné srdce Krystal-Tirith, je zranitelný, a ten je ukrytý v bezpečí!"

"Uvnitř?"

"Ovšem, kde jinde!"

"Co když se někdo do věže dostane," tlačil své štěstí Drizzt. "Jak bude srdce před vetřelcem uchráněno?"

"Nemožná věc!" uťal démon. "To by rybáři museli mít služby nějakého ducha. Či snad velekněze nebo arcimága, aby rozluštili spletitá kouzla. Tví páni jistě ví, že dveře Krystal-Tirith jsou neviditelné a nehmatatelné všem bytostem této materiální roviny - včetně příslušníků tvé rasy. Nikdo se nedostane dovnitř!"

"Ale…," ozval se drov.

Errtu mu skočil do řeči, podrážděný neúnavným proudem nemožných eventualit. "I kdyby se tam někdo vetřel, musel by projít kolem mne. A Kesselova moc uvnitř věže je vskutku bez hranic, neboť čaroděj se stal Crenshinibonovým prodloužením, živoucím nástrojem jeho nepředstavitelné moci. Srdce leží mimo sám středohor Kessellovi vlivu a u samé špice…" Démon zmlkl, Drizztova řada otázek ho znepokojila. Jestli se tradičně moudří droví páni tak upnuli na získání krystalu, jak to, že nevěděli víc o jeho silách a slabinách?

Errtu pochopil svůj omyl. Znovu zkoumal Drizzta, ale z jiného úhlu. Když drova uzřel, ohromila ho samotná přítomnost temného elfa v této odlehlé krajině a pátral po podvodu v jeho fyzickém vzhledu. Chtěl určit, zda jeho rysy byly jen iluzí, mazanou, leč prostou přeměnou tvaru - trikem, který byl v silách každého i nepříliš zkušeného mága.

Když se přesvědčil, že má před sebou pravého drova a ne iluzi, přijal věrohodnost Drizzto-vých výroků, neboť nesly charakteristiku stylu jeho rasy.

Nyní pozorně studoval vnější známky, ne drovovu černou kůži, a prohlížel předměty, které měl u sebe, a místo, které vytyčil pro jejich schůzku. Nic, co měl, ani jeho zbraně v pochvách, nevyzařovalo jasné magické vlastnosti podzemního světa.To se dalo zdůvodnit - jeho páni předvídavě vybavili své špehy pro svět na povrchu. Podle jeho zkušeností z pobytu v Menzoberranzanu nebyla přítomnost tohoto drova ničím výjimečným.

Tvorové chaosu však přežili, protože k nikomu neměli důvěru.

Errtu dál zkoumal Drizztovu hodnověrnost. Jediný předmět, co ji potvrzoval, jenž odrážel droví dědictví, byl jemný stříbrný řetízek kolem štíhlého krku, kousek šperku obvyklý mezi temnými elfy, neboť držel malý váček bohatství. Jak se na něj koncentroval, objevil druhý řetízek, tenčí, jenž se s tím druhým proplétal. Errtu sledoval takřka nepostřehnutelný záhyb na Drizztově tunice.

Neobvyklá věc, všiml si, a možná mu ukáže víc. Errtu na řetízek ukázal a vybafl povel.

Drizzt se napjal. Cítil, jak mu emblém klouže po kůži nahotu, sune se ven z výstřihu tuniky a pak mu visel venku na hrudi.

Errtuovy oči ruče bleskly a zlý úšklebek e roztáhl do šířky.

"Podivná volba pro drova," syčel se sžíravým posměchem. "Byl bych očekával znak Lolth, démonické bohyně tvého národa. Neměla by z tebe radost!" Odnikud se v démonově ruce objevil bič s několika řemeny a v druhé krutě zubaté ostří.

Drizztova mysl zprvu vířila stovkami východisek, zkoušela nejpravděpodobnější výmysly, jimiž by se ze situace vylhal. nakonec rezolutně potřásl hlavou a lži odmítl. Nezneuctí své božstvo.

Na zlatém řetízku visel Regisův dar, řezba, kterou půlčík vyrobil z lebeční kosti jedné z mála ryb, které sám chytil. Drizzt byl hluboce dojatý, když mu ji Regis předával - byl to jeho vůbec nejlepší umělecký výtvor. Otáčel se na dlouhém řetízku, jeho jemné tvary a stínování mu dodaly hloubku pravého uměleckého díla.

Představoval hlavu jednorožce, symbol bohyně Mielikki.

"Co jsi zač, drove?!" štěkl Errtu. Démon byl rozhodnut Drizzta usmrtit, zatím se však bavil. Temný elf a vzýval bohyni lesa? A žije na povrchu! Démon během staletí poznal mnoho drovů, ale ani jednoho, který by opustil zlovolné manýry. Jeden vedle druhého to jsou chladnokrevní zabijáci, kteří dokonce i démona zkázy naučili v metodách dokonalého mučení pár nových triků!

"Jsem Drizzt DoUrden," odvětil drov vyrovnaně. "Ten, co zavrhl národ svých předků." Jakmile přijal nevyhnutelný souboj, opustil ho všechen strach. Klidně se připravil s bezděčnou obezřetností zkušeného bojovníka, hledaje výhody, jichž by mohl využít. "Stopař oddaně sloužící Gwaeronovi, hrdinovi bohyně Mielikki." S řádným uvedením své profese se hluboce uklonil, jak kázal mrav.

Jakmile se vzpřímil, tasil své scimitary. "Musím tě porazit, jizvo vší zloby," prohlásil, "a poslat tě zpátky do věčných chmur bezedné Propasti. Pro tvory tvého druhu není ve slunečním světě místo."

"Ty jsi se nadobro pomátl, elfe. Zatratil jsi svou domovinu a teď si troufáš na mne?!" Skála kolem démona oživla plameny. "Z úcty k tvé rase bych tě byl zabil milosrdně jedním čistým úderem. Tvá pýcha mě urazila. Dokážu ti, že budeš o smrt škemrat. Jen pojď, vychutnej si žár mého ohně!"

Drizzta démonicky žhnoucí vedro takřka dusilo, zář ho bodala do citlivých očí a obrovitou masu svého soka vnímal jako temný, rozmazaný stín. Viděl zvednutou tmu a věděl, že Errtu vztyčil svou děsivou zbraň. Hnul se k obraně, vtom démon uskočil stranou a překvapeně zařval.

Guenhwyvar se pevně zachytil na jeho ozbrojené paži.

Obrovitý démon ruku s panterem napřáhl a snažil se kočku přitisknout předloktím ke skále, aby rvavé drápy a zuby udržel od životně důležitých orgánů. Panter se pevně zakousl a drásal a rval maso i svaly.

Errtu nad zuřivým útokem jen zamrkal a rozhodl, že s kočkou se vypořádá později. Ústředním zájmem byl drov, neboť znal a respektoval potenciální moc každého temného elfa. Pod jejich nesčetnými triky viděl hynout příliš mnoho nepřátel.

Bič sekl po Drizztových nohách. Výpad byl příliš rychlý, aby jej Drizzt odrazil nebo uhnul, byl ještě oslepený výbuchem ohňů.

Jak řemeny obtočily štíhlé nohy a kotníky, Errtu trhl držadlem a Drizzt zvysoka dopadl na záda.

Narazil na skálu a slyšel, jak mu z plic uniká vzduch, v nohou cítil bodavou bolest. Měl by bleskově reagovat, jenže nemohl ani popadnout dech. Cítil, že je vlečen přes kameny, cítil, jak intenzita žáru stoupá. Podařilo se mu zvednout hlavu a viděl, jak jeho svázané nohy mizí v démonově ohni. "A tak zemřu," prohlásil suše.

Nohy ho však nepálily, nehořely!

Errtu cintal touhou slyšet křik trýzněné oběti, zatáhl silně a bič strhl Drizzta do středu plamenů. Ač ho svit oslepoval, oheň ho sotva hřál.

A pak, s posledním zasyčením odporu, plameny uhasly.

Žádný ze soků nechápal, co se stalo, oba soudili, že to způsobil ten druhý.

Errtu s útokem otálel. Mohutná noha došlápla na Drizztův hrudník a začala jej drtit. Drov zoufale mávl jednou čepelí, ale nezemskou stvůrou to nehnulo.

Potom se drov rozmáchl druhým scimitarem, tím, který si vybral z drakova pokladu.

Se syčením jak voda v ohni vjel do Errtuova kolena. Rukojeť zbraně se zahřála, čepel rvala démonovo maso a Drizztovi téměř spálila dlaň. Náhle byla mrazivě studená, jako by svým vlastním chladem hasila démonovu žhavou životní sílu. Drizzt pochopil, co vlastně plameny udusilo.

Démon děsem zadržel dech a nato začal ječet. Nikdy takovou bolest nezažil. Odskočil, divoce sebou házel, aby unikl příšernému zahryznutí zbraně, a tahal za sebou Drizzta, který jílec nechtěl pustit. Guenhwyvara démonova zuřivost odhodila, až vyletěl do vzduchu a bezmocně žuchl do skalní stěny.

Jak Errtu ustoupil, Drizzt nevěřícně pohlédl na ránu. Z otvoru v koleně se valil proud páry a okraje řezu byly ojíněné a pokryté ledem!

Drizzta útok také oslabil. V klání s mocným démonem se scimitar živil životní silou svého pána, táhl ho do souboje se žhnoucí nestvůrou. Drov pomalu neměl ani sílu, aby se postavil, ale shledal, že vyráží vpřed s rukou s čepelí zplna napřaženou, jak ji vlekl hlad scimitaru.

Prostor kolem byl příliš úzký, Errtu neměl kam uskočit, nemohl se zásahu vyhnout.

Scimitar si vybral jeho břicho.

Jak se ostří dotklo středu démonova nitra, výbušná vlna odsála drovovu sílu, vrhla ho nazad na skálu a Drizzt se sesul k zemi. Zůstal ještě při vědomí a ohromeně sledoval titánův zápas.

Errtu se nějak dostal na výčnělek, kolísavě tam stál a roztahoval křídla. Přes všechnu snahu se pokaždé ochable svěsila.

Scimitar bíle žhnul mocí, neustával démona mučit, a ten se nemohl odhodlat, aby jej uchopil a vytrhl. Ponořená čepel sou magií hasila oheň, jejž měla zničit, a očividně byla v převaze.

Pozdě si Errtu vyčítal, že nebyl dost opatrný, příliš si věřil, že v bitvě porazí každého smrtelníka. Nemohl ovšem tušit, že tak zlověstná zbraň vůbec existuje - nikdy o podobné nic neslyšel, žádná nepůsobila takovou trýzeň!

Z Errtuových obnažených útrob se valila oblaka páry, až v nich oba bojující zmizeli. "Ty zrádče, tak jsi mne přece vypudil!" uplivl.

Drov otupěle hleděl, jak bílý jas sílí a tmavého stínu ubývá.

"Sto roků, drove!" vyl Errtu. "To není tak dlouho ani pro tebe, ani pro mne!" Opar zhoustl a stín se v něm ztrácel.

"Jedno stoletím, Drizzte DoUrdene!" dolehl démonův slábnoucí hlas odněkud z dálky. "Pak se nepřestávej ohlížet přes rameno! Errtu nebude daleko!"

Mlha se zvedala, vzduch se vyčistil.

Poslední, co Drizzt zaslechl, bylo zazvonění kovu, jak scimitar dopadl na kámen na dosah jeho ruky.

26
Pravé vítězství

Wulfgar se pohodlně opřel. Seděl v čele stolu narychlo vztyčené Síně medoviny, nohou netrpělivě klepal na podlahu nad průtahy, jež si vyžadovala tradice. Chtěl by, aby jeho lid byl již v pohybu, ale bylo to právě obnovení vžitých obřadů a oslav, co ho v očích skeptických a podezřívavých barbarů odlišilo a povzneslo nad tyranského Heafstaaga.

Wulfgar přece jen vešel do jejich středu po pětileté nepřítomnosti vyzval dlouholetého krále. Den nato vyhrál korunu a další den byl korunován na krále kmene Losa.

Rozhodl, že během jeho plánovitě krátké vlády ji nezneuctí násilnostmi a výhrůžkami, jak bylo zvykem předešlého vládce.

Válečníky shromážděných kmenů pořádá,a by ho následovali do bitvy, nebude jim rozkazovat. Vždyť sám nejlépe věděl, že barbarského válečníka hnala k hrdinským činům takřka výhradně jeho pýcha.

Heafstaag zrušil nezávislost jednotlivých kmenových králů, zbavil je svobody a důstojnosti, a jeho soukmenovci teď v boji nebyli o nic lepší než obyčejní muži. Wulfgar jim musel poskytnout čas, aby znovu nabyli ostří nezdolné sebeúcty, měli-li obstát proti děsivé přesile čarodějových vojsk.

Proto byl postaven Hengorot, Síň medoviny, a poprvé po pěti letech jím zvonila výzva Písně. Byl to krátký, šťastný čas veselých soutěží mezi kmeny, které se pod Heafstaagovou tyranií doslova dusily.

Rozhodnutí, zda má nechat vztyčit Hengorot, bylo obtížné. Doufal, že stále ještě zbývá čas, než Kessellovi armáda uhodí, a vážil dobrodiní odvěkých tradic proti naléhavému tlaku spěchu. Počítal s tím, že v chaosu předválečných příprav Kessellovi unikne nepřítomnost barbarského krále Heafstaaga. Jestli však byl čaroděj ostražitý, určitě mu to neujde.

Nyní tiše a trpělivě vyčkával a pozoroval - v očích mužů našel bývalý oheň.

"Jak za starých časů," podotkl Revjak a usadil se vedle.

"Dobrých časů," dodal Wulfgar.

Revjak se spokojeně zaklonil, nechávaje nového vůdce jeho samotě, po níž zřejmě toužil. A Wulfgar se vrátil ke svým myšlenkám a čekal na vhodnou chvíli, kdy přednese svůj návrh.

Na opačném konci sálu se chystala soutěž ve vrhání seker. Byla podobná taktice, jíž Heafstaag a Beorg uzavřeli svazek mezi kmeny. Sekera se musela hodit z co největší vzdálenosti a musela se zatnout do sudu medoviny a vyseknout v něm otvor. Počet džbánů, které se vytékajícím nápojem naplnily v určené době, rozhodl o úspěchu vrhu.

Wulfgar viděl svou příležitost. Vyskočil ze stolice a právem hostitele se vyžádal první hod. Soudce mu právo udělil a pozval ho, aby pokročil k vyznačené čáře.

"Soutěžím odtud," zvolal mladý král a zvedl Aegisův tesák na rameno.

Sálem projel šum nevíry a vzrušení. V soutěži tohoto druhu nikdo dřív nepoužil válečné kladivo, nikdo si však nestěžoval, ani necitoval pravidla. Každý muž, který neviděl zkázu Heafstaagovy sekery, byl dychtivý vidět zbraň v akci. Na stůl na konci síně byl umístěn sud.

"A další za něj!" zvolal Wulfgar přes celou délku síně. "A ještě třetí!" Plně se soustředil, nevšímaje si šepotu kolem.

Sudy byly na stole a dav se uklidil stranou. Wulfgar pevně sevřel prsty kolem rukojeti, zhluboka nasál dech a zadržel jej, když zamířil. Nevěřící diváci s úžasem pozorovali, jak mladý král vybuchl v pohyb, vrhnuv mocné kladivo v hladkém hodu silou, jíž se nikdo z nich nevyrovnal.

Aegisův tesák se v letu dlouhou síní točil hlavou přes rukojeť, projel prvním sudem a pak druhým i třetím, zničil nejen tři terče a jejich stoly, prorval se i stěnou ven. Nejbližší muži přiskočili k díře, aby viděli zbytek jeho letu, ale kladivo zmizelo v noční tmě. Chtěli je jít hledat a Wulfgar je zadržel. Skočil na stůl a zvedl ruce před sebe. "Slyšte mne, válečníci severských planin!" zvolal. Brady jim spadli obdivem a někteří klekali, když se Aegisův tesák objevil v královýchrukou.

"Jsem Wulfgar, Beornegarův syn a král kmene Losa! Nyní k vám nemluvím jako král, ale jako váš druh, zděšený nad pohanou, kterou na nás chtěl Heafstaag uvalit!" pobízen vědomím, že získal jejich pozornost a úctu, a s potvrzením, že jeho odhad jejich pravé touhy byl správný, chopil se své šance. Tito lidé volali po osvobození z pokořujícího područí tyranského krále. Při posledním tažení byli téměř vyhubeni, teď je tyran nutil bojovat po boku skřetů a obrů, a toužili po hrdinovi, který by jim vrátil ztracenou pýchu.

"Jsem drakobijce! A právem vítězství vlastním drakovy poklady."

Hovor mezi muži ho přerušil, neboť středem debaty se stal nehlídaný poklad. Wulfgar je nechal, až se vypovídali.

Konečně se uklidnili a pak pokračoval: "Kmeny tundry nebojují po boku nestvůr!" prohlásil za výkřiků souhlasu. "My bojujeme proti nim!"

Dav náhle ztichl. Do stanu vběhl udýchaný strážce, ale netroufal si krále přerušit.

"Za svítání odcházím do Desetiměstí," ohlásil Wulfgar pevně "Budu je bránit proti čaroději Kessellovi a páchnoucí bandě, co vytáhl z děr Páteře světa!"

Dav neodpovídal. Nadšeně reagoval na poznámku o boji proti Kessellovi, ale pomyšlení, že by se měli vydat na pomoc lidem, kteří je před pěti roky takřka vyhubili, je zaskočilo. Nikdy by je taková idea nenapadla.

Strážce využil ticha. "Mladý králi, obávám se, že výprava bude zbytečná." Wulfgar k muži obrátil úzkostný zrak v předtuše zlých zpráv. "Nad jižní plání stoupají mračna kouře z velkých požárů."

Wulfgar zprávu vážil, myslel si, že bude mít víc času. "V tom případě odcházím dnes v noci!" zvolal k ohromenému shromáždění. "Přátelé, válečníci severu, pojďte se mnou! Ukážu vám cestu ke ztracené slávě naší minulosti!"

Dav nerozhodně přešlapoval. Wulfgar vyhodil poslední kartu.

"Každému muži, co půjde se mnou, nebo jeho příbuzným, kdyby zahynul, nabízím rovný podíl z drakova pokladu!"

Bylo to jako mocná průtrž z moře Plovoucího ledu.Podařilo se mu chytit představivost a srdce každého barbarského válečníka, neboť sliboval návrat k bohatství a slávě šťastnější minulosti.

Ještě tu noc Wulfgarova armáda vyrazila z tábořiště a hřměla otevřenou plání.

Pozadu nezůstal ani jeden muž.

27
Odtikávání zkázy

Bremen byl ráno v plamenech.

Obyvatelé malé, nechráněné vesnice nečekali, nepostavili se přílivu zrůd, když se valily přes řeku Shaengarne. U brodu je zasypali několika sprškami šípů, aby jejich postup zpomalili, dokud i ta nejtěžší a nejpomalejší plavidla neopustila doky a nedosáhla bezpečí Maer Dualdonu. Lučištníci pak pádili do přístavu a následovali své spoluobčany.

Když skřeti do města dorazili, bylo zcela opuštěné. Pozorovali vztekle, jak plachetnice odplouvají na východ, aby se přidaly k flotilám z Targosu a Termalainu.

Kessell Bremen nepotřeboval, byl příliš vzdálený a nechal jej do základů vypálit. Lidé na jezeře - nejnovější vyhnanci

v dlouhé řadě obětí Kessellovi lehkovážného ničení - truchlivě hleděli, jak jejich domovy mizí ve žhnoucích troskách.

Z hradby Bryn Shanderu Cassius s Regise pozorovali sloupce dýmu. "Udělal další chybu," řekl zadumaně Cassius."

"Jak to?"

"Kessell zahnal lidi všech postižených měst do kouta. Nemají už vůbec kam jít, jejich jedinou spásou je vítězství."

"V to bych moc nevěřil," podotkl půlčík pochybovačně. "Viděl jste sám, co věž dokáže. A i bez ní je armáda dost početná, aby nás zničila! Jak říkal, má v ruce všechny výhody."

"Možná," připustil mluvčí. "Určitě věří, že je neporazitelný. A to je jeho omyl. I to nejmenší zvíře bude bojovat, když je zatlačené ke zdi a nemá co ztratit. Chudý muž je nebezpečnější než bohatý, protože mu na životě tolik nezáleží. A muž vyhnaný z domova na zmrzlou tundru, když začínají vát první zimní větry, je vskutku hrozivým nepřítelem!

Nebojte se, příteli. Dnes ráno rada najde způsob, jak využít čarodějových slabin."

Regis přikývl. Nebyl schopen vyvrátit prostou logiku mluvčího, ani nechtěl dusit jeho optimismus. Díval se na husté řady skřetů a orků obklopující město nechoval žádné naděje.

Pohlédl k severu, kde se prach nad trpasličím údolím konečně usadil. Bruenorův výstup už neexistoval, zřítil se se zbytkem skalní stěny, když trpaslíci uzavřeli své jeskyně.

"Otevři mi dveře, Bruenore," šeptal toužebně. "Prosím, pusť mě dovnitř."

o o o

O tom právě jednal Bruenor se svým klanem. Diskutovali, zda je proveditelné, aby v tunelech otevřeli dveře. Ale ne aby někoho vpouštěli.Velice brzo po skvělém zásahu proti skřetům a obrům si bojechtiví vousáči uvědomili, že nemohou sedět na zadku a nechat ty netvory, aby nadobro zničili jejich svět. Dychtili po dalším výpadu proti Kessellovi. V pohodě zemských útrob neměli zdání, zda Bryn Shander stále stojí nebo jestli armáda převálcovala už celé Desetiměstí, ač nad nejjižnějším úsekem jejich nekonečného bludiště průchodů a jeskyní slyšeli zvuky z tábořiště.

Bruenor byl první, kdo vyrukoval s návrhem druhé bitvy. Běsnil hněvem nad hrozící záhubou svých netrpasličích přátel a neměl jej kde vybít. Krátce po uzavření vchodů vybili skřety, kteří lavinám unikli, a vůdce mitrilského klanu svolal svůj lid.

"Pošlete někoho k nejvzdálenějším koncům tunelů a vyzvěďte, kam ty potvory chodí spát."

Do očí se jim vrátil lesk - životní jiskra trpaslíka, jenž ví, že utne pár skřetích hlav. Bruenorův ďábelský plán byl perfektní, a navíc s minimem rizika. Dali se do práce.

Do pěti minut po povelu mohli utvořit nové východy. Pak za necelou minutu bude celý klan nahoře uprostřed Kessellovi spící armády.

o o o

Schůze, o níž se Cassius zmínil, byla ve skutečnosti fórem, kde mluvčí z Bryn Shanderu odhalil svou první odvetnou strategii. Nikdo ze shromážděných vůdců včetně Glensathera, který byl jediným druhým mluvčím, neměl námitky. Cassius do posledního detailu prostudoval obléhající armádu a čaroděje.

Mluvčí načrtl rozložení celého vojska, podrobně popsal nejvýbušnější třenice mezi řadami skřetů a orků a odhad, kolik času by bylo asi zapotřebí, aby nesváry armádu dostatečně oslabily.

Všichni přítomní se shodli, že Krystal-Tirith jediný drží všechny netvory na uzdě. Úctyhodná moc křišťálové věže udrží i nejsvárlivější orky v pokorné poslušnosti. Cassius neopomněl zdůraznit, že právě hranice její moci byly skutečným hlavním činitelem.

"Proč Kessell tak trvá na okamžité kapitulaci?" přednesl mluvčí své úvahy. "Mohl by nás tu klidně nechat sedět pod napětím obléhání několik dní, aby zmenšil náš odpor."

Souhlasili s logikou Cassiovy úvahy, ale odpovědět mu nemohli.

"Možná, že Kessell tu chásku neovládá tak, jak se domníváme," rozváděl. "Bylo by možné, že se čaroděj obává rozpadu armády, jestli bude průtahy ztrácet čas?"

"Bylo," ozval se Glensather. "Anebo ví, že nemůžeme nic jiného dělat než se vzdát, a chce toho ihned využít. Nepletete si sebedůvěru s obavami?"

Cassius se nad otázkou zamyslel. "To je dobrá připomínka, ale náš plán neovlivní."

Všechny oči se zvědavě upřely na mluvčího.

"Rozebereme nyní tu druhou verzi. Jestli má čaroděj skutečně absolutní kontrolu nad vojskem, potom ať podnikneme cokoliv, bude to zbytečné. Musíme proto jednat s předpokla-dem, že Kessellovi netrpělivost spočítá ve strachu.

Na mne nedělá dojem dobrého stratéga. Vrhl se do ničení s předpokladem, že nás zastraší do kapitulace, ale v lidech tím posílil rozhodnutí, že budou do posledka bojovat. Dlouhověká rivalita mezi několika městy, nenávist, jíž by byl rozvážný velitel okupační armády využil ke svému prospěchu, byla zlomena Kessellovým otevřeným ignorováním slušnosti ukázkami jeho bezcitné brutality."

Cassius dle pozorných pohledů soudil, že je získává na svou stranu. Během schůze chtěl docílit dvou věcí. Chtěl muže přemluvit, aby souhlasili s riskantní hrou, o níž chtěl hovořit, a dodat jim trochu naděje.

"Naši lidé jsou tam, venku," mávl rukou v širokém oblouku. "Flotily na Maer Dualdonu a Lac Dinnesheru čekají na znamení z Bryn Shanderu, že stojíme při nich. Lidé z Dobré Medoviny a Douganovi Díry činí totéž na jižním jezeře. Jsou plně vyzbrojení a dobře ví, že jestli v této válce nezvítězíme, nezbude tu nic ani pro ty, co ji přežijí!" Naklonil se nad stolem a každému muži pohlédl do očí, pak dodal: "Žádné domovy! Žádná naděje pro naše děti, pro naše ženy. A není kam utéct!"

Cassius muže neúnavně podněcoval s podporou Glensathera, který uhodl, že chce pozved-nout jejich morálku, a

chápal její nedocenitelný význam. Cassius čekal na pravý okamžik. Když zamračená beznaděj odstoupila odhodlanému výrazu vzpoury, předložil jim svůj vlastní odvážný plán

"Kessell požadoval vyslance, musíme mu jednoho poslat."

"Vy nebo já, nikdo jiný," přerušil ho Glensather. "Kdo to bude?"

Cassiův obličej roztáhl lstivý úsměv. "Nikdo. Kdybychom zamýšleli splnit Kessellův požadavek, pak by to musel být jeden z nás dvou. Ale zůstává nám jedna volba." Upřel zrak přímo na Regise, který se nejistě ošil Napůl odhadl, co má mluvčí v úmyslu. "Mezi námi máme jednoho člena, o jehož přemlouvacích schopnostech kolují celé legendy. Možná, že jeho kouzelný vliv nám vykoupí drahocenný čas, než budeme muset s čarodějem jednat sami."

Regisovi se sevřel žaludek. Často uvažoval, kdy ho rubín dostane do neštěstí, z něhož nevybředne.

Několik lidí teď hledělo na Regise, Cassiův návrh je zaujal. Pověsti o půlčíkově šarmu a přemlouvání i Pompovo obvinění před pár týdny v radě se donekonečna přetřásaly ve všech městech a každý vypravěč k tomu ještě něco přidal, aby se učinil zajímavější. Regise ztráta tajemství jeho moci netěšila - lidé se mu zřídkakdy podívali přímo do očí - ale potají byl rád, že je tak slavný. mělo to ovšem i své nepříjemné stránky.

"Nechme Regise, bývalého mluvčího z Pustého Lesa, aby nás zastupoval ve dvoře Akara Kessella," ohlásil Cassius za takřka plného souhlasu shromáždění. "Snad se našemu malému příteli podaří čaroděje přesvědčit, že se mýlí, když páchá samé zlo!"

"Tak to není!" špitl Regis. "Jsou to klepy…"

"Pokora," skočil mu do řeči Cassius, "je krásná vlastnost. Celé shromáždění oceňuje hloubku vaší lítosti a sebevýčitek. Tím víc si cení vaší ochoty změřit váš talent s Kessellovým v době, kdy zápasíte s vlastními pochybami!"

Regis zavřel oči, nenamáhal se s odpovědí. Návrh jistě projde, ať s ním souhlasí, či ne.

Prošel a všichni hlasovali pro. Lidé byli ochotní se chopit každého stébla naděje.

Cassius spěchal, aby schůzi ukončil, neboť ostatní záležitosti - problémy s davy uprchlíků a stravováním - museli počkat, bylo třeba uvážit, co bylo důležitější. Jestli Regis zklame, nepohodlí a nedostatek budou nepodstatné.

Regis mlčel. Zúčastnil se rady, aby podpořil své přátele, oba mluvčí. Když zaujal místo u stolu, nehodlal se debaty aktivně zúčastnit, natož aby se stal ústředním bodem obranného plánu.

Schůze byla tedy odložena. Cassius s Glensatherem na sebe spiklenecky mrkli, neboť všichni odcházeli do svých domovů s větším optimismem - a budou jej šířit kolem sebe.

Cassius Regise zadržel, když se zvedl s ostatními k odchodu. Zavřel dveře zasedací síně, aby s hlavním aktérem projednal první kroky svého záměru.

"Mohl jste mne aspoň předem upozornit," brumlal Regis, sotva se dveře zavřely. "Měl jsem mít právo vyjádřit v té věci vlastní názor!"

Cassius se tvářil zasmušile, když se k němu vrátil. "Co nám zbývá?" zeptal se. "Takhle jsem jim dodal trochu odvahy."

"Přecenil jste mne," oponoval Regis.

"Spíš vy se podceňujete!" řekl Cassius. Půlčík věděl, že mluvčí od plánu, který dal do pohybu, neustoupí, jeho důvěra v Regisovi vzbudila nesobecký pocit a skutečně ho potěšila. "Modleme se pro dobro nás obou, abych měl pravdu já," dodal šedovlasý muž a zaujal své místo u stolu. "Pevně věřím, že se nemýlím. Věřím ve vás přes vaše pochyby. Dobře si pamatuji, co jste dokázal s Kempem před pěti lety, ač teprve po jeho prohlášení mi došlo, že jste ho obloudil. Stejně to byl mistrovský kousek, tím dokonalejší, že se jeho tajemství odhalilo teprve nedávno!"

Regis se zarděl.

"Když jste dokázal zmoct i tak tvrdou palici, jako je Kemp, Akar Kessell by pro vás měl být snadnou kořistí!"

"Souhlasím, že Kessell jaksi postrádá vnitřní sílu, čarodějové však znají způsoby, jak odkrýt kouzelný trik. Docela zapomínáte na démona. Na toho žádný trik neplatí, a ani bych to nezkoušel!"

"Doufejme, že s ním nebudete muset jednat," zachvěl se Cassius. "Vím však, že do věže musíte jít a musíte se pokusit Kessella ovlivnit. jestli se nám nepodaří zadržet armádu do doby, kdy nám její vnitřní rozkol pomůže, pak je s námi konec. Věřte mi, jste přece můj přítel! Neposílal bych vás do té lví jámy, kdybych měl jinou alternativu." Optimistická fasáda mluvčího dávno zmizela pod bolestným výrazem bezmocné účasti a jeho obavy se Regise dotkly, jako když hladovějící obdrží kus chleba.

I přes obdiv, který k přepracovanému mluvčímu choval, musel uznat, že plán je logický a jiné cesty není. Kessell jim po prvním útoku nedal čas na jakoukoliv akci. Čaroděj jim vypálením Targosu předvedl svou schopnost, mohl zničit Bryn Shander stejným způsobem a půlčík nepochyboval, že Kessell svou hrozbu splní.

Regis se se svou rolí smířil, přijal ji jako jediné řešení. Bylo obtížné ho rozhýbat, ale když si něco umínil, snažil se to udělat pořádně.

Na židli se trochu zavrtěl. "V prvé řadě se vám musím přísně soukromě svěřit, že vskutku mám kouzelnou pomůcku." Cassiovy oči nadějně zasvitly a naklonil se vpřed, ale Regis ho zchladil zvednutím dlaně.

"Musím vám však vysvětlit, že nemám - jak mnozí tvrdí - moc, abych zvrátil to, co má kdo v srdci. nemohl bych přemluvit Kessella, aby zanechal svých krutostí, stejně jako bych nemohl přemluvit mluvčího Kempa, aby s Termalainem uzavřel mír."

Vstal a začal přecházet kolem stolu s rukama za zády. Cassius ho pozoroval s nejistou úzkostí, nejsa schopen vyluštit, kam směřuje s přiznáním a hned nato popřením své moci.

"Někdy však mohu lidi přimět, aby se na věc podívali z jiné perspektivy," připustil, "Jako ten incident s Kempem, kdy tím, že dal přednost mému ponouknutí, uskutečnil své vlastní aspirace.

Nejlepší snad bude, když mi řeknete všechno, co víte o Kessellovi a jeho armádě. Uvidíme, jestli v tom najdeme něco, co ho přinutí, aby začal pochybovat o věcech, na něž je zvyklý spoléhat."

Půlčíkova výmluvnost mluvčího ohromila. Teď viděl na vlastní oči, kolik pravdy bylo v povídačkách, co o něm kolovaly. Do nynějška se domníval, že přehánějí.

"Od poslů již víme, že Kemp převzal velení vojů čtyř měst na Maer Duladonu," vyprávěl Cassius. "Jensin Brent se Schermontem jsou nachystaní na Lac Dinnesheru a v kombinaci s Rudými vodami by to mělo být mocné vojsko!

Kemp se zapřisáhl pomstou a nemyslím,ž e někdo z uprchlíků má chuť se vzdát nebo utéct."

"Kam by šli?" mumlal si pro sebe Regis. Lítostivě se ohlédl po mluvčím, ale ten ho nemohl utěšit. Cassius před radou a lidmi zářil důvěrou a nadějí, ale Regise nemohl krmit prázdnými žvásty.

Do dveří vyjeveně vrazil Glensather. "Čaroděj je zpátky na poli! Žádá si našeho vyslance - světla ve věži zase začala vířit!"

Vyběhli z budovy a Cassius cestou chrlil tolik vztažných informací, kolik mohl.

Regis ho uklidnil. "Jsem připravený, Cassia. Nevím, jestli ten váš šílený nápad je proveditelný, ale přísahám, že se budu snažit ze všech sil, aby vyšel."

Už byli u brány. "Musí se provést," mluvčí Regise poplácal po rameni. "Je to naše jediná záchrana." otočil se k odchodu a Regis měl ještě poslední otázku, na niž musel dostat odpověď.

"Co jestli zjistím, že Kessell mé moci odolává? Co mám dělat, jestli to selže?"

Cassius hleděl na tisíce žen a dětí, které se v chladném větru choulily na ulicích. "Jestli to selže," řekl pomalu, "jestli si Kessell nedá vymluvit, aby proti Bryn Shanderu nepoužil moc věře," hlas se mu zadrhl, když měl slyšet svá vlastí slova, "pak máte můj osobní příkaz ke kapitulaci."

Mlčky se odvrátil a zamířil k hradbám, aby na vlastní oči viděl kritickou konfrontaci. Regis se už nezdržoval, věděl, že kdyby zůstal stát, nejspíš by utekl a schoval se do nějaké temné díry. Než měl čas na rozmýšlení, byl venku z brány a udatně šlapal z kopce k čekajícímu obrazu Akara Kessella.

Kessell se opět objevil mezi dvěma zrcadly, paže složené na prsou, špička boty netrpělivě poklepávala na zem. Zlý výraz jeho tváře v Regisovi vzbudil doje, že čaroděj ho v záchvatu divého vzteku zabije dřív, než k němu dojde. Musel se však na něho dívat, musel pokračovat na své cestě. Trollové se mu hnusili nejvíc ze všeho, s čím se kdy setkal, a sebral všechnu svou vůli, aby se k nim vůbec přiblížil. Ze zápachu jejich zrůdných těl se mu dělalo nanic, zavalil jak deka celý svah.

Nějak dorazil k zrcadlům a stál proti ďábelskému čaroději.

Kessell si hodnou dobu vyslance prohlížel. Jistě nepředpokládal, že hlavní město bude reprezentovat půlčík, a uvažoval, proč se k tak důležité schůzce nedostavil sám Cassius. "Přicházíš jako oficiální představitel Bryn Shanderu všech, co dlí v jeho zdech?"

Regis se uctivě uklonil a přikývl. "Jsem Regis z Pustého Lesa, Cassiův důvěrník a donedávna člen Rady deseti. Byl jsem zvolen, abych město zastupoval."

Kessell zúžil oči - teď ho čeká vítězství. "A neseš zprávu o bezpodmínečné kapitulaci?"

Regis přešlápl, úmyslně se zakolíbal, aby se jeho přívěsek na prsou dal do pohybu. "Žádám si soukromou poradu, mocný čaroděj, abychom prodiskutovali podmínky kapitulace."

Kessell vypoulil oči. Podíval se ke Cassiovi na zdi. "Řekl jsem bezpodmínečnou!" ječel. Světla v Krystal-Tirith za ním se točila a sílila. "Za to budeš svědkem důsledků vaší drzosti!"

"Počkejte!" prosil Regis, poskakuje kolem, aby si udržel jeho pozornost. "Jsou určité věci, o nichž byste měl vědět, než se vše rozhodne!"

Kessell ani neposlouchal půlčíkovo žvanění, ale rubín upoutal jeho oči. I přes vzdálenost, která jeho fyzické já dělila od odrazu projekce, ho upoutal, fascinoval.

Regis nemohl odolat, aby se neusmál, když si povšiml, že čaroděj už ani nemrkl. "Jsem si jistý, že moje informace pro vás budou velmi cenné," řekl tiše.

Kessell kývl, aby pokračoval.

"Ne zde," šeptal Regis. "Je tu až příliš mnoho zvědavých uší. Ne všichni skřeti by měli radost z toho, co vám chci říct!"

Kessell chvilku slova vážil. Z nějakého důvodu se cítil podivně klidný, mírný, nemohl si to nijak vysvětlit. "Dobře, půlčíku, vyslechnu tě." Se zábleskem a obláčkem kouře zmizel.

Regis se přes rameno ohlédl po lidech na hradbách a slabě přikývl.

Pod telepatickým povelem z věže trollové natočili zrcadla,a by zachytila Regisův odraz. Druhý blesk a obláček a i Regis byl pryč.

Cassius vrátil půlčíkovo kývnutí, přestože ten již zmizel. Dýchalo se mu již volněji, Regisův pohled ho uklidnil - slunce se klonilo k západu a Bryn Shander stále stál. Jestli hádal správně, věž nabírala sovu sílu ze slunečního svitu.

Zdálo se, že jeho plán jim koupil přinejmenším jednu noc navíc.

o o o

I zamlženýma očima Drizzt rozeznal tmavý tvar, jenž se nad ním skláněl. Drov při prudkém trhnu scimitaru dopadl na skálu a věrný Guenhwyvar ho hlídal dlouhé hodiny, kdy byl v bezvědomí, ač sám byl také pěkně potlučený.

Drizzt se převalil do sedu a omámeně se rozhlížel. Zprvu se domníval, že svírá, než mu došlo, že temný stín se šíří od západu. Větší část dne o sobě nevěděl, byl zcela vyčerpaný, neboť scimitar z něho v bitvě s Errtuem odsál všechnu energii.

Kočka vypadala ještě hůř, rameno jí ochrnulo zárazem na sráz a z přední tlapy jí Errtu vyrval kus kůže.

Magického tvora zmáhala únava. Návštěvu na materiální rovině přetáhl o mnoho hodin přes normální limit. Struna

mezi jeho a drovovou rovinou vydržela neporušená jeho vlastní čarovnou energií a každá uplynulá minuta mu ubírala sil.

Drizzt něžně pohladil svalnatou šíji. Věděl, co panter pro něho obětoval, a přál si, aby mohl splnit jeho potřebu a poslat jej zpět do jeho světa.

Ale nemohl. Kdyby se kočka vrátila do své roviny, trvalo by mnoho hodin, než by nabyla sílu k přechodu do tohoto světa. A on ji potřeboval.

"Ještě mi dej chvilku," prosil. Lehla si bez známky odporu. Drov na ni lítostivě hleděl a znovu ji polaskal. Jak toužil, aby ji mohl propustit ze svých služeb!

Errtu mu jasně řekl, že dveře do Krystal-Tirith jsou neviditelné pouze pro bytosti materiální roviny.

Drizzt potřeboval její oči.

28
Lež na lež

Regis si vytřel oslnivý záblesk z očí a shledal, že opět čelí čarodějovi. Kessell odpočíval na křišťálovém trůnu zády proti jedné opěře a s nohama pohodlně přehozenýma přes druhou. Byli ve čtverhranném pokoji z křišťálu, stěny se křehce leskly, ale byly pevné jako kámen. Bylo zřejmé, že je uvnitř věže. Komnata byla plná ozdobných zrcadel všech možných tvarů. Půlčíka zaujalo to největší, nejkrásnější, jehož hlubinách plál oheň. Podíval se do protějšího, očekávaje v něm zdroj toho výjimečného jevu, ale vydechl údivem, když zjistil, že plameny nebyly odrazem, ale skutečně žhnuly v samotném zrcadle.

"Vítej v mém paláci," smál se čaroděj. "Měl bys být šťastný, že můžeš zhlédnout jeho nádheru!" Regis se však upřel na Kessella, podrobně ho studoval, neboť jeho hlas nezněl charakteristickým mumlavým tónem lidí, kteří byli obluzeni rubínem.

"Když jsme se prve potkali, byl jsem dost překvapený. Nečekal jsem, že statní desetiměstští muži pošlou půlčíka, aby vykonal jejich práci!" Znovu se zasmál a Regis viděl, že něco kouzlo rubínu zlomilo.

Nebylo těžké uhodnout, co se stalo. Cítil pulzující sílu této komnaty a bylo jasné, že Kessell z ní žije. Venku ho kouzlo kamene mohlo ovlivnit, ale zde byl naprosto z jeho dosahu.

"Máš pro mne informaci, tak mluv. Chci slyšet všechno, nebo tvoje smrt bude velice nepříjemná!"

Regis koktal, snažil se honem improvizovat nějakou náhradu. Výmysly, co mínil použít, byly za této situace bezcenné. Jejich slabá místa by spíš prozradila hodně pravdy z Cassiovy strategie.

Kessell se na trůnu vzpřímil, naklonil se vpřed a upřel na něho zrak. "Tak začni!" nařídil suše.

Regis cítil, jak se do jeho mysli podloudně plíží železná vůle, nutí ho, aby poslechl Kessellovi příkazy. Ta dominanta však nevyzařovala z čaroděje. Spíš jako by vycházela z nějakého vnějšího pramene, snad předmětu, jejž skrýval ve svém hávu a občas se ho dotkl.

Rod půlčíků měl vrozenou vlastnost takové síly zneškodnit a Regis měl navíc pomoc rubínu, který ho podpořil, takže ji postupně potlačil. A dostal nápad. On sám přece viděl dost lidí padnout do tenat jeho šarmu, aby mohl napodobit jejich změněné chování.

Spustil ramena, naprosto se uvolnil a upřel prázdný pohled kamsi do kouta za Kessellovým ramenem. Cítil, jak mu osychají oči, ale přemohl touhu zamrkat.

"Jaké informace si přejete slyšet?" ozval jednotvárným hlasem.

Kessell se opět pohodlně usadil. "Oslovuj mne pane," nařídil.

"Jaké informace si přejete, pane?"

"Dobře," ušklíbl se Kessell. "Chci slyšet pravdu, půlčíku. Poslali tě sem, abys mě podvedl."

Proč ne? myslel si Regis. Lež ochucená drobečky pravdy zní mnohem lépe. "Ano. Abych vám namluvil, že vaši nejvěrnější spojenci chystají proti vám spiknutí."

"Za jakým účelem?" naléhal Kessell, potěšený sám sebou. "Lidé z Bryn Shanderu přece ví, že k jejich rozdrcení žádné spojence nepotřebuji. Mně se to zdá být dost naivní."

"Cassius neměl v úmyslu vás porazit, pane Kesselle."

"Tak proč jsi tady? A proč Cassius prostě město nevzdal, jak jsem poručil?"

"Poslali mě,a bych zasel nějaké pochyby," odpovídal Regis hluše, slepě improvizoval, aby udržel čarodějův zájem a pozornost. Za fasádou slov skládal dohromady jakýsi druh náhradního plánu. "Aby Cassius získal čas pro směr akce."

Kessell se naklonil vpřed. "A jaký směr akce?"

Regis mlčel, hledaje odpověď.

"Nemůžeš se mi vzepřít!" řval čaroděj. "Má vůle je mocná! Mluv, nebo ti odpověď vyrvu z mysli!"

"Aby uprchl," vyhrkl Regis, a jak to vyslovil, hned se mu otevřelo několik možností.

Kessell se znovu opřel. "To je nemožné," řekl klidně. "Moje vojsko je v každém bodu příliš silné, než aby se jím člověk probil."

"Možná ne tak silné, jak se domníváte, pane." Regis hodil udičku. Bylo mu jasné, co řekne. Lež na lež. To se mu líbilo.

"Vysvětli to!" žádal Kessell a nadutý výraz zastřel stín slov.

"Cassius má ve vašich řadách spojence."

Třesa se zlostí, čaroděj vyskočil z trůnu. Regis žasl nad účinkem tak prostého výmyslu. Blesklo mu hlavou, jestli ho takhle nenapálila některá z jeho vlastních obětí. Uložil myšlenku v hlavě, aby ji promyslel, až bude mít čas.

"Orkové v Desetiměstí žijí nějakou dobu," pokračoval půlčík. "Jeden kmen dokonce s rybáři běžně obchodoval. Ti jsou také ve vaší armádě, ale jejich loajalita - dá-li se u nich vůbec mluvit o loajalitě - stále patří Cassiovi. Už když vaše

vojska obkličovala město, náčelníci orků a jejich poslové byli s Bryn Shanderem ve spojení."

Kessell si uhladil vlasy a dlaněmi si nervózně přetřel obličej.

Ne, nikdo se neodváží odporovat Akaru Kessellovi.

Co když někteří skutečně proti němu spřádají pletichy, co když se proti němu spikli všichni - jak se to dozví? A kde je Errtu? Co když za tím vězí démon?

"Víš, o který kmen se jedná?" zeptal se tiše, tón naznačoval, že zpráva na něho těžce doléhá.

Regis ho utopil ve lži. "Ta skupina, kterou jste poslal vyplundrovat Bremen, kmen Uťatého jazyka," pronesl a s plným zadostiučiněním pozoroval, jak čaroděj kulí oči. "Měl jsem za úkol pouze zabránit, abyste před večerem nepodnikl proti Bryn Shanderu žádnou akci, neboť orkové by se měli před svítáním vrátit, aby se přeřadili do určených pozic, ale ve skutečnosti otevřou v západním bodu mezeru. Cassius tudy vyvede lidi do tundry. Doufají, že než toraxy dáte do pořádku, budou mít dostatečný náskok. Pak byste je musel pronásledovat až do Luskanu!"

z plánu čouhaly slabiny, ale pro lidi v bezvýchodné situaci vypadal docela rozumně. Kessell praštil pěstí do opěradla.

"Ti šílenci!" vrčel.

Regis se nadechl. Kessell mu uvěřil.

"Errtu!" zaječel neočekávaně.

Žádná odpověď. "Och, k čertu s tebou, démone! Nikdy nejsi k nalezení, když tě potřebuji!" obrátil se k Regisovi. "Ty počkej tady. Mám více otázek!" planul hněvem. "Nejdřív musím mluvit s několika generály. Já ty orky naučím!"

Podle Cassiova pozorování byl kmen Uťatých jazyků nejsilnějším a nejfanatičtějším Kessellovým spojencem. Lež na lež.

o o o

Později večer shromáždění flotil podezřívavě sledovalo druhou mocnou vlnu nestvůr, valících se k Bremenu.

"Zvláštní!" řekl Kemp Muldoonovi z Pustého Lesa a mluvčímu z vypáleného Bremenu na palubě vlajkové lodi Targosu. Kolem na jezeře byla celá dědina. Po první salvě šípů se orkové nesetkali s žádným odporem. Proč sem čaroděj vysílá posily?

"V tom Kessellovi se vůbec nevyznám" prohlásil Muldoon. "Buď je jeho genialita za hranicí mého chápání, nebo dělá děsné taktické chyby!"

"Věřím v to druhé," ušklíbl se Kemp. "Kdyby to první byla pravda, pak bychom se snažili nadarmo!"

Pokračovali tedy v přeřazování svých bojovníků do útočných oddílů a ženy s dětmi ve zbylých lodích kotvily u dosud svobodného přístavu v Pustém Lese. Podobnou strategií se řídila loďstva i na dvou ostatních jezerech.

Cassius s Glensatherem pozorovali rozdělení Kessellovy armády s hlubším porozumění.

"Mistrovská práce, půlčíku," zašeptal Cassius do nočního větru.

Glensather mu s úsměvem položil ruku na rameno. "Půjdu informovat naše polní velitele. Až přijde čas k útoku, budeme připravení!"

Cassius mu stiskl ruku a přikývl. Když mluvčí z Východního Přístavu odspěchal, opřel se o římsu zdi a hleděl na temné stěny Krystal-Tirith. Zaťatými zuby procedil: "Náš čas přijde!"

o o o

Drizztovi z rozhledny Kelvinovy mohyly přesun armády také neušel. Právě dokončil přípravy pro odvážný útok na Krystal-Tirith, když vzdálené blikání mnoha pochodní plulo na západ. Seděl tiše s Guenhwyvarem po boku a lámali si hlavy hledáním důvodů pro takovou náhlou akci.

Nic je nenapadlo, noc se krátila a musel spěchat. Náhlá aktivita mohla výt nápomocná, řady v táboře prořídly - nebo škodlivá, zbylé nestvůry mohly být ve stavu pohotovosti. Kvůli lidem v Bryn Shanderu si nemohl dovolit odklad. Šel dolů stezkou a panter tiše našlapoval za ním.

Otevřeného území dosáhl v dobrém čase a rychle klusal podél Bremenské cesty. Kdyby se byl zastavil a nastražil své citlivé smysli, byl by slyšel od severu z otevřené tundry vzdálené dunění jiné postupující armády.

Dropův zájem ležel na jihu, jeho zrak se zúžil na čekající temnotu Krystal-Tirith. Cestoval nalehko, měl s sebou jen věci potřebné pro provedení záměru. Měl pět zbraní: dva scimitary v pochvách po bocích, dýku, ukrytou za pasem uprostřed zad, a dva nože v holínkách. Svatý symbol a váček s bohatstvím měl kolem krku a u pasu mu visel malý pytlík mouky - zbytek z obřího doupěte a sentimentální upomínka na troufalé dobrodružství s Wulfgarem. Všechno ostatní - batoh, lano, měchy na vodu a ostatní předměty nutné pro život v drsné tundře nechal v malé jeskyňce.

Míjel východní předměstí Termalainu a slyšel veselý křik skřetů. "Udeřte na ně teď, rybáři Maer Duladonu," šeptl si tiše. Ale když to rozebral, byl rád, že lodě zůstaly na jezeře. I kdyby do města vklouzli a rychle na nestvůry zaútočili, nemohli si dovolit ztráty na životech. Termalaine neuteče, čekala důležitější bitva.

Blížili se k vnějšímu okruhu hlavního tábořiště. Drova docela utěšilo, že vzruch v táboře ztichl. Osamocený ork se unaveně opíral o oštěp a hleděl někam do prázdné tmy severního obzoru. I kdyby byl ostražitý, nebyl by si vůbec všiml tichého plížení dvou tvarů, černějších než tma noci.

"Hlas se!" přišel povel odněkud z dálky.

"Vše v pořádku!" odpověděl strážce.

Drizzt našpicoval uši, jak se hlídky ozývaly ze svých stanovišť. Guenhwyvarovi dal znamení, aby zůstal pozadu, potom se plížil k stráži na dosah vrhu.

Utahaný ork hvizd letící dýky neslyšel. Drizzt k němu přiskočil a lehce zachytil jeho pád. Vytáhl zbraň z orkova hrdla a

oběť položil měkce na zem. Oba smrtonosné stíny se hnuly vpřed.

Prolomili se jedinou linií hlídek na severním okraji a teď neslyšně procházeli pícím táborem. Drov by byl mohl skolit tucty orků a skřetů, i verbega, jenže přestávka v jeho rachotivém chrápání by mohla vzbudit pozornost. Nesměl ztrácet čas. Každá minuta pantera vyčerpávala a nyní se objevily náznaky dalšího nebezpečí, východní obloha se začínala jasnit novým dnem.

Hřálo ho vědomí rychlého postupu, a to hned opadlo, když se dostal ke Krystal-Tirith - skupina obřích, po zuby ozbrojených strážců mu blokovala cestu.

Nerozhodně se skrčil vedle kočky.

Aby unikli z rozsáhlého tábořiště, museli by běžet tou stejnou cestou, kudy se do něj vetřeli. Drizzt pochyboval, že by to Guenhwyvar ve svém zubožením stavu dokázal. Jít vpřed znamenalo předem ztracený boj s houfem obrů. Vypadalo to, že na dilema není odpověď.

Něco se však přihodilo ve východním úseku, co dvěma tichým společníkům otevřelo cestu.Ozývaly se odtud alarmující výkřiky a vylákaly obry z jejich stanovišť. Drizzt si zprvu myslel, že objevili mrtvého strážce, ale poplach vznikl jinde.

Zakrátko již bylo slyšet nočním vzduchem zvonění nárazů ocele o ocel. Mezi znepřátele-nými kmeny nejspíš propukla bitka, ač odtud na zápasící nedohlédl. Ani ho to nezajímalo. Zvědaví obři se ze svých postů dost vzdálili. A Guenhwyvar našel dveře. Neváhali ani vteřinu.

Nikdo je neviděl vcházet.

o o o

Sotva Drizzt prošel věžním vchodem, projel jím prapodivný pocit chvějivé vibrace, jako kdyby vstoupil do útrob živoucí bytosti. Procházel zšeřelou předsíní a obdivoval zvláštní krystalický materiál stěn a podlahy. Byl ve čtvercové hale, v přízemní místnosti čtyřpokojové budovy. Zde se Kessell scházel se svými generály - byl to hlavní přijímací sál pro všechny kromě několika nejvyšších velitelů.

Drizzt se rozhlížel kolem, nakukoval do temných stínů předmětů rozestavěných v místnosti a měl dojem, že v ní nebyl sám. Guenhwyvar také varovně ježil černou srst na krku a tiše zavrčel.

Kessell pokládal halu za jakýsi nárazník, jenž ho odděloval do chátry vnějšího světa. Přicházel sem, jen když musel.

29
Rozhodování

Trpaslíci ukončili práce na prvním tajném východu krátce po setmění. Bruenor se vyšplhal po žebříku a zpod kruhu vyříznuté trávy nahlédl do nepřátelského tábora. Byli vynikajícími horníky, vykopali šachtu přímo vzhůru do středu velké skupiny skřetů a orků, aniž by na sebe upozornili.

Bruenor sestupoval dolů se smíchem. "Dodělejte těch devět," nařizoval, kráčeje s Catti dolů tunelem. "Někteří z Kessellových chlapíků dnes budou mít setsakra tvrdý spaní!" prohlásil rozjařeně a poklepal na hlavu sekery u pasu.

"A co budu dělat já?" otázala se dívka, když se rozcházeli.

"Ty budeš stát u pák, a kdyby některý z těch prasat vlezlo dolů, zničíš tunely."

"Co když vás nahoře všechny pobijí?" uvažovala. "Být tady sama pohřbená v jeskyních není moc dobrá vyhlídka."

Bruenor si hladil rudý vous. Na tuto možnost nepomyslel, viděl se se svým klanem nahoře na poli a Catti v bezpečí za uzavřenými východy. Ale jak by tady dole mohla žít sama? Jakou cenu by zaplatila za holé přežití?

"Chceš jít teda nahoru a bojovat? Mečem se oháníš dobře a budu pořád u tebe!"

Catti chvilku přemýšlela. "Zůstanu u páky," rozhodla se. "Budeš mít dost co dělat, abys sám nepřišel o hlavu. Někdo tady stejně musí zůstat, aby vchody v případě potřeba zavřel. nemůžeme nechat skřety, aby se nám sem nastěhovali. A mimo to," dodala se smíchem, "bylo to ode mne hloupé. Nač se strachovat, vím, že se ke mně vrátíš. Ty jsi mne, Bruenore, nikdy nezklamal!" Políbila trpaslíka na čelo a odběhla.

Bruenor zářil. "To moje děvče má ale odvahu! Je po mně!"

Práce na východech byla za několik hodin hotová. Šachty byly vykopané a celý úsek byl připraven pro jejich zničení, aby zakryly ústupové akce, nebo zmařily jakýkoli skřetí postup. Celý klan se shromáždil u deseti žebříků. Obličeje začerněné sazemi, brnění pod vrstvou černé látky, dychtivě stáli u paty deseti východů. Bruenor šel na výzvědy. Vykoukl ven a usmál se - všude kolem byli spící obři a skřeti.

Chystal se dát druhům znamení, když v táboře došlo k pozdvižení. Zůstal stát nahoře, hlavu si zakryl drnem - kolemjdoucí skřet mu na ni dupl - a pátral, co nestvůry vyplašilo. Slyšel křik povelů a hluk, jako by se shromažďovaly šiky. Hlasy volaly po smrti Uťatých jazyků, a ač to jméno neznal, lehce uhodl, že je to název kmene orků. "Tak se už tlučou mezi sebou!" brumlal si do vousů. Usoudil, že budou muset s útokem počkat, a slezl dolů.

Bojovníky odklad roztrpčil, ale nerozešli se. Byli pevně rozhodnutí dnes v noci vyrazit a svou noční práci splnit. Trpělivě čekali.

Noc se přenesla přes polovinu a z tábora nahoře se stále ještě nesly zvuky pohybu. To čekání je nijak neodradilo, naopak - odklad jen ostřil jejich vzrušení, zvyšoval jejich touhu po skřetí krvi. Tito bojovníci nebyli jen horníky, byli též kováři, řemeslníky, kteří strávili dlouhé hodiny uměleckým ztvárněním jednoho jílce. Byli trpěliví.

Konečně se všechno zase utišilo a Bruenor vylezl nahoru. Ještě než prostrčil hlavu drnem, slyšel rytmické oddechování a chrápání.

Klan bez meškání vyklouzl z děr a dal se metodicky do své vražedné práce. Roli vrahů nenáviděli, byli zvyklí bojovat

meč proti meči, ale tento nájezd jim byl vnucen. Životům odporných skřetů stejně nepřikládali vůbec žádnou cenu.

Oblast postupně utichala, víc a víc monster vstupovalo do tichého spánku smrti. Napřed se vrhli na obry pro případ, že by jejich útok způsobil poplach. Ti by mohli natropit značné škody. Nemuseli se strachovat, minuty ubíhaly v naprostém tichu.

Než vůbec první z hlídek zjistily, co se vlastně děje, a zalarmovaly tábor, krev tisíce Kessellových zrůd napojila půdu.

Všude kolem nich se ozýval křik, ale Bruenor zatím nedal povel k ústupu. utvořte řady kolem tunelů!" zavelel. Věděl, že bláznivý výpad první vlny protiútoku bude panicky zmatený.

Trpaslíci zaujali těsnou obrannou pozici a sráželi skřety celkem bez obtíží. na Bruenorově sekeře by bylo mnoho nových zářezů, než se po něm útočník opravdu rozmáchl.

Kessellova armáda se konečně probrala a seřadila. Vyrazili proti vetřelcům ve formacích a jejich narůstající počty začínaly na nájezdníky těžce dorážet. Přes pole k nim pádil houf obrů z Kessellových osobních stráží.

První trpaslíci připravení k ústupu byli tunelový odborníci, kteří měli na starosti zařízení na zničení východů. Položili nohu na horní příčel šachetního řebříku. Únik do vnitřních tunelů bude delikátní operací a úspěch zaručí pouze organizovaný spěch.

Bruenor neočekávaně ústup odvolal a opět zaujali obrannou formaci.

Slyšel první tóny starobylé písně, která ho před pár lety plnila hrůzou. Teď však pozvedla jeho srdce novou nadějí.

Poznal zvučný hlas, který je vedl.

o o o

Useknutá ruka páchnoucí shnilým masem plácla na podlahu, další oběť vířících scimitarů Drizzta DoUrdena.

Pro troly byl strach neznámým pojmem, a teď se jich do haly cpala celá horda. Drizzt nevědomky uvedl do chodu poplašný signál zalévající celé přízemí kouzelným světlem a upozornil stráže. Vstupovali magickými zrcadly, která Kessell rozestavěl coby hlídače kolem celé místnosti.

Drizzt skolil už jednu z ohavných bestií, ale teď ho víc zajímal únik než boj. Pět jich zaujalo jeho místo - byli víc než dost pro kteréhokoliv bojovníka. Drizzt nevěřícně zavrtěl hlavou, když tělo trolla, jemuž uťal hlavu, pojednou vstalo a začalo se kolem sebe slepě rozhánět.

A pak se mu kolem kotníku sevřela pracka s drápy. I bez podívání věděl, že je to končetina, kterou právě usekl.

Zhnuseně ji odkopl a letěl k točitému schodišti do vyššího patra. Tam ho čekal Guenhwyvar, který se na jeho povel hned po vstupu dovlekl nahoru na odpočívadlo.

Drizzt jasně slyšel pleskavé kroky úděsných pronásledovatelů a škrábavé zvuky drápů uťaté ruky, která se k honbě připojila. Bez ohlédnutí to bral přes tři schody v naději, že rychlost a mrštnost mu dají náskok, aby našel cestu k úniku.

Neboť odpočívadlo nemělo žádné dveře.

Bylo obdélníkové, měřilo deset stop v nejširším místě. Dvě strany se otevíraly do místností, třetí vedla ke schodišti a čtvrtou tvořil plochý plát zrcadla od stropu až k zemi, přes celou délku odpočívadla.

Drizzt doufal, že tajemství tohoto průchodu rozluští, jsou-li to vůbec dveře.

V zrcadle se odrážela tapiserie visící na zdi protější místnosti, povrch mělo hladký, bez prasklin nebo zařízení, jež by značilo skryté mechanismus. Vsunul zbraně do pochev a dlaněmi přejížděl povrch, aby nahmatal, co jeho bystré oči přehlédly, leč dokonale hladké sklo jen potvrdilo jeho pozorování.

Trollové byli na schodišti.

Drizzt se pokoušel protlačit se zrcadlem,pronášel všechny povely k otevření, co se kdy naučil, hledaje mimoprostorový portál podobný tomu, za nímž byli Kessellvovi úděsní strážci. Stěna stále zůstávala hmatatelnou překážkou.

První trol dosáhl poloviny schodiště.

"někde je klíč k této záhadě!" bručel. "Čarodějové si v nich libují." Jediná možná odpověď spočívala ve složitém vzoru odrazu tapiserie. Drizzt na ni hleděl, v tisících propletených vzorů pátral po náznaku něčeho zvláštního, co mu ukáže cestu do bezpečí.

Zápach mu plnil chřípí, slyšel slintání věčně hladových oblud.

Musel zvládnout svůj čich a soustředit se na miliardu složitých obrazců. Jedna věc ho zaujala: řádky slov, které se proplétaly všemi tvary podél horního okraje. Z vybledlých barev starého uměleckého díla jasně vystupovala kaligrafická písmeny dodatku. Něco, co tam přidal Kessell?

Jestli můžeš, pojď
k orgiím, co čekají.
Dříve však musíš najít zámek!
Viděný a neviděný,
jenž byl a nebyl,
a kliku, jíž ruka nemůže uchopit.

Jeden řádek upoutal jeho mysl. Tu frázi Jenž byl a nebyl slyšel ve dnech dětství v Menzo-berranzanu. Vztahovala se k Urguthu Forkovi, nebezpečnému démonovi, který prý v pradávných dnech, kdy Drizztovi předkové kráčeli po povrchu, ničil planetu velice nakažlivým morem. Světlí elfové jeho existenci vždycky popírali, svalovali vinu za nemoc na drovy, ale temní elfové znali jejího původce. něco v jejich organismu moru odolávalo, a až si uvědomili, jak snadno kosí jejich nepřátele, získali Urgutha na spojence, čímž jaksi dodatečně splnili podezření světlých elfů.

Takže věta Jenž byl a nebyl byla posměšným výňatkem z dlouhého drovího příběhu, tajný žertík na úkor nenáviděných bratranců, kteří ztratili tisíce díky tvorovi, o němž tvrdili, že neexistuje.

Hádanku nemohl rozluštit nikdo, kdo neznal příběh o Urguthu Forkovi. Drov našel začátek tajenky. Zkoumal odraz tapiserie kvůli nějaké podobě démona. A našel ji na vzdáleném konci ve výši pasu: portrét samotného Urgutha v celé děsivé nádheře. Byl zobrazen, jak rozbíjí lebku elfa černou holí - svým symbolem. Drizzt viděl stejný portrét už dřív. Všechno na něm vypadalo, jak mělo, ani známka něčeho neobvyklého.

Trollové byli na poslední otáčce.

Drizztovi odtikával čas. Otočil se k originálu a hledal nějaký rozdíl. Uhodil ho do očí. Na tapiserii démon zabíjel elfa pěstí, hůl na ní chyběla.

Viděný a neviděný.

Stočil se zpět k zrcadlu a sáhl po démonově iluzorní zbrani. Vše, co cítil bylo hladké sklo. Zklamáním skoro vykřikl.

Zkušenost ho naučila kázni a okamžitě se uklidnil. Vzdaloval vlastní ruku od zrcadla a posunoval svůj vlastní odraz do téže hloubky, kde se asi nacházela hůl. Pomalu zavíral prsty, pozoruje podobu jeho ruky v zrcadle, jak objímá hůl. Napjatě zadržel dech.

Lehce ruku posunul. V zrcadle se objevila tenká prasklina.

První trol dorazil na poslední schod, ale Drizzt s panterem tam nebyli.

Drov posunul podivné dveře do zavřené pozice, opřel se a ulehčeně si oddechl. Před ním se zvedalo temné schodiště, končící odpočívadlem na dalším patře. Žádné dveře nestály v cestě, jen korálkové závěsy, odrážející světlo z pokoje. Někdo se tam chichotal.

Tiše se s kočkou kradli po schodech a přes okraj odpočívadla nahlédli dovnitř. Přišli ke Kessellovu harému.

Byl měkce osvětlený pochodněmi se stínidly. Podlahu pokrývaly veliké polštáře a části místnosti rozdělovny závěsy. Dívky, čarodějovi obluzené hračky, seděly v kruhu a smály se s nadšením malých dětí. Drizzt nemyslel, že si ho všimnou, nedělal si s nimi žádné starosti. Hned poznal, že ta politováníhodná stvoření nejsou schopná jakéhokoliv činu.

Bedlivě sledoval budoáry za závěsy. Pochyboval, že by tu Kessell rozestavěl stráže, jistě ne své nepředvídatelné, hrozné troly, nemohl si však dovolit žádný omyl.

S kočkou po boku tiše klouzal z jednoho stínu do druhého, a když oba vystoupili schodištěm a byli na odpočívadle před dveřmi do třetího poschodí, trochu se uvolnil.

Náhle se znovu vrátil ten chvějivý, drnčivý zvuk, který se ozval, když vstoupil do věže. Neustále stoupal, jako kdyby jeho píseň přicházela z vibrací samotných stěn. Drizzt pátral po jeho zdroji.

Zvonečky visící od stropu se strašidelně rozcinkaly a zář pochodní tančila divoce po zdech.

A potom pochopil.

Celá stavba se probouzela k životu. Pole venku ještě stále tonulo v temnotách noci, ale první prstíky svítání osvětlily špičatý vrchol věže.

Dveře před ním se náhle otevřely - do Kessellovy trůnní komnaty.

"Nádherné!" zvolal čaroděj. Stál na druhé straně za křišťálovým trůnem, v ruce třímal nezažehnutou svíci, a vedle něho sklesle postával Regis s naprosto prázdným výrazem.

"Vstup, prosím," vyzval ho Kessell s falešnou zdvořilostí. "O mé troly, co jsi zranil, se nemusíš vůbec bát, ti už se určitě dávno uzdravili." zaklonil hlavu a hlasitě se zachechtal.

Drizzt se v duchu proklínal - všechny jeho plíživá obezřetnost sloužila jenom k tomu, aby čaroděje trochu pobavila! Položil dlaně na jílce svých scimitarů a prošel veřejemi.

Guenhwyvar se choulil ve stínu odpočívadla. Čaroděj nenaznačil, že o něm ví, a zesláblí kočka šetřila každý zlomek energie.

Drizzt se zastavil před trůnem a hluboce se uklonil.Pohled na Regise ho polekal. Pro jistotu zachoval klid a předstíral, že ho nezná. Ani Regis se k němu nehlásil a Drizzt si nebyl jistý, jestli je to jeho záměr, nebo je omámený vlivem nějakého kouzla.

"Buďte pozdraven, Akare Kesselle," koktal s přízvukem obyvatele podzemního světa, jenž dobře neovládá obecný jazyk. Chtěl použít stejnou taktiku, jakou oklamal démona. "Můj lid mne posílá, abych s vámi projednal naše společné zájmy."

Kessell se pobaveně smál. "Opravdu!" úsměvný obličej se v mžiku změnil do výrazu výbušného hněvu. Oči si ho přivřeně měřily. "Znám tě, temný elfe. Každý, kdo žil v Desetiměstí, slyšel jméno Drizzta DoUrdena ať v pomluvě či žertu! Tak nelži."

"Žádám o prominutí, mocný čaroději," řekl drov klidně, změniv taktiku. "Zdá se, že v mnoha ohledech jste chytřejší než váš démon."

Čarodějova nadutost zmizela. Divil se, proč Errtu neodpovídá na jeho příkaz. Pozoroval teď drova s větším respektem. Je možné, že by tento štíhlý, osamocený bojovník mocného démona přemohl?

"Dovolte mi, abych se řádně představil pěkně od začátku. Buďte pozdraven, Akare Kesselle." Hluboce se uklonil. "Jsem Drizzt DoUrden, stopař Gwaerona, hlídače Planiny ledového větru. Přišel jsem, abych vás zabil."

Scimitary vyletěly z pochev.

Ani Kessell neměškal. Svíce v jeho ruce zablikala životem. Její plemen byl zachycován bludištěm hranolů a zrcadel, zaměřený a zaostřený ve všech odrazových plochách. Současně s rozžehnutou svící ho tři koncentrované paprsky uzavřely v trojúhelníku vězení. Žádný paprsek se ho nedotýkal, cítil však jejich moc a neodvážil by se jim vstoupit do cesty.

Drizzt jasně slyšel bzučení věže, zalité v celé výšce denním jasem. Komnata se rozsvětlila, neboť několik ploch, jež v

plamenech pochodní vypadaly jako zrcadla, byla ve skutečnosti okna.

"Ty jsi vážně věřil, že sem prostě přijdeš a zabiješ mě?" otázal se nevěřícně čaroděj. "Jsem Akar Kessell, ty blázne! Tyran z Planiny ledového větru! Velím největší armádě, jaká kdy vkročila na zmrzlé stepi této zapomenuté země! Přesvědč se sám!" Mávl rukou a jedno z dálkových zrcadel ožilo. Ukázalo okolí věže i s hlasy probouzejícího se tábora. Pojednou se z neviděného úseku pole ozval smrtelný výkřik. Oba - drov i čaroděj - instinktivně nastražili uši ke vzdálenému pokřiku a hřmotu boje. Drizzt pohlédl na Kessella. Uvažoval, jestli ví, co se děje v severní části tábořiště.

Kessell na jeho nevyslovenou otázku odpověděl kývnutím ruky. Obraz v zrcadle se zamlžil a pak se přesunul k dalšímu úseku. Ze zrcadla teď zněl řev a řinčení bitvy. Jak opar zmizel, objevili se Bruenorovi soukmenovci, bojující v těsné formaci. Pole kolem nich bylo poseto těly skřetů a obrů.

"Vidíš, jak se nevyplácí mně vzdorovat?" syčel Kessell.

"Mě se zdá, že trpaslíci si vedou dobře."

"Nesmysl!" vyjekl. Mávl rukou a obraz zastřela mlha, ale z hlubin zrcadla zazněla Píseň Temposovi. Drizzt se naklonil vpřed, v závoji mlhy se snažil zahlédnout tváře zpěváků.

"Pitomý trpaslíci pobili jen páv mých bojovníků. Tak co! Další válečníci se připojují k mým řadám! Všechny vás čeká zkáza, Drizzte DoUrdene! Akar Kessell přichází!"

Mlha se vyjasnila. Wulfgar se s tisícem statných válečníků blížil k nic netušícím netvorům, neboť ti nezlomně věřili slovům svého pána a slibované spojence vítali radostným jásotem.

A pak umírali.

Obrovské hordy barbarů vtáhly do jejich řad, zpívaly a zabíjely v divokém válečném běsnění. I přes všechen křik, nářek a hřmot zbraní bylo slyšet trpaslíky, jak jim odpovídají.

Oči vytřeštěné, bradu svěšenou, třesa se zuřivostí, Kessell šokující obraz zhasl a soustředil se na Drizzta. "Bez milosti s nimi zatočím! A pak se Bryn Shander zřítí v plamenech! Teď jsi na řadě ty, zrádný drove," sípěl. "Zabil jsi jednoho tvé vlastní rasy. Ke kterému bohu se chceš tedy modlit, aby tě vyslyšel?" Foukl na svíčku, plamínek se škádlivě ohnul.

Úhel odrazu se lehce posunul a jeden z paprsků osvítil Drizzta. Zavrtal se do jílce starého scimitaru, projel jím a řízl do černé kůže jeho ruky. Zbraň spadla na podlahu a Drizzt si popálenou dlaň prohlížel s tváří staženou bolestí. Paprsek se vrátil na původní místo.

"Vidíš, jak je to snadné?" posmíval se Kessell. "Tvá omezená mysl si nedovede učinit ani zlomek představy o Crenshinibonově moci! Měl byl mi být vděčný, že jsem ti dal pocítit ukázku té moci, než zemřeš!"

Drizzt pevně stiskl zuby, oči si nenávistně měřily čaroděje a vzdorný obličej neukazoval jedinou známku strachu. Ve svém povolání se už dávno smířil s rizikem smrti, teď byl odhodlaný důstojně zemřít.

Kessell se pokoušel vymámit z něj smrtelný pot. Zlomyslně nakláněl svíčku,paprsky se nepředvídatelně posunovaly sem a tam. Konečně mu došlo, že z hrdého stopaře žádné kvílení a pršení nedostane, a hra ho začala nudit. "Šťastnou cestu, blázne," zavrčel a nadul rty nad plamenem.

Regis svíčku sfoukl.

Na několik vteřin se čas zastavil. Čaroděj se s poděšeným úžasem podíval dolů na půlčíka, o němž si myslel, že ho zotročil. Ten pouze škubl rameny, jako by byl svým činem stejně překvapený jako Kessell.

Čaroděj jednal instinktivně. Stříbrný talíř se svíčkou hodil sklem zrcadla a s jekem běžel do zadního roku komnaty k úzkému žebříku, skrytému ve stínech. Drizzt za ním vykročil, když se v zrcadle zablesklo požárem a na drova se upřely dva páry ďábelsky rudých očí. Z plamenů vyskočili dva pekelní psi.

Guenhwyvar se odrazil do mocného dlouhého skoku, jednoho srazil a šelmy se kutálely přes místnost ve změti černým a rezavých tlap a vyceněných tesáků. Regis pod nimi zmizel.

Druhý pes vypustil na drova plamenný dech, ale jako v bitce s démonem se ho oheň nedotkl. A potom vyrazil on sám. Jeho nenávistný scimitar drnčel extází, a jak vedl jeho ruku, rozetnul útočícího psa ve dví. Neměl čas prohlížet si zohavenou oběť ani žasnout nad silou zbraně. Pádil za Kessellem.

Doběhl k žebříku. Nahoře nad okrytými padacími dveřmi rytmicky blýskalo bušící světlo. Drizzt cítil, jak jeho intenzita stoupá s každým tepem - srdce Krystal-Tirith bilo silněji s vycházejícím sluncem. Drov chápal nebezpečí, do něhož se žene - teď neměl čas dumat nad tím, kolik je v sázce.

A pak zase stál proti Kessellovi v podkroví věže a mezi nimi záhadně ve vzduchu vysel pulzující hranol krystalu - srdce Krystal-Tirith. Bylo čtyřhranné a zužovalo se jako obelisk. Byla to sotva stopu dlouhá miniatura věže, v níž stáli.

Přesná podoba Crenshinibonu.

Vyzařovala stěnu jasu, dělící podkroví na poloviny s drovem na jedné straně a s čarodějem na druhé. Z čarodějova úšklebku vyrozuměl, že stěna byla tak hmatatelná jako kámen. Komoru zdobilo jediné zrcadlo, a čaroděj u něj stál.

"Zkus to srdce přetnout, drove," chichotal se Kessell. "Blízce! Srdce Krystal-Tirith je mocnější než jakákoli zbraň na světě. Ať to zkusíš magií nebo silou, na jeho čistém povrchu se neobjeví ani škrábnutí. No tak je přetni, ukaž mi, na co si troufáš!"

Drizzt měl jiné plány. Byl chytrý a zkušený, věděl, že některé nepřátele nelze porazit samotnou silou. Vždycky se našlo jiné řešení.

Kouzelný scimitar vsunul do pochvy a zápolil s provazem, jenž mu u pasu držel malý pytlík. Kessell jen zvídavě přihlížel. Dropův klid ho znervózňoval, i když jeho smrt byla neodvratná. "Co to děláš?" nevydržel, aby se nezeptal.

Drizzt mu neodpověděl. Počínal si metodicky a s rozmyslem.

Uvolnil provázek stahující pytlík a rozevřel jej.

"Ptal jsem se tě, co děláš?" štěkal Kessell. Zamračil se, když drov k srdci vykročil. Náhle se mu zdálo zranitelné a úzkostně si uvědomil, že ten temný elf je mnohem nebezpečnější, než odhadoval.

Crenshinibon to věděl ovšem také. Telepaticky nutil Kessella, aby elfa okamžitě zabil bleskem a skončil s ním.

Kessell se však bál.

Teď byl Drizzt u krystalu. Chtěl jej sevřít, ale světelná stěna mu v tom zabránila.Přikývl, očekával něco takového a otevřel vršek pytlíku dokořán. Plně se soustředil, na čaroděje se nepodíval, ani nereagoval na jeho řádění.

Pak na klenot vysypal mouku.

Věž v protestu zaskřípala. Potemněla.

Světelná stěna, jenž oba protivníky oddělovala, zmizela.

Drizzt se pevně soustředil na srdce věže. Dusivý povlak mouky omezí jeho mocné vyzařování na krátkou chvilku.

Na dost dlouho, aby přes ně přetáhl prázdný pytlík a pevně jej utáhl. Kessell kvílel, vrhl se k němu, ale tasená zbraň ho zastavila.

"Ne!" kvílel v bezmocném protestu. "Uvědomuješ si následky svého činu?" Věž se v odpověď zachvěla. Utišila se, ale oba cítili děsivé nebezpečí. Někde v útrobách stavby začínal rozklad.

"Uvědomuji si to víc než dobře," odvětil Drizzt. "Porazil jsem tě, Kesselle. Tvá nežádoucí samovláda nad Desetiměstí skončila."

"Odsoudil ses k smrti, drove!" ječel Kessell. Krystal-Tirith se opět otřásl - a silněji. "Nemůžeš úminkou, věž se na tebe zřítí!"

Otřesy se opakovaly. Stále častěji.

Drov potřásl rameny. "Tak ať," řekl lehce. "Splnil jsem, co jsem chtěl, protože ty taky zahyneš."

Z čarodějových rtů vybuchlo nepříčetné chichotání. Otočil se stranou a vrhl se přímo do zrcadla na zdi. Místo aby proletěl sklem a spadl dolů na pole, jak drov očekával, proklouzl zrcadlem a byl pryč.

Věž se horečně chvěla, otřesy neustávaly. Drizzt vykročil k padacím dveřím,a le sotva se udržel na nohou.

Na zdech se objevily klikaté trhliny.

"Regisi!" křičel dolů, ale nikdo se neozval. Část stěny dolní komnaty se zřítila a všude kolem žebříku ležely sutiny. Modle se, aby jeho přátelé unikli, vydal se jedinou cestou, co zbývala.

Vrhl se kouzelným zrcadlem za Kessellem.

30
Válka

Lidé v Bryn Shanderu slyšeli bitvu na poli, ale co se děje, viděli, až se rozednilo. Divoce povzbuzovali trpaslíky a žasli, když do řad vtrhli barbaři a kosili netvory na všech stranách.

Cassius s Glensatherem na své pozorovatelně na hradbách vážili nenadálý zvrat a nemohli se rozhodnout, jestli mají do vřavy vyslat své vojsko.

"Barbaři?" vyhrkl Glensather. "Jsou to naši spojenci, nebo nepřátelé?!"

"Bijí orky, jsou na naší straně."

Venku na Maer Dualdonu Kemp a jeho muži slyšeli ryk bitvy, neviděli však, kdo to zápolí.A matoucí byl i druhý boj v odlehlém Bremenu. Vydala se tam brynshanderská vojska a zaútočila? Nebo se mezi sebou pobíjely Kessellovy nestvůry?

Krystal-Tirith náhle pohasl, sklovité třpytivé zdi se zakalily a zahalily se mrtvým tichem.

"Regis," řekl Cassius tiše, vycítiv ztrátu jeho moci. "Jestli jsme kdy měli takového hrdinu!"

Věž se otřásla, po zdech se s ostrým praskotem rozběhly trhliny a pak se věž rozpadla.

Armáda nestvůr v hrůze viděla, jak se hroutí pevnost čaroděje, jehož zbožňovali jako boha.

V Bryn Shanderu zazněly trubky. Kempovi lidé s jásotem sedali k veslům. Jensin Brent signalizoval ty neuvěřitelné zprávy flotile na Lac Dinnesheru, odkud je poslali dál k Rudým vodám. Dočasnými útočišti vyhnanců Desetiměstí zněl rozkaz. "Do útoku!"

Voje se z mohutných bran Bryn Shanderu řítily na pole. Flotily na jezerech vytáhly plachy a hnaly se přes hladinu. Muži ve člunech veslovali jako o závod, aby se pomstili.

Konečná bitva Planiny ledového větru začínala v chaosu a spěchu.

o o o

Regis se oběma tvorům odkulil z cesty a vytřeštěně hleděl na drásající tlapy a tesáky, jež v zuřivém boji trhaly a rvaly.

Guenhwyvar by si jindy s pekelným psem snadno poradil, nyní ve svém vyčerpaném stavu bojoval o život. Psův žhavý dech mu popálil hladký kožich a tesáky se mu zahryzly do mocné šíje. Regis by byl rád kočce pomohl, ale zmítali se tak, že jejího soka nemohl ani kopnout. Proč Drizzt tak najednou odběhl?

Panter cítil, že mu mocné čelisti drtí krk. Převaloval se, vlekl zakousnutého psa s sebou, tlama jej však nepustila. Nedostatkem vzduchu pomalu umdléval. Počal svou mysl vysílat přes roviny do svého pravého domova a litoval, že svého pána zklamal ve chvíli potřeby.

Věž zhasla. Pes se lekl, trochu uvolnil sevření a Guenhwyvar toho rychle využil. Drápy zaťal psovi do žeber a tlapami ho odhodil. Vytrhl se mu a odkulil se do tmy.

Pekelný pes soka hledal, ale panterovy halící moci daleko přesahovaly i nezemské smysli magického stvoření. JEnže ten uviděl novou kořist. Jediným skokem se přenesl k Regisovi.

Panter teď hrál hru, pro kterou byl stvořený. Byl nočním tvorem, dravcem, který vyrazil ze tmy a zabil dřív, než kořist vycítila jeho přítomnost.

Pes se přikrčil ke skoku na Regise a klesl, když mu těžká kočka dopadla na hřbet a drápy se hluboko zaryly do rezavé

kůže. Pes vyjekl jen jednou, než smrtonosné tesáky našly jeho hrdlo.

Zrcadla praskala a tříštila se. Náhlá díra v podlaze pohltila Kesselův trůn. Kusy krystalických stěn podaly kolem, věž se chvěla v křečích umírání. Regis byl rád, že se kočka zbavila psa, a přišlo mu jí líto, že bojovala tak hrdinně a pro nic. Protože nebylo kam utéct. zespodu k nim doléhal křik harémových dívek. Nikdo je nemohl zachránit, nemohli zachránit ani sami sebe.

Regis Guenhwyvara přivolal k sobě.

Tělo dravce splývalo s tmou, ale viděl upřené oči kroužit kolem, jako by ho chtěl napadnout. "Co děláš?" ustoupil polekaně a napadlo ho, jestli se ze svých ran nepomátl.

Kus zdi dopadl těsně vedle něho a Regis spadl na záda. Oči kočky se zvedly vysoko do vzduchu. Panter skočil.

Dusil se prachem a cítil, jak se věž rozpadá. Pak nastala naprostá tma, když ho černá kočka pohltila.

o o o

Drizzt měl pocit, že padá.

Světlo bylo příliš silné, nic neviděl. Neslyšel ani zvuk ubíhajícího vzduchu. Byl si jistý, že padá.

Záře ubývalo, temněla v mlhu, jako by letěla mrakem. Všechno mu připadalo neskutečné, snad jenom snil. Nemohl si vzpomenout, jak se sem dostal. Nemohl si vzpomenout ani na své jméno.

Vtom dopadl do hlubokého sněhu a věděl, že se mu to jen nezdálo. Slyšel vytí větru a cítil mrazivé bodání. Pokusil se vstát a vypátrat, kde je.

A potom z dálky zaslechl lomoz divé bitvy. Vzpomněl si na Krystal-Tirith, vzpomněl si, kde byl. Nabízela se jediná odpověď.

Je na vrcholu Kelvinovy mohyly.

o o o

Vojáci Bryn Shanderu a Východního Přístavu se v čele s Cassiem a Glensatherem řítili dolů po svahu kopce a tvrdě vtrhli do zmatených řad skřetů. Oba mluvčí se shodli na jednom plánu: Chtěli se prosekat šiky nestvůr a spojit se s Bruenorovým bojovníky. Ze zdi viděli, že barbaři se pokoušejí o stejnou strategii, a usoudili, že kdyby všechny tři voje dosáhly spojení, jejich malé šance by podstatně stouply.

Skřeti před výpadem ustoupili. Byli zbaveni velení, zaskočeni náhlým obratem událostí, a nebyli schopni zorganizovat ani něco jako obrannou linii.

Když čtyři flotily z Maer Dualdonu přistály severně od spáleniště Targosu, setkaly se s tímtéž neorganizovaným, slabým odporem. Kemp s ostatními veliteli soudili, že by mohli snadno dobýt záchytné území, jejich hlavní starostí však byli skřeti v Termalainu - mohli by je zatlačit od pobřeží a odříznout jim jedinou únikovou cestu.

Obávali se zbytečně. V prvním stadiu boje skřeti z Termalainu skutečně vyrazili s úmyslem podpořit čaroděje, jenže pak se Krystal-Tirith zřítil. Byli už tak dost nervózní a podezřívaví, protože celou noc slyšeli řeči o tom, že Kessell vyslal velkou část armády do Bremenu s rozkazem, aby vymlátila orky kmene Uťatého jazyku. A když viděli věž, tvrz Kessellovy síly v ruinách, zauvažovali nad důsledky. Obrátili se na sever do bezpečí otevřené planiny.

o o o

Sněhová vichřice ještě přidala k závojům mraků na vrcholu hory. Drizzt sklonil hlavu a přivřel oči. Stěží dohlédl na vlastní nohy, ale odhodlaně kladl jednu před druhou. Stále svíral magický scimitar a ten vydával bledou zář, jako kdyby si v mrazivém vzduší liboval.

Drovovo ztuhlé tělo prosilo, aby se vydal dolů, umíněně však šlapal po hřebenu dál k jednomu z nedalekých vrcholů. Vítr k němu chvílemi donášel zvuk - chichotání nepříčetného smíchu.

A potom spatřil nezřetelnou postavu čaroděje, stojícího nad jižním útesem. Díval se dolů směrem k bitevnímu poli.

"Kesselle!" křikl. Viděl, že tvar se pohnul, čaroděj ho zaslechl i přes vytí větru. "Ve jménu lidu Desetiměstí tě žádám, aby ses dobrovolně vzdal! Rozhoduj se rychle, než oba na místě zmrzneme!"

Kessell pohrdavě odfrkl. "Ty stále ještě nechápeš, čemu čelíte, že ne?" zeptal se hašteřivě. "Ty skutečně věříš, že jste boj vyhráli?"

"Jak si lidé vedou, zatím nevím. Ale tebe jsem porazil! Tvoje věž je v troskách a bez ní nejsi nic víc než ubohý podvodník!"

Mezi řečí kráčel vpřed a nyní od něj byl jen pár stop, ač ho viděl jen jako černý tvar v šedém pozadí.

"Chceš vědět, jak si vedou, drove? Jen se podívej! Podívej se na pád Desetiměstí!" Kessell sáhl pod plášť a vyňal zářící předmět - samotný krystal. Zdálo se, že mraky a sníh se od něj odtahují, i vichr v jeho dosahu utichl. Drizzt viděl jeho neuvěřitelnou moc, dokonce cítil, jak v jeho svitu se mu do ztuhlých údů vrací horká krev. Šedý závoj se odpařil a obloha před nimi se vyčistila.

"Věž v troskách?" posmíval se Kessell. "Zlomil jsi jen jednu Crenshinibonovu kopii! Hrstí mouky jsi chtěl přemoct nejmocnější relikvii na světě? Dívej se na ty blázny dole, co se odvážili postavit se mi na odpor!"

Bitevní pole se pod drovem prostíralo do dálky. Jako na dlani viděl bílé nadmuté plachty lodí, plujících k západním břehům Lac Dinnesheru.

Na jihu se flotily Dobré Medoviny a Douganovy Díry již vylodily. Lodníci se setkali s odporem a formovali se do útočných útvarů.

Jižní polovina obkličovacích útvarů Kessellovy armády neviděla pád Krystal-Tirith. Ti zůstávali ve svých pozicích nebo běželi kolem Bryn Shanderu, aby se zúčastnili bitvy.

Kempovi lidé byli také na břehu, obezřetně se sunuli od kotviště a očima hlídali sever. Tyto oddíly se vylodily v nejhustším středu čarodějových vojsk, ale byla to i oblast nejvíc ovlivněná stínem pádu věže. Rybáři shledali, že víc skřetů dává přednost úprku před obranou.

Nejtěžší boj se odehrával ve středu pole. I tam se zdálo, že desetiměstští a jejich spojenci si vedou dobře. Barbaři se prosekali blízko k trpaslíkům. Ty dva voje podnícené mocí Wulfgarova kladiva a neuvěřitelnou odvahou Bruenora drtily všechno, co stálo mezi nimi. zakrátko budou ještě hrozivější, neboť Cassius s Glensatherem byli nedaleko a vytrvale postupovali.

"Mé oči mi říkají, že tvá armáda se moc nevyznamenala," konstatoval Drizzt. "Ti desetiměstští blázni nejsou poraženi!"

Kessell zvedl krystal vysoko nad hlavu a teď jeho zář vybuchla do oslnivého svitu blesku. I přes vzdálenost si bojovníci dole na poli rázem uvědomili znovupovstání mocné síly, již znali v podobě Krystal-Tirith. Lidé, trpaslíci, skřeti, i ti sevření ve smrtelném klání se zastavili, aby pohlédli na světelný signál na vrcholu hory. Netvoři uvítali návrat svého boha bouřlivým jásotem a povzbuzeni se vrhli s novým zápalem do boje.

"Vidíš, co dokáže jen má přítomnost!" naparoval se hrdě Kessell.

Drizzt si ho nevšímal, nevšímal si čaroděje ani bitvy. Stál v kalužích vody ze sněhu, který mocí zářící relikvie rychle tál. Zaposlouchal se do varovného zvuku praskání protestu zmrzlých vrcholů, jež jeho bystré uši zachytili i přes hřmot vzdálené bitvy.

"Patří na slávu Akara Kessella!" vola čaroděj, jehož hlas vlivem krystalu duněl v ohlušivém hřímání. "Jak snadná bude zkáza lodí dole na jezeře!" Drizzt viděl, že Kessell omámený arogantním pocitem své moci zlověstné známky nebezpečí nevnímá. Ještě chvilku musel čaroděje zdržet od destruktivní akce. Bez přemýšlení uchopil dýku vzadu za pasem a vrhl ji na Kessella. Věděl, že je s Crenshinibonem spojený v nějaké zvrácené symbióze, že zbraň cíl ani nezasáhne. Chtěl ho rozzuřit a odvést jeho pozornost od bitevního pole.

Dýka svištěla vzduchem, Drizzt se otočil a překotně pádil pryč.

Z Crenshinibon vystřelil tenký paprsek a dýku roztavil, než doletěla k terči, a Kessell opravdu vzplanul vztekem. "Ty by ses měl přede mnou klanět! Prohnaný pse, vysloužil sis právo být první obětí dne!"

Napřáhl ruku s relikvií za prchajícím drovem. Jak se prudce pohnul, zapadl po kolena do rozměklého sněhu.

Pak i on slyšel varovný hlas Kelvinovy mohyly.

Drizzt byl z dosahu vlivu vražedného krystalu. Ani se neohlédl a utíkal, aby mezi sebe a jižní sráz hory položil co největší vzdálenost.

Kessell se snažil ze studené vodnaté břečky vyprostit, házel sebou a zapadal do ní stále hlouběji. Zoufale se dožadoval Cerenshinibonovy pomoci, jenže v hrozícím nebezpečí se nedokázal na povel soustředit.

Poprvé po mnoha letech se cítil opět slabý. Už ne tyran Planiny ledového větru, ale blekotající učeň, co zavraždil svého dobrodince.

Jako kdyby ho krystal zavrhl.

Náhle se utrhla celá stěna velmi starého příkrovu. Dunění otřáslo okolím v okruhu mnoha mil. Všichni, co stáli, byli okamžitě vrženi na zem. Kessell padal, krystal si zoufale tiskl k hrudi. Crenshinibon mu popálil ruce, odmítl ho. Kessell jej zklamal příliš často. Relikvie ho už za vládce nechtěla.

Kessell cítil, jak mu krystal klouže z prstů, zběsile křičel, avšak křik utonul v hřmotu laviny. Obklopila ho mrazivá temnota, padala zároveň s ním. Zoufale věřil, že kdyby byl krystal udržel, přežil by i tohle. Malá útěcha, když se jeho pád zastavil na nízkém výstupku Kelvinovy mohyly. Protože lavina ho pod sebou pohřbila.

o o o

Nestvůry byly opět svědky pádu svého boha. Nit, která je podnítila k činu, se rychle odvíjela, ačkoli v době, kdy se Kessell znovu objevil, se jejich řady zkoordinovaly. Velení se ujali dva lední obři, jediní praví obři z celé čarodějovy armády. Na pomoc si povolali elitní obří stráže a shromažďovali orky a skřetí kmeny pod své vedení.

Zoufalý stav armády byl více než zřejmý. Nesváry potlačené železnou nadvládou vyvřely na povrch ve formě nedůvěry.

Jen strach z nepřítele je nutil bojovat a jen hrůza z ledních obrů je držela v řadách s ostatními kmeny.

"Výborně, Bruenore!" křikl Wulfgar, roztříštiv další skřetí hlavu, neboť hordy barbarů se konečně probily k trpaslíkům.

"Vedeš si skvěle, chlapče!" odpověděl trpaslík, vytahuje sekeru z protivníkovy hrudi. "Než ses vrátil, je pomalu po všem. Už jsem si myslel, že budu muset pobít i tvůj podíl tý chátry!"

Wulfgar ho ani neslyšel, právě objevil dva obry - velitele vetřelecké armády. "Pohleď," řekl Bruenorovi a ukázal ke kruhu obrů. "Lední obři jsou ti, co drží kmeny pohromadě!"

"Dobrej boj!" zasmál se trpaslík. "Jdem na to!"

A tak se svými pobočníky a Bruenorem se mladý král prosekával skřetími řadami.

Obři je viděli, a aby jim zabránili v postupu, seskupili se před své nové vůdce.

Teď už byl Wulfgar dost blízko.Aegisův tesák hvízdl mimo jejich řady, vzal jednoho obra přes hlavu a srazil ho k zemi. Ten druhý zíral, nemohl uvěřit, že nějaký člověk mohl zasadit smrtelnou ránu jeho druhovi z takové vzdálenosti, zaváhal a pak z bitvy utekl.

Rozlícení obři vyrazili proti Wulfgarově skupince, zatlačovali je nazpět. Wulfgar byl spokojený a poddal se nátlaku,

ochotně ustupoval, aby se rychle spojil s tělesem lidské a trpasličí armády.

Bruenor tak ochotný nebyl. Tenhle typ chaotického boje miloval nejvíc. Zmizel mezi dlouhýma nohama vedoucí linie obrů a v prachu a zmatku se míhal jejich řadami.

Wulfgar koutkem oka zachytil jeho odchod. "K čemu se chystáte?" křikl za ním. Rozvášněný Bruenor ho neslyšel a stejně by nedbal. Mladík neviděl běh zdivočelého trpaslíka, ale mohl zhruba určit, kde je či kde právě byl, když se jeden obr za druhým bolestivě shýbali, držíce si koleno, patní šlachu nebo rozkrok.

Ve všem tom halasu, hřmotu a řevu orkové a skřeti, když právě nebojovali, toužebně hleděli ke Kelvinově mohyle, očekávajíce další znamení.

Ale na svazích hory byl jenom sníh.

o o o

Bojovníci z obu Caerů tak toužili po pomstě, že lodě pod plnými plachtami nechali bezohledně najet na písečné mělčiny, aby se nezdržovali kotvením v hlubších vodách. Skákali z palub dolů, brodili se ke břehu a řítili se do bitvy s tak neohroženou dychtivostí, že své protivníky obrátili na útěk.

Jensin Brent je na břehu sestavil do těsné formace a obrátil je k jihu. Z dálky před nimi k nim doléhal lomoz a věděl, že muži z Dobré Medoviny a Douganovy Díry se probíjejí k severu, aby se mohli připojit k jeho oddílu. Měl v plánu setkat se s nimi na Východní silnici a pak s jejich posilami táhnout k Bryn Shanderu.

Mnoho skřetů z této oblasti dávno uteklo, další odešli k ruinám Krystal-Tirith a hlavnímu bojišti. Došli k silnici bez nějakých ztrát a zakopali se, aby počkali na jižany.

o o o

Kemp úzkostlivě čekal na signál z osamělé plachetnice na Maer Dualdonu. Mluvčí z Targosu, velitel čtyř měst na jezeře, se hnul tak daleko z obavy před těžkým útokem ze severu. Držel své muže zkrátka - dovolil jim bojovat pouze s netvory, kteří je sami napadli, ačkoli tento konzervativní postoj mu při zvucích divé bitvy řádící na druhé straně pole rval jeho dobrodružné srdce na kusy.

Jak minuty ubíhaly a žádní skřeti se neobjevovali, vyslal na jezero malý škuner, aby jel podél pobřeží a prozkoumal situaci okupačních oddílů v Termalainu.

Bílé plachty se objevily v dohledu a vysoko na přídi malé lodě se třepotal signální prapor, který si Kemp nejvíc přál a nejméně očekával: rudý prapor úlovku, ačkoliv tentokrát oznamoval, že Termalainu byl čistý a že skřeti prchají na sever.

Kemp pádil k nejvyššímu místu, které našel, a obličej mu hořel pomstychtivou touhou. "Zrušte formaci, hoši!" řízně volal k mužům. "Vysekejte mi cestu k městu na kopci! Až se Cassius vrátí, najde nás, jak sedíme na schodech jeho města!" S každým krokem divoce řvali - muži, co přišli o své domovy a příbuzné a viděli, jak jim města hoří před očima. Mnozí z nich neměli co ztratit. Jediné, co mohli získat, byla trocha hořkého zadostiučinění.

o o o

Boj řádil po zbytek dopoledne. Muži i netvoři úporně zvedali meče a oštěpy, které jim ztěžkly v rukou. Avšak i když vyčerpání zpomalilo reflexy, nezchladilo hněv, jenž plál v krvi každého bojovníka.

Jak vřava pokračovala, bitevní linie nebylo možné rozeznat, celé oddíly byly beznadějně odříznuté od svých velitelů. Na mnoha místech se orkové a skřeti bili navzájem, neschopní už déle potlačit odvěké nenávisti soupeřících kmenů. Nad polem se vznášela hustá oblaka prachu, kde boj byl nejlítější. Třesk ocele o ocel, meče narážející do štítů, nářek a křik raněných, řev bojujících mužů - to byla agonie vítězství, kdy spořádaná srážka dvou sočících stran zdegenerovala do rvačky.

Jedinou výjimkou byli válce zvyklí trpaslíci. Jejich řady se ani v nejmenším nerozpadaly - ani se nehnuly, ač Bruenor se ze své podivné výpravy ještě nevrátil.

Trpaslíci barbarům poskytovali pevnou základnu, ze které vyráželi a k níž se vraceli. Mladý král byl mezi svými muži, právě když se k nim připojil Cassius se svým vojskem. Mluvčí a Wulfgar si vyměnili upřené pohledy, žádný nevěděl, jak si stojí s tím druhým - oba natolik moudří, že alespoň v přítomné době svému spojenectví plně důvěřovali. Oba zastávali názor, že nepřátelé musí odložit své spory stranou, když čelí mocnějšímu protivníkovi.

Podporovali jedni druhé, a to byla také jediná výhoda nových spojenců. Společně mohli přemoct každý jednotlivý kmen orků nebo skřetů, s nimiž se utkali. A protože skřeti se nedokázali sjednotit, žádná skupina neměla chráněné boky. Wulfgar a Cassius, sledujíce a podporujíce vzájemné pohyby, sestavili obranný val bojovníků, zatímco hlavní těleso zkombinovaných vojsk proráželo jedním kmenem za druhým.

Ač jeho oddíly zkosily víc než deset skřetů za každého muže, co padl, Cassius měl oprávněné obavy. Tisíce netvorů ještě s lidmi nepřišlo do srážky, zatím ani nezvedli zbraň, a jeho muži téměř klesali únavou. Musel je dostat k hradbám. Nechal na trpaslících, aby vedli čelo.

Wulfgar měl také pochyby, zda jeho válečníci budou schopni držet to zběsilé tempo, a s vědomím, že není cesta k úniku, nařídil mužům, aby následovali trpaslíky a Cassia. Byla to sázka, neboť král barbarů si nebyl jistý, jak je brynshanderští přijmou.

Kempovým mužům se počáteční postup ke svahům města skvěle dařil, ale jak se blížili k cíli, čelili mocnějším a chrabřejším masám pololidí. Sto yardů od paty kopce byli obklíčení a bojovali na všech stranách.

Vojska valící se z východu na tom byla lépe. Jejich výpad po Východní cestě probíhal dost hladce, nesetkala se s

velkým odporem a dorazila ke kopci první. Ve spěchu přepluli jezero, běželi a bojovali celou cestu přes planinu, leč Jensin Brent, jediný ze čtyř mluvčích, co přežil, je nenechal odpočinout. Jasně slyšel bitevní vřavu a věděl, že udatní muži na severním poli čelí hlavním masám Kessellovy armády a potřebují všechny posily, co jsou k mání.

Když mluvčí provedl své muže posledním zákrutem, přimrzli na místo a zírali na dějiště té nejbrutálnější bitvy, jakou kdy viděli, nebo o jaké kdy slyšeli. Bojovalo se tu ne na poli, ale na posekaných mrtvolách padlých a ti, co nějak přišli o zbraně, kousali, škrabali a mlátili své protivníky holýma rukama.

Brent soudil, že se Cassius se svou velkou armádou dostane do města sám, ale vojsko z Maer Dualdonu bylo v úzkých.

"Na západ!" křikl na muže a vyrazili k obklíčeným lidem. Nový příliv adrenalinu povzbudil muže do plného běhu na záchranu svých přátel. Dle Brentova rozkazu se valili ze svahů v jednom dlouhém zástupu, ale jakmile se dostali na bitevní pole, pouze střed pokračoval dopředu. Zadní řady se roztahovaly a dobíhaly a celý voj zakrátko utvořil klín, jehož špice se probíjela netvory, aby dosáhla ohrožené Kempovi šiky.

Ty se dychtivě chopily záchranného lana a spojení ustupovali k severním svahům. Poslední opozdilci se sem dobelhali, právě když se Cassius se spojenci vymanil z řad skřetů a stoupal otevřeným terénem do kopce.

skřeti se nejistě rozhlíželi, jejich ztráty byly obrovské. Nezůstali zde žádný obři a několik celých kmenů skřetů a orků leželo na poli. Krystal-Tirith byl hromadou zaprášených sutin a Akar Kessell byl pohřbený v ledové hrobce.

Muži na brynshanderském kopci byli pomlácení a kolísali vyčerpáním, leč pevně semknuté čelisti zbývajícím netvorům neomylně napověděly, že budou bojovat do posledního dechu. Ustoupili až sem, dál už ustupovat nebude.

Do mysli každého skřeta a orka, co zůstali na bojišti, se vkrádaly pochyby. Bylo jich stále dost na dokončení úkolu, mnoho dalších však padne, než přemohou odhodlané muže Desetiměstí s jejich spojenci. A co pak, který přeživší kmen si přisvojí vítězství? Bez čarodějova vedení bude pěkně těžké rozdělit si kořist bez dalších bojů, dalších hromad mrtvých.

Bitva o Planinu ledového větru se neubírala směrem, jaký jim Akar Kessell sliboval.

31
Vítězství?

Desetiměstští muži se svými spojenci se prosekali všemi stranami rozsáhlého pole a teď stáli pod severní branou Bryn Shanderu. Jejich vojska se sjednotila, všechny kdysi rozhádaná města se dala dohromady s cílem přežít. Kessellova armáda se vydala opačnou cestou. Když prvně vtrhli průsmykem Ledového větru, jejich společným cílem bylo vítězství pro slávu Akara Kessella. Ten však byl mrtvý, věž zničena a lano, které svazovalo odvěké nepřátele, se jeho smrtí přetrhlo.

Všichni zdejší se dívali dolů na masu vetřelců s novou nadějí, neboť všude se z nesmírné armády oddělovaly tmavé postavy a odcházely z bojiště zpět do tundry.

Stále však byli obránci ze tří stran obklíčeni a za zády měli městské hradby. Netvoři se v tomto okamžiku nechystali k útoku, ale tisíce skřetů kolem severního úseku pole zůstávalo ve svých pozicích.

Dřív by byli vůdci obránců pokládali přestávku v boji za neštěstí pro ztrátu bojovného elánu a pro čas, kdy se nepřítel mohl přeskupit.

Teď však byla dvojím požehnáním: dávala vojákům nutný odpočinek a netvorům příležitost ke zhodnocení jejich situace. Pole pod nimi bylo poseto mrtvými, většinou skřety, a sesutá hromada, co bývala pyšnou věží, jen podtrhovala jejich ztráty. Nebyli tu žádní obři, aby posílili jejich prořídlé linie, a s každou vteřinou jejich počty decimovali dezertéři.

Cassius si svolal zbylé mluvčí ke krátké poradě.

Nedaleko od nich Wulfgar a Revjak hovořili s Tenderem Palicí, Bruenorovým zástupcem během jeho nevysvětlitelné nepřítomnosti.

"Jsme rádi, že ses vrátil, mocný Wulfgare," povídal Fender. "Bruenor věděl, že přijdeš zpátky."

Wulfgar se rozhlížel, hledaje nějakou známku trpaslíkovy činnosti.

"Máte o něm nějaké zpráv?"

"No, tys byl poslední, kdo ho viděl," zněla chmurná odpověď.

Tiše přehlíželi bojiště.

Dej mi znovu zaslechnout zvonění tvé sekery," šeptal Wulfgar.

Bruenor ho neslyšel.

o o o

"Jensine, kde jsou vaše ženy a děti?" zeptal se Cassius. "Jsou v bezpečí?"

"V bezpečí, ve Východním Přístavu," odvětil Brent. "Teď se k nim připojili lidé z Dobré Medoviny a Douganovi Díry. Jsou dobře zásobení a hlídaní. Kdyby se tam ukázala Kessellova lůza, budou mít dost času, aby vypluli na Lac Dinneshere."

"Jak dlouho mohou na vodě přežít?" ptal se naléhavě Cassius.

Jensin Brent pohodil rameny. "Řekl bych tak do příchodu zimy. Vždycky budou mít možnost někde přistát. Ten zbytek skřetů a orků není schopen obstoupit ani polovinu pobřeží."

Mluvčí byl spokojen a obrátil se na Kempa.

"Pustý Les," řekl Kemp dřív, než mu dal stejnou otázku. "Myslím, že tam jsou na tom lépe než my tady! V docích mají

tolik lodí, že by z nich mohli uprostřed Maer Dualdonu postavit město."

"To je dobře," kývl mluvčí. "Nechává nám to jednu volbu. Tady, vně hradeb, se můžeme nějako chvilku udržet, pak ustoupíme za jejich ochranu. I když je jich tolik, tam nás ani skřeti, ani orkové nemohou přemoct!"

Brentovi se návrh líbil, Kemp - jako vždycky - měl námitky.

"Tam budeme v bezpečí, ale co s barbary?"

"Mají statné, otužilé ženy. Ty bez nich přežijí."

"O jejich smradlavé ženy se nestarám," hulákal Kemp, aby ho Wulfgar s Revjakem, zabraní do hovoru, určitě slyšeli. "Mluvím o těch divokých psech! Přece jim nemíníte otevřít brány dokořán a pozvat je dovnitř!"

Hrdý Wulfgar k nim vykročil.

Dopálený Cassius se obrátil ke Kempovi a drsně zašeptal: "Ty zatracený tvrdohlavý osle! Naše jediná naděje je v jednotě!"

"Naše jediná naděje je v útoku," odsekl Kemp. "Podařilo se nám je vystrašit, a vy nás žádáte, abychom utekli do skrýše!"

Mladý barbarský král se nad mluvčími tyčil, když lehce kývl na pozdrav. "Zdravím vás, Cassie z Bryn Shanderu," řekl zdvořile. "Jsem Wulfgar, syn Beornegara a vůdce lidu, který se postavil za vaši ušlechtilou věc."

"Co lidé vašeho druhu ví o ušlechtilosti?" hašteřivě ťal Kemp.

Wulfgar ho ignoroval. "Slyšel jsem většinu vaší porady," pokračoval neotřeseně. "Soudím, že váš nevychovaný a nevděčný rádce," odmlčel se, aby ovládl hlas, "navrhl jediné řešení."

Cassius stále čekal, že snad Wulfgar nad Kempovou urážkou vybuchne, a dlouho na něho zmateně hleděl.

"Míním útok," vysvětloval Wulfgar. "Skřeti jsou nejistí, co dalším bojem mohou získat. Vrtá jim hlavou, proč vlastně jejich zlého čaroděje následovali k tomuto místu zkázy. Jestli je necháme, aby se znovu vybičovali do bitevního žáru, budou hrozivým nepřítelem."

"Dík za vaše slova, králi barbarů," odpovídal Cassius. "Já soudím, že tahle chátra obléhání nevydrží. Opustí pole, než uplyne týden."

"Možná," oponoval hladce Wulfgar. "Ale vaši lidé za to draze zaplatí. Skřeti neodejdou do svých jeskyní s prázdnýma rukama. Je tu několik nechráněných měst a jsem si jist, že na ně na cestě domů udeří.

Dle mého názoru je však daleko horší, že odtud neodejdou se strachem v srdci. Váš ústup za hradby ušetří život několika mužů, Cassia, ale nezabrání, aby se sem nepřátelé zase jednou nevrátili!"

"Vy tedy navrhujete, abychom zaútočili?"

"V této chvíli se nás netvoři bojí. Kolem sebe vidí jen trosky a ztráty, které jsme jim způsobili. Strach je mocným nástrojem a skřeti nejsou žádní hrdinové, jsou zbabělí. Dokončeme jejich úplnou porážku, jak to vaši muži provedli mým před pěti roky…," Wulfgarovy oči při té vzpomínce zesmutněly, "…a pošleme ty páchnoucí bestie domů se staženými ocasy! Uplyne mnoho let, než se odváží na vás znovu zaútočit."

Cassius si krále prohlížel se zvědavostí a hlubokou úctou. Stále nemohl uvěřit, že tito hrdí válečníci tundry přišli rybářským komunitám na pomoc. Vždyť měli v živé paměti krveprolití, jež jim způsobili právě ti muži, kterým teď nezištně pomáhali.

"Mí lidé skutečně váš národ porazili, ctěný králi. Krutě. Proč jste tedy přišli?"

"Tu záležitost projednáme, až dokončíme náš úkol," odpověděl Wulfgar a oči mu zajiskřily. "Dejme se do zpěvu! Ať do srdcí všech našich nepřátel udeří děs a zlomí je!"

Obrátil se k Revjakovi a jeho pobočníkům. "Zpívejte, hrdí válečníci!" rozkázal. "Nechť Píseň Temposovi je předpovědí smrtí skřetů!" Řady barbarů radostně vykřikly a pak zvedly pyšné hlasy k jejich bohu války.

Cassiovi neušlo, jak netvoři na píseň reagovali - ustoupili, sevřeli zbraně pevněji. Tvář se mu rozjasnila úsměvem. Stále sice nepochopil, proč tu jsou, ale vysvětlení může počkat. "Přidejte se k našim barbarským spojencům!" volal na své vojáky. "Dnes je den vítězství!"

Trpaslíci zpívali pochmurný válečný nápěv své starobylé domoviny. Rybáři napřed zkusmo zkoušeli Píseň Temposovi, až jim cizí obraty a věty snadno splývaly ze rtů. A potom píseň zvonila plání a zvěstovala slávu jednotlivých měst, jak barbaři oslavovali své kmeny.

Tempo se zrychlovalo, zvuk zesílil do mocného, bouřlivého chorálu. Skřety ta vzrůstající vášeň vyplašila, proudy dezertérů na všech stranách povážlivě zhoustly.

A potom v jediné zkázonosné vlně lidé a trpasličí spojenci vyrazili do útoku.

o o o

Drizztovi se podařilo dostat se dost daleko od jižního srázů, zuřivé lavině unikl, ale byl v hlubokých nesnázích. Kelvinova mohyla se rozprostírala na velikém území, nebyla příliš vysoká, ale horní třetinu pokrývaly věčné hluboké sněhy bičované ledovými větry, které této oblasti daly jméno.

Holínky měl promočené z tání planoucího Crenshinibon a teď vlhkost na jeho kůži zmrzla v led, každý krk sněhem znamenal bolest.

Vlekl se odhodlaně vpřed k západním svahům, které byly proti dorážející vichřici nejlepší ochranou. Přeháněl pohyby, co mu síly stačily, aby v údech udržel krevní oběh. Když dosáhl hřebene a vydal se dolů, musel našlapovat opatrně, neboť každý prudký pohyb by ho odsoudil k témuž osudu, jenž potkal Akara Kessella.

Nohy necítil, na své automatické reflexy se už nemohl spolehnout.

Potom uklouzl.

o o o

Dlouhé nohy donesly Wulfgarovy líté válečníky dolů první. Vpadli do skřetí linie, sekali kolem sebe, tlačili je do ústupu. Žádný skřet či ork si netroufal postavit se mohutnému králi do cesty, jenže ve stísněném chaosu boje nebylo kam uhnout, a tak padali jeden za druhým.

Byli napůl ztuhlí strachem a jejich zaváhání znamenalo pro první houfy zkázu. Ke zvratu morálky rozhodně došlo v zadních řadách. Kmeny, co se zatím boje nezúčastnily, rozmýšlely, jestli je moudré v tažení pokračovat. Byly teď ve výhodě, jejich počty neutrpěly žádné ztráty a mohly v Páteři světa ovládnout větší území. zakrátko po útoku se nad průsmykem Ledového větru opět objevila mračna prachu, jak tucty kmenů orků a skřetů dusaly domů.

Na skřety, kteří nemohli tak snadno utéct, měla masová dezerce hrozivý dopad, neboť i těm nejpitomějším došlo, že měli šanci zvítězit pouze převahou svých počty.

Aegisův tesák neustále mávala Wulfgar za sebou zanechával široký pruh ničení. I muži z Desetiměstí se od něj drželi dál, ta divoká síla je znervózňovala. Jeho vlastní muži však k němu vzhlíželi s uctivým obdivem a snažili se, seč mohli, aby se slavnému vůdci vyrovnali.

Wulfgar narazil na houf orků. Aegisův tesák skolil prvního, zabil ho a strhl ostatní za ním k zemi. Zpáteční kmit kladiva přinesl úplně stejné výsledky na druhém boku. V jednom rozmachu zabil či omráčil víc než polovinu celé skupiny. Ze zbylých si nikdo na rozložitého muže netroufal.

Glensather také narazil na houf skřetů a doufal, že ve svých lidech zanítí tu stejnou běsnící odvahu jako barbarský král. Glensather však nebyl takový obr jako Wulfgar, ani neměl tak mocnou zbraň, jakou byl Aegisův tesák. Jeho meč skolil prvního skřeta, pak se zručně stočil a zabil druhého. Mluvčí se oháněl dobře, leč v jeho útoku chyběl jeden prvek - ten kritický faktor, který Wulfgara pozvedal nad ostatní muže. Glensather sice dva skřety skolil, leč v jejich řadách nezpůsobil chaotickou paniku, jež byla nutná, aby mohl pokračovat. Místo aby prchali jako před Wulfgarem, netvoři ho obklíčili.

Wulfgar se k němu rozehnal a v tom okamžiku vjel hrot oštěpu mluvčímu do zad a špice vyrazila ven hrudí.

Wulfgar tu hrůzu viděl, přes mluvčího mávl kladivem a skřetovi urazil hlavu. Glensather za sebou slyšel tupý dopad zbraně a ještě se děkovně smál, než se zhroutil do trávy.

Trpaslíci měli svou vyzkoušenou taktiku. Opět se zformovali do těsného podpůrného útvaru a jako jeden muž to plužili řadami nepřátel.

A rybáři, bojující za své děti a ženy, se bili udatně a umírali beze strachu.

V necelé hodině byl každý houf zrůd rozprášen a zanedlouho nato všechny na krvavém poli dodýchaly.

o o o

Drizzt sjížděl na vlně klouzajícího sněhu. Bezmocně padal a napjal se, když v cestě čněla ostrá skalní hrana. Když se blížil ke konci sněhové splazu, lavina ho vymrštila do vzduchu a valil se před kamení a balvany, jako kdyby pyšné horské vrcholy nezvaného hosta prostě vyplivly.

Díky své mrštnosti - a hlavně velké dávce štěstí - byl naživu. Nakonec se mu podařilo pád zastavit a podívat se, jak na tom je. Rány byly povrchové - odřené koleno, naražený nos a podvrtnuté zápěstí. Mohlo to být horší. Nakonec si řekl, že lavina byla vlastně požehnáním, neboť se rychle dostal dolů. Nebyl si jistý, jestli by nahoře nenašel mrazivý hrob jako Kessell.

V tu dobu začala na jihu opět bitva. Zaslechl její zvuky a překvapeně pozoroval, jak tisíce skřetů na druhé straně trpasličího údolí uhání k průsmyku na své dlouhé cestě domů. Ani moc nepřemýšlel, co to znamená, zbabělou povahu netvorů znal dost dobře.

Bitva ho teď nezajímala. Sledoval úzkou stezku, vedoucí k hromadě černých kusů kamene, jež bývaly Krystal-Tirith. Musel zjistit, jestli Regis a Guenhwyvar unikli.

o o o

Vítězství.

Pro Cassia, Kempa a Brenta to moc neznamenalo, když přehlíželi zjizvené pole s jeho mrtvými. Z celé rady zůstali naživu jen oni tři, sedm mluvčích zahynulo.

"Tak jsme vyhráli," pronesl Cassius zamračeně. S pohnutím bezmocně pozoroval, jak ještě teď k zemi klesali vojáci, kteří v bitvě utržili smrtelná zranění, ale odmítli zemřít, dokud ji nedovedli až do konce. Více než polovina desetiměststkých mužů padla a mnoho jich ještě skoná, neboť téměř polovina z těch, co ještě žili, byla těžce zraněná. Čtyři města byla do základů vypálená a jedno vybrakované a poničené okupační armádou.

Za vítězství zaplatili strašlivou daň.

Barbaři byli též zdecimovaní. Zkušená generace válečníků byla skoro vybita před pěti roky a tito mladí sice bojovali s urputností svého rodu, ale umírali smířeni s osudem, jenž jim zaručil nesmrtelnou slávu.

m Jen trpaslíci s disciplínou vybroušenou mnoha bitvami vyvázli bez větších ztrát. Několik padlo, několik bylo zraněno, ale vcelku byli připraveni dát se znovu do boje, jen kdyby mohli najít nějaké skřety. Jejich jediným žalem bylo Bruenorovo zmizení.

"Jděte za svými lidmi," řekl Cassius mluvčím, "večer se vraťte k poradě. Kemp bude mluvit za všechny lidi čtyř měst na Maer Duladkovu a Jensin Brent za lid z ostatních jezer."

"Musíme rozhodnout mnoho a času je málo. Zima je za dveřmi," uvážlivě podotkl Brent.

"My přežijeme!" prohlásil Kemp se svým charakteristickým vzdorem. Uvědomil si podrážděné pohledy svých druhů a

snížil se trochu k jejich realismu. "Bude to však těžká doba."

"To platí i pro můj lid," ozval se hlas. Mluvčí se obrátili a viděli mohutného Wulfgara, kráčejícího z prašné, neskutečné scény masakru. Barbar byl úplně pokrytý špínou, postříkaný krví protivníků, ale každým coulem vypadal jako pravý král. "Žádám o přizvání k radě, Cassia. Můj lid pro vás v těchto drsných časech může mnoho vykonat."

Kemp zavrčel: "Až snad budeme potřebovat zvířata na těžkou práci, koupíme si voly." Wulfgar ho zase ignoroval.

Cassius vrhl na Kempa výhrůžný pohled a obrátil se k nečekanému spojenci. "Budu rád, když se připojíte k radě, králi Wulfgare. Jsme vašimi velkými dlužníky. Znovu vám položím otázku - proč jste přišli?"

"Abychom splatili dluh. A snad abychom zlepšili životní podmínky obou našich národů."

"Zabíjení skřetů?" otázal se Brent. Měl dojem, že barbar neřekl všechno.

"Jen začátek," odvětil Wulfgar. "Můžeme však docílit mnohem víc. Mí lidé znají tundru lépe než yettiové. Rozumíme její přírodě a umíme v ní přežít. Váš lid bude mít z našeho přátelství prospěch - obzvlášť v krutých časech, jímž budete muset čelit."

"Pcha!" odfrkl Kemp, ale Cassius ho umlčel. Mluvčího králova promluva zaujala.

"Ale co tím získá váš národ?"

"Spojení s lidmi," odvětil vyrovnaně mladý král. "Spojení se světem… a trochu pohodlí a přepychu, jež můj národ nikdy nepoznal. Kmeny drží ve vlastnictví drakův poklad, ale zlato a klenoty nezahřejí v zimní noci, ani nenasytí, když není dostatek zvěře.

Vaši muži musí znovu stavět svá města. Mí lidé vám pomohou svým bohatstvím. Na oplátku Desetiměstí uvede můj lid do snadnějšího, lepšího života."

Cassius a Brent s plánem souhlasili a přikývli.

"Hlavní a snad nejdůležitější je skutečnost," uzavřel barbar, "že se alespoň v přítomnosti vzájemně potřebujeme. Všichni jsme utrpěli těžké ztráty, jsme oslabení a zranitelní. Spojíme-li se, naše zbylá síle nás přenese přes zimu."

"Překvapil jste mne a zaujal," řekl Cassius. "Osobně vás zvu a vítám do rady. Večer se domluvíme, jak uvedeme plán do pohybu."

Cassius se odvracel, když Wulfgar uchopil Kempa jednou rukou za košili a lehce mluvčího z Targosu zvedl ze země. Kemp bušil do svalnaté paže, brzo si však uvědomil, že barbarovo železné sevření nemůže zlomit.

Wulfgar mu hrozivě hleděl do očí. "Zatím za svůj národ nesu všechnu odpovědnost, proto jsem přehlížel vaše urážky. Až přijde den a já přestanu být králem, pak uděláte nejlíp,když mi nepřijdete do cesty!" Trhnutím zápěstí hodil mluvčího na zem.

Kemp byl v tu chvíli v šoku, nezmohl se ani na vztek. Seděl tam, kam dopadl, a mlčel. Cassius s Brentem se pozduchli a ušklíbli.

Dlouho se však neradovali, neboť k nim šla dívka s paží v zakrvácených obvazech, celý obličej a vlasy pokryté vrstvami prachu. Wulfgar se polekal, rozběhl se k ní. "Catti!"

Uklidnila ho zvednutou dlaní.

"Není to velká rána?" chlácholila mladíka, ač bylo zřejmé, že trpí. "Neodvažuji e ani pomyslet, co by se mi bylo stalo, kdyby nepřišel Bruenor!"

"Ty jsi ho viděla?"

"V tunelech," vysvětlovala Catti. "Pár orků se dostalo dovnitř - možná jsem měla tunely nechat zasypat. Nebylo jich mnoho a slyšela jsem shora, že trpaslíci si na poli vedou dobře.

Pak přišel Bruenor, ale za zády mu běželo víc orků. Podpůrný trám se zřítil. Já myslím, že jej podťal Bruenor, ale byl tam prach a zmatek, takže to vlastně nevím úplně jistě."

"A Bruenor?" vypravil ze sebe úzkostně Wulfgar.

Catti pohlédla přes pole. "Je tam. Chce tě vidět."

o o o

Než Drizzt dorazil k sutinám Krystal-Tirith, bylo po bitvě. To, co viděl a slyšel kolem sebe, ho šokovalo, ale nic neovlivnilo jeho úmysl. Lezl na hromadu zřícených kamenů.

V duchu si nadával do bláznů, že se pouští do tak nemožné věci. I jestli e jeho přátelé nedostali ven, jak může vůbec doufat, že je najde?

Tvrdohlavě lezl dál, odmítaje vzdát se logice, která na něho dotírala. Tím se právě lišil od svých lidí, tohle ho nakonec vyštvalo z nepřetržité tmy jejich rozlehlých měst. Drizzt DoUrden si dovolil přepych soucitu.

Někde na boku trosek začal hrabat holýma rukama. Větší kvádry mu bránily, aby se dostal do hloubky, ale nevzdával se, dokonce se protáhl i do nebezpečně úzkých a vratkých skulin. Levou popálenou rukou si trochu pomáhal a zakrátko krvácela i pravá. Metodicky pokračoval kolem a pak se vyšplhal výš.

Za svůj cit a vytrvalost byl odměněn. Když se dostal až na vrchol sutě, pocítil známou auru magické moci. Vedla ho ke škvíře mezi dvěma kameny. Sáhl dovnitř a modlil se, aby předmět nebyl poškozený. Vytáhl ven malou sošku kočky. Prsty se mu třásly,když zkoumal její povrch. nenašel žádné vady - magie odolala i váze těžkých bloků.

Měl smíšené pocity. Byl šťastný, že Guenhwyvar vyvázl. Přítomnost sošky však nazna-čovala, že se Regis pravděpodobně nedostal ven. Srdce mu pokleslo. A žal se ještě prohloubil, když zátřpyt v té stejné škvíře upoutal jeho oko. Lehl si, natáhl ruku hluboko dovnitř a prsty nahmatal řetízek s rubínovým přívěskem. Jeho strach se potvrdil.

"Máš náležitou hrobku, chrabrý příteli," sklíčeně vydechl. Ta rozvalina by se měla jmenovat Regisovi mohyla. Nedovedl si vysvětlit, co oddělilo půlčíka od jeho amuletu, neboť na něm ani na řetízku nenašel jedinou stoupu krve, jež by dokazovala, že jej měl na krku, když se věž zřítila.

"Guenhwyvare!" zvolal. "Můj stíne, pojď ke mně." Cítil známé vyzařování, když sošku pokládal na zem. Objevil se oblak černé mlhy a zformoval se do velké kočky. Nebyla zraněná a v těch několika hodinách strávených na domovské rovině se trochu zotavila.

Drizzt ke svému panteřímu společníkovi vykročil a zarazil se, když se objevila další mlha a začala se zhmotňovat.

Regis!

Seděl se zavřenýma očima, s ústy dokořán, jako by se chystal zakousnou do nějaké neviditelné pochoutky. Jedna pěstička podpírala dychtivé čelisti a druhou držel před ústy.

Zuby sklaply na přádaném vzduchu, oči se udiveně vykulily. "Drizzte!" sténal. "Opravdu! Mohl ses aspoň zeptat, než jsi mě odnesl! Kočka mi právě dala kus šťavnatého masíčka!"

Drizzt se smíchem nevěřícně potřásal hlavou.

"Ach, báječné! Ty jsi našel můj klenot. Myslel jsem si, že jsem jej ztratil. Z nějakého důvodu zůstal tady, když jsme s kočkou odešli." Drizzt mu vracel rubín s nepřítomným výrazem. Může panter vzít na cestu rovinami někoho s sebou? Pohladil jej, polaskal a propustil jej do jeho vlastního světa, aby si odpočinul.

"Vstaň, Regisi," řekl věcně. "Musíme se podívat, kdo potřebuje naši pomoc."

Regis rezignovaně pohodil rameny a zvedl se. Vyšplhali na vrchol rumiště a teprve zde, když hleděli na jatka pod sebou, pochopil půlčík naplno děsivý rozsah zkázy. Nohy mu podklesávaly, s drovovou pomocí se však dostal dolů.

"Vyhráli jsme?" otázal se zlomeně. Bylo zcela nemožné označit to, co měli před sebou, za vítězství.

"Přežili jsme," opravil ho Drizzt.

Vtom je spatřila skupina rybářů a s velkým povykem se k nim rozběhla. "To je on, vítěz nad čarodějem! Ničitel věže!"

Skromný Drizzt sklopil zrak.

"Sláva Regisovi, hrdinovi Desetiměstí!"

Muži zvedli půlčíka na ramena. "Slavně vás doneseme na zasedání rady! Vy byste měl mít v rozhodování hlavní slovo," prohlásil jeden z mužů a jaksi dodatečně řekl: "Vy můžete jít taky, drove."

Drizzt odmítl a tvář se mu roztáhla do širokého úsměvu. "Všichni Regisovi provolejte slávu! Ať žije Regis!" a tiše mu zašeptal: "Příteli, ty máš vždycky štěstí, že najdeš zlato, kde jiní se brodí v blátě!" plácl půlčíka po noze a ustoupil, aby procesí mohlo projít.

Regis se po něm přes rameno ohlédl a zakroutil očima, jako kdyby se jen musel poddat nátlaku.

Ale Drizzt věděl své.

o o o

Drovovo potěšení mělo krátké trvání. Ještě než vykročil, volali na něho dva trpaslíci. "Jsme rádi, že jsme tě našli, elfe," a Drizzt tušil, že přinesli zlé zprávy.

"Bruenor?"

Oba přikývli. "Umírá, možná je už po smrti. Chce tě vidět."

Bez dalšího slova ho vedli přes pole malému stanu nedaleko východu z tunelů a ukázali dovnitř.

Uvnitř měkce blikaly svíčky. U lehátka při opačné straně stály Wulfgar a Catti se svěšenými hlavami.

Bruenor tiše ležel, hlavu a hruď ovázanou krví prosáklými obvazy. sípavě, mělce dýchal, jako by každý dech mohl být tím posledním. Drizzt vážně přistoupil k lůžku a tvrdě polykal slzy deroucí se mu do levandulových očí. Bruenor by dal přednost síle a sebeovládání.

"Je to… elf?" zachroptěl raněný, když se nad ním sklonil tmavý stín.

"Přišel jsem, nejdražší příteli."

"Doprovodíš… mě na mé cestě?"

Drizzt na tak bezohledně otevřenou otázku nemohl poctivě odpovědět. "Na tvé cestě?" Ze staženého hrdla vynutil smích. "Ty jsi utrpěl horší rány! Nechci slyšet žádné řeči o smrti - kdo by potom našel Síň mitrilu?"

"Ach, můj domov…" vydechl umírající a zdálo se, že se uklidnil, jako by si přál, aby ho ta vidina provázela cestou na věčnost. "Půjdeš tedy… se mnou?" chrčel namáhavě.

"Ano, příteli," souhlasil Drizzt. "Na jaře. Na jaře půjdeme hledat tvůj domov!"

Bruenor pootevřel oči, skelný lesk smytý náznakem staré jiskry. Po tváři se mu rozestřel spokojený úsměv a Drizzt byl šťastný, že mohl umírajícího přítele utěšit.

Drov zaslechl škytnutí a udiveně zvedl hlavu ke Catti a Barbarovi. Smáli se, zaznamenal užasle.

K jeho hrůze a údivu se Bruenor posadil a trhal ze sebe všechny obvazy.

"A je to!" zařval na smíchu všech přítomných. "Tys to řekl, a mám na to svědky!"

Drizzt se zprvu téměř skácel šokem, potom se děsivě zamračil. Wulfgar a Catti se ze všech sil snažili smích zastavit.

Wulfgar trhl omluvně rameny a uniklo mu zachechtání. "Bruenor řekl, že mě oseká na výšku trpaslíka, jestli ceknu jediné slovo."

"A taky by to udělal!" dodala Catti a oba chvátali k východu. "Musím na poradu do Bryn Shanderu," řekl Wulfgar na půl úst. Sotva vyšli ven, vybuchli v hlasitý řehot.

"K čertu s tebou, Bruenore!" štekl drov. Potom se však neudržel, objal trpaslíkovu sudovitou hruď a přitiskl ho k sobě.

"No tak!" zasténal Bruenor. "Pospěš si! Přestaň! Máme moc práce, zima je na krku! Jaro tady bude, než se naděješ, a v prvním teplým dnu vyrážíme do Síně mitrilu!"

"Ať je, kde chce," smál se Drizzt, jemuž se tak ulevilo, že se ani nezlobil, jak ho doběhli.

"My to dokážem, drove!" burácel Bruenor. "Vždycky jsme všecko dokázali!"

Doslov

Zima po bitvě byla těžká pro Desetiměstí i jejich barbarské spojence. Museli nasadit všechny síly a vlohy, ale společným úsilím ji přežili. Během těch dlouhých měsíců bylo mnoho porad, v nichž Cassius, Brent a Kemp zastupovali desetiměstské a Wulfgar s Revjakem mluvili za barbarské kmeny. Při prvním sezení bylo nutno oficiálně uznat a stvrdit alianci obou nároků, ač hodně mužů na obou stranách silně protestovalo.

Během kruté zimy byla města, nedotčená Kessellovou armádou, přecpána uprchlíky. S přestavbou se začalo, sotva se trochu oteplilo. Když byla celá oblast na cestě k obnově a barbarská výprava se vrátila s drakovým pokladem, hlavním úkolem rady se stalo rozdělení měst mezi přeživší lid. Jednání mezi oběma národy několikrát takřka ztroskotalo, pohromadě je udržela jen rozhodná přítomnost Wulfgara a Cassiova klidná rozvaha.

Nakonec se všechno dohodlo - barbarům dali k přestavbě vypálený Bremen a Caer-Konig, bezdomovci se přestěhovali z Caer-Dinnevalu a lidé z Bremenu, kteří si nepřáli bydlet s barbary, mohli dostat domy v nově zbudovaném Targosu.

Byla to obtížná situace, kdy tradiční nepřátelé byli nuceni zbavit se svých předsudků a žít v blízkém sousedství.

Obyvatelé měst sice vyhráli boj, nebyli však vítězi. Všichni utrpěli ztráty, nikdo bitvou nic nezískal.

Mimo Regise.

Oportunistický půlčík obdržel titul Prvního občana a nejlepší dům z celého Desetiměstí, neboť Cassius se pro vítěze nad čarodějem ochotně vzdal svého paláce. Regis jej rád přijal a stejně rád přijímal i dary, které se hrnuly ze všech měst. Sice si tu slávu, jíž ho zahrnovali, nezasloužil, ale své štěstí ospravedlňoval tím, že se pokládal za drovova partnera. A protože Drizzt DoUrden nechystal přijít do Bryn Shanderu a vzít si svou odměnu, Regis tu povinnost převzal na sebe.

Toto byl luxusní život, po němž vždycky toužil. Těšilo ho být bohatý a vážený, ač se později poučil, že za slávu se pokaždé platí nejvyšší cenou.

o o o

Drizzt a Bruenor se přes zimu připravovali na výpravu do Síně mitrilu. Drov chtěl dodržet své slovo, i když byl oklamán, neboť jeho život se po boji nijak nezměnil. Ačkoli on byl v bitvě skutečným hrdinou, lidé ho stále sotva snášeli. A mimo Wulfgara a Revjak se mu barbaři otevřeně vyhýbali, mumlajíce strážní modlitby k bohům, kdykoliv jim zkřížil cestu.

Přijal to se svým obvyklým stoicismem.

o o o

"Po městě se šeptá, že jsi v radě předal svůj hlas Revjakovi," hlásila Catti Wulfgarovi při jedné z častých návštěv Bryn Shanderu.

"Ano. Je starší a v mnoha ohledech daleko moudřejší."

Wulfgar se pod zkoumavým pohledem tmavých očí trochu ošil.

Tušila, že za Wulfgarovým odstoupením z královského stolce byly jiné důvody.

"Ty chceš jít s nimi," prohlásila přímo.

"Dlužím to drovovi," znělo vysvětlení. Wulfgar se odvrátil, nebyl právě v náladě dostat se se vznětlivou dívkou do hádky.

"Vyhnul ses odpovědi," smála se. "Nejdeš proto,a bys splatil nějaký dluh! Jdeš, protože se ti chce!"

"Co ty o tom víš?" brumlal mladík, dotčený jejím přesným odhadem. "Co ty výš o dobrodružství!"

dívce zajiskřily oči. "Vím," řekla věcně. "V každém místě je jeden každý den dobrodružstvím.Tohle ses ještě nenaučil. Takže ty se musíš prohánět po dalekých cestách s nadějí, že uspokojí tvůj hlad po napětí, které tě pálí v srdci. Jen si jdi, Wulfgare z Planiny ledového větru! Běž, kam tě srdce vede, a buď šťastný! Možná, že až se vrátíš, dojde ti, jak je vzrušující být vůbec živ."

Dala mu pusu na tvář a vyklouzla ze dveří.

Wulfgara její neočekávaný polibek potěšil a zavolal za ní: "Možná, že pak se nebudeme pořád hádat!"

"Nebude to tak zábavné!" byla odpověď na rozloučenou.

o o o

Brzo na jaře za slunečného dne přišel pro Drizzta a Bruenora čas k odchodu. Catti jim pomáhala balit přecpané batohy.

"Až to tam vyčistíme, pudeš se tam podívat!" ujistil dívku ještě jednou Bruenor. "Uvidíš, jak ti budou očka zářit, až spatříš ty stříbrný řeky!"

Catti se povinně usmála.

"Jseš si teda určitě jistá, že budeš v pořádku!" zeptal se jí velice vážně. Věděl, že bude, ale srdce mu zalily otcovské obavy.

Catti se rozesmála. Během zimy to probrali snad stokrát. Dívka byla ráda, že se konečně odhodlal jít, protože bylo jasné, že nikdy nebude skutečně spokojený, dokud se alespoň nepokusí najít svůj domov. Věděla, že se jí bude po něm stýskat, stýskalo se jí už teď.

Bruenor se uspokojil. Byl čas k odchodu.

Rozloučili se s klanem a šlapali k Bryn Shanderu dát sbohem dvěma nejdražším přátelům.

Dopoledne přišli k Regisovu domu a našli Wulfgara sedět na schodech s batohem a Aegisovým tesákem po boku.

Jak se k němu blížili, Drizzt na barbarovy věci podezřívavě mrkl, uhodnuv mladíkův úmysl. "Chystáš se do Bremenu nebo do Caer-Konihu, abys dohlédl na práci svých lidí?"

Wulfgar potřásl hlavou. "Nejsem žádný král," přiznal se. "Schůze a projevy je lepší nechat starším mužům. Já jich mám až po krk. Už to nemohu snést. Revjak zaujal mé místo."

"A co ty teda?" vyptával se Bruenor.

"Jdu s vámi. Splatím svůj poslední dluh."

"Mně nic nedlužíš!" prohlásil trpaslík.

"Vám jsem zaplatil," souhlasil Wulfgar. "A splatil jsem vše, co dlužím Desetiměstí i mým lidem. Jeden dluh mne stále zavazuje." Otočil se, hleděl Drizztovi do očí. "Tobě dlužím, příteli elfe."

Drizzt dojetím nevěděl, co říct. Plácl velikého muže po zádech a vřele se usmál.

o o o

"Pojď s námi, kručibřichu," řekl Bruenor, když dojedli naprosto skvělý oběd v paláci. "Čtyři dobrodruzi na otevřený pláni. Udělá ti to dobře a trochu ti splaskne tvý panděro!"

Regis uchopil ducaté břicho oběma rukama a zatřásl jím. "Mám rád svůj špek a hodlám si jej udržet, díky. Myslím, že bych k němu měl ještě trochu přidat. Pořád nechápu, proč na té výpravě tak trváš," řekl náhle vážněji. Během zimy věnoval mnoho hodin snaze,a by jim cestu rozmluvil. "Žije se nám tu dobře, proč tedy chcete odejít?"

"V životě je víc věcí než dobré jídlo a měkké polštáře, příteli," nechal se slyšet Wulfgar. "V krvi nám hoří vášeň dobrodružství. Desetiměstí v mírové době nenabízí ani napětí z nebezpečí, ani uspokojení z vítězství." Drizzt s Bruenorem přikývli, jen Regis zavrtěl hlavou.

"Ty myslíš, že todle ubohý místo je bohatství?" uchechtl se Bruenor a luskl prsty. "Až se vrátím ze Síně mitrilu, postavím ti dům dvakrát tak velkej a posázeném klenotama, jakýs nikdy v životě neviděl!"

V Regisovi zatvrdlo rozhodnutí, že už měl dobrodružství víc než dost. Skončili oběd a Regis je vyprovodil ke dveřím. "Jestli se vrátíte…"

"Prvně se stavíme u tebe," ujistil ho Drizzt.

Sotva vyšli ven, potkali Kempa. Stál na druhé straně ulice a zřejmě je hledal.

"Čeká na mne," řekl Wulfgar a zasmál se nápadu, že Kemp by udělal všechno možné, aby se ho zbavil.

"Mějte se dobře, mluvčí," zvolal Wulfgar s hlubokou úklonou. "Prayne de crabug ahm rinedere be - togy iglo kes gron!"

Kemp na barbara udělal sprosté gesto, nesl se hrdě pryč a Regis se prohýbal smíchem.

Drizzt slova poznal, ale nechápal, proč je řekl právě Kempovi a co znamenal jeho posunek.

"Ty jsi kdysi řekl, že je to váš starý bitevní pokřik," poznamenal zmateně. "Proč jej říkáš muži, kterého nenávidíš!" Wulfgar koktal jakési vysvětlení, aby se vykroutil, ale Regis ho doběhl.

"Válečný pokřik?" pištěl půlčík rozjařeně. "Je to stará barbarská nadávka pro nevěrné manžely!" Drovovi zúžené oči se upřely na Wulfgara. Regis pokračoval: "Znamená to: Nechť se ti na genitáliích usadí blechy z tisíce sobů!"

Bruenor řičel, Wulfgar se přidal a Drizzt se neudržel, aby se nesmál také.

"Pojďme, den je dlouhý," pobízel drov. "Začněme s výpravou, měla by stát za to!"

"Kam máte namířeno!" zeptal se střízlivě Regis. Někde v koutku srdce přátelům záviděl a věděl, že mu budou hrozně chybět.

"Napřed do Bremenu," řekl drov. "Tam doplníme zásoby a vyrazíme k jihovýchodu."

"Do Luskanu?"

"Možná, jestli dá osud."

"Šťastnou cestu," popřál jim Regis. Pozoroval je, jak mizí, a uvažoval, proč si vyvolil tak bláznivé přátele. Odbyl to pokrčením ramen a měl chuť se vrátit do jídelny - zbylo tam hodně pochoutek.

"Hej, První občane," zastavilo ho zvolání. Hlas patřil skladníkovi z nižní části města, kde karavany obchodníků nakládaly a prodávaly zboží. Regis čekal, až k němu dojde.

"První občane," skladník se hluboce uklonil v omluvě, že ruší význačnou osobnost. "Ptal se po vás jeden muž. Říká, že je zástupcem Společnosti hrdinů z Luskanu. Byl vyslán, aby si vyžádal vaši přítomnost na nejbližší schůzi. Říká, že vám dobře zaplatí."

"Jak se jmenuje?"

"Dal mi jen toto!" Muž otevřel malý váček zlata.

To bylo všechno, co potřeboval Regis vidět. Ihned se za zástupcem z Luskanu vypravil.

I tentokrát mu holé štěstí zachránilo život, neboť cizince spatřil dřív než on jeho. Neviděl toho muže několik let, ale okamžitě ho poznal podle kameny posázeného jílce dýky, jenž vyčníval z pochvy. Regis by byl rád tehdy tu krásnou zbraň ukradl, ale i jeho chtivost měla jisté mezi. Dýka patřila Artemisi Entrerovi.

Hlavnímu zabijákovi paši Pooka.

o o o

Tři přátelé opustili Bremen příštího dne před úsvitem. Dychtili dostat se co nejdál a urazili tundrou hodný kus cesty, když první paprsky slunce vykoukly nad obzorem.

Bruenora nijak neudivilo, když v dálce viděl Regise, jak kmitá nožkami, aby je dohnal.

"Určitě je zas v nějakým průšvihu, nebo to ať jsem fousatej gnóm!" ušklíbl se trpaslík.

"Nu, tak jsi tady," řekl Drizzt. "Ale už jsme si přece dali sbohem!?"

"Rozhodl jsem se, že nemohu nechat Bruenora, aby se dostal do nesnází a já tam nebyl, abych ho z nich vytáhl," oddychoval Regis, zrudlý během.

"Ty chceš jít s náma?" kvílel Bruenor. "A kde máš zásoby, pitomče?" vybafl.

"Já moc nejím," škemral půlčík, z jehož hlasu zaznělo zoufalství.

"Ba jo! Ty sníš víc než my tři dohromady! No, nevadí. My tě necháme jít s námi."

Regisovi se rozjasnila tvář a Drizzt si pomyslel, že trpaslíkův odhad nebyl daleko od pravdy.

"My jsme ale parta!" smál se Wulfgar. "Jeden zástupce každé rasy - Bruenor za trpaslíky, Drizzt za elfy, Regis za půlčíky a já za lidi."

"Já bych neřekl, že elfové by souhlasili, aby je zastupoval drov," podotkl Drizzt.

Bruenor odfrkl. "A ty si myslíš, že Půlčíci by si vybrali za šampiona tadyhle kručibřicha?"

"Ty jsi blázen, trpaslíku!" bránil se Regis.

Bruenor hodil štít na zem, skočil kolem Wulfgara a rozkročil se před půlčíkem. Zkřivil obličej v předstíraném vzteku, uchopil Regise za ramena a zvedl ho do vzduchu jako pírko.

"Správně, Kručibřichu!" burácel divoce. "Jsem blázen! Nikdy se nepleť do cesty většímu bláznovi, než seš ty sám!"

Drizzt s Wulfgarem se nevázaně smáli. Alespoň začátek sliboval, že to bude nějaká výprava!"

A tak se se sluncem za zády a dlouhými stíny před sebou vydali na svou nejistou pouť.

Aby našli Síň mitrilu.